

js+

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

กฎรักระดับความโสด

Jamsai
ทดลองอ่าน
GARAGE SENIOR

YBSoulmate เข็มยู

HIRUNA ทพ

JS

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

นิยายรักโรแมนติก

GARAGE SENIOR

YBSoulmate นิยาย
HIRUNA ภา

Jamsai

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Garage Senior กุฏิกระวีบทความใส

YBSoulmate เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2306-8

ภาพประกอบ HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เคยได้ยินประโยคที่ว่าความรักเป็นเรื่องของคนสองคนและไม่เกี่ยวกับฐานะกันมั๊ยคะ แต่ในความเป็นจริงแล้วการที่จะเลือกคบใครสักคน เราอาจจะต้องพิจารณาความเหมาะสมหลายๆ ด้าน เพราะแค่ความรักอย่างเดียวมันอาจจะไม่พอ

ด้วยเหตุนี้ทำให้ 'เกว' นางเอกจากเรื่อง 'Garage Senior กฎรักระงับความโสด' ผลงานของ YBSoulmate ต้องคิดหนักเลยคะ เพราะ 'ฉาน' หนุ่มที่มาตามจีบเธอแบบฮาร์ดเชลล์นี่เป็นผู้ชายที่ใครๆ ก็มองว่าไม่คู่ควรกับเธอเลย เขาเป็นแค่เด็กกำพร้าที่หลงตาเก็บมาเลี้ยง เรียกได้ว่าถ้าเธอเป็นดอกฟ้า เขาก็เป็นหมาวัด (พันธุ์แท้เกรดพรีเมียม) แล้วยังมีคู่แข่งเป็นคนที่เหมาะสมกับเกวทุกอย่างกับพี่ชายตัวแสบที่สุดหวงน้องสาวอีก

แค่นี้ก็เห็นอุปสรรคมาขวางทางรัก แล้วแบบนี้พวกเขาจะเลือกทำตามหัวใจ หรือปล่อยให้ความเหมาะสมเป็นตัวตัดสิน มาเอาใจช่วยพวกเขากันดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

Hello! เจอกับบาล์มอีกแล้วนะคะทุกคน เป็อนหน้ากันรึยังอ่ย 5555 YBSoulmate
เองนะ

วันนี้พาหนุ่มคนใหม่มาให้ทุกคนได้รู้จักกันอีกแล้ว นั่นก็คือ... 'พีฌาน' หนึ่งในแก๊ง
สี่จตุรเทพนั่นเอง ที่พิเศษไม่เหมือนใครคือที่ฌานมีออพชั่นเสริมทั้งเป็นเด็กวัด เป็นเด็กอู่
เป็นสามี เป็นทุกอย่างให้เธอแล้ว 5555 แต่ทุกคนอย่าเพิ่งวางหนังสือเล่มนี้ลงนะ!
เพราะมันมีอะไรมากกว่านั้น ไม่งั้นทั้ง 'น้องเกว' นางเอกในนิยายและเกวลินในชีวิตจริง
คงจะไม่ยกหัวใจให้ที่ฌานแน่! ไซ้แล้วคะ สำหรับนิยายเล่มนี้อัดแน่นไปด้วยความจริง
ทั้งตัวละคร สถานที่ หรือแม้แต่เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยนั่นก็ล้วนแล้วแต่เคยเกิดขึ้นจริงมาก่อน
ขอบคุณทุกคนมากๆ ที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของช่วงเวลาที่ดีที่สุดและเป็นแรงบันดาลใจ
อันยิ่งใหญ่ ขอขอบคุณแก๊งสี่หนุ่มจตุรเทพอันสุดแสนจะววยปวงที่ทำให้ความรักของ
คนทั้งคู่อ้าหน้า (ฝากติดตามเล่มอื่นๆ ที่จะตามมาด้วยนะ) ขอขอบคุณกองหลังอย่างเจ้าเบล
ที่สาวที่แสนดีและแสนรักที่คอยสนับสนุนพวกเขาให้มีความกล้าที่จะรักในตัวตนที่
แท้จริง ขอขอบคุณเฮียเวที่เพลามือกับว่าที่น้องเขยไม่หักคอตายไปก่อนและทำให้เรารู้ว่า
ครอบครัวนั้นมีความหมายกับเราแค่ไหน

สุดท้ายนี้ก็หวังว่าทุกคนจะรักทั้งที่ฌาน น้องเกว เฮียเว เจ้าเบล ป้า แม่ วิน
เดอะแก๊งสี่จตุรเทพ และตัวละครอื่นๆ ในเรื่องเหมือนที่เรารัก ถ้าหากว่าอ่านจบแล้ว
อยากกอดคนที่บ้านหรือคนที่รัก เราก็จะดีใจมากๆ :)

ฝากรีวิวติดแท็ก #สี่จตุรเทพคนหล่อ ในทวิต และฝากติดตามผลงานเล่มอื่นๆ
และพูดคุยกันได้ที่แฟนเพจ ybsoulmate และทวิต @ybsoulmate_lp นะคะ แล้วเจอกัน
เล่มหน้าค่าทุกคน ♥

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ฉันชื่อเกว ชื่อเล่นแสนธรรมดาที่ย่อมาจากชื่อจริง
ฉันเป็นลูกครึ่งไทย-จีน ที่บ้านเปิดร้านขายอุปกรณ์การช่าง
ทำให้ฉันเป็นผู้หญิงที่ไม่เหมือนผู้หญิงสักเท่าไร
และนั่นอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันโสดมาตลอด 19 ปี
แต่ปีนี้นั้นจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป...ปีแห่งการเข้ามหาวิทยาลัย

ปีที่ฉันได้พบกับเขา **มาน**

ผู้ชายซอมซ่อเนื้อตัวเลอะเทอะ เด็กกำพร้าบ้านจน

ไม่มีส่วนไหนที่ทำให้ฉันรู้สึกพิศวาสเขา

หากแต่ทุกคนในละแวกบ้านฉันต่างยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า

เขาหล่อลากและมีเสน่ห์เหลือร้าย

ซึ่งฉันไม่ได้รู้สึกหรือสัมผัสได้เลย

จนกระทั่ง...

1

โชคชะตาก็คือลม ที่พัดเรามาเจอกัน

"เกว!"

"..."

"เกว!!"

"..."

"เกวลิน!!!"

ฉันสะดุ้งจนกลิ้งตกลงมากับพื้นเพราะเสียงเรียกของแม่ที่ตั้งมาจาก
หน้าบ้าน กระจีกระจวดไปเปิดผ้าม่านผืนหนาในห้องนอนก่อนจะพบแม่กำลัง
ยืนเท้าเอวอย่างมีน้ำใจ ดูท่าจะมีเรื่องด่วนจริงๆ ไม่งั้นคงไม่เดินจากร้านมา
ที่บ้านแบบนี้

"มีอะไรหรือแม่" ฉันตะโกนถามออกไป แม่ขมวดคิ้วยุ่ง

"ไปส่งของให้แม่หน่อย ตะโกนแหกปากเรียกตั้งกี่ครั้งแล้ว มัวทำอะไรอยู่"

"เอ่อ...อ่านหนังสือนะแม่"

แน่นอนฉันโกหก และดูเหมือนแม่ก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไรด้วย ฉันเป็นคน
โกหกไม่เก่งนะ

"ตอนนี้ที่ร้านกำลังยุ่ง ลงมาช่วยหน่อย"

แม่พูดได้แค่นั้นก็ก้าวขาฉับๆ กลับไปที่ร้าน ฉันถอนหายใจอย่าง เบื่อหน่ายเพราะเกลียดการช่วยงานที่ร้านเป็นอย่างมาก ต่อให้ฉันเป็นลูกสาว คนเล็กของบ้านที่มีธุรกิจใหญ่โต แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ได้รับอภิสิทธิ์ในการไม่ ช่วยเหลืองานที่ร้านแต่อย่างใด ฉันต้องจัดของ ขายของ หมุนหัวน็อต ลอง เครื่องมือช่าง หรือแม้กระทั่งไปส่งของด้วยตัวเองหากคนงานที่บ้านอุ่นอยู่ มันเป็นสไตล์การเลี้ยงดูของบ้านฉันที่ดูๆ ทุกคนต้องเป็นงาน

ร้านของครอบครัวเราชื่อร้าน 'โซควาทิน' เป็นร้านขายวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือช่างทุกชนิดขนาดใหญ่ มีตั้งแต่อุปกรณ์ก่อสร้าง ไฟฟ้า ประปา เครื่องยนต์ อะไหล่ต่างๆ กิจการของบ้านเราใหญ่มากและไม่ได้มีสาขาเดียว ร้านของเรามีทั้งหมดสามสาขาด้วยกัน ร้านสาขาหลักโซควาทินหนึ่งคือร้านแรก ที่พ่อกับแม่สร้างขึ้นมาด้วยกัน พวกเขาจะประจำการอยู่ที่นั่นเป็นศูนย์กลาง การบริหาร ส่วนสาขาของน้องพี่ชายของฉัน 'เฮียเว' เป็นคนดูแล และสาขาที่ สามที่สาวคนกลาง 'เจ้เบล' เป็นเจ้าของ

พี่ๆ ของฉันเรียนจบแล้วด้วยกันทั้งคู่ในระดับชั้นปริญญาโทสาขาบริหาร และเศรษฐศาสตร์ เฮียเวอายุ 28 ปี เจ้เบล 25 ปี ด้วยการทำงานที่บ้านที่ทั้งสองคน เลยต้องทำงานช่วยเหลือครอบครัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งฉันขอสาบานเลยว่า ตัวเองจะไม่เป็นอย่างพี่ทั้งสองคนแน่

หัวฉันมันไม่ไปทางด้านค้าขาย แต่ไปทางด้านศิลปะมากกว่า ซึ่งนั่น ทำให้ฉันเลือกที่จะสอบเข้านิเทศศาสตร์แทนที่จะเรียนบริหารหรือเศรษฐศาสตร์ อย่างที่พ่อกับแม่หวังไว้ เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ทั้งนั้น และที่ฉันแอบโดดงานที่ร้าน กลับมาบ้าน (บ้านฉันสร้างอยู่หลังร้านสาขาหลักนะ) ก็เพราะฉันแอบมาดู ผลสอบของตัวเองโดยที่ไม่มีใครรู้ และตอนนี้ฉันก็สอบติดคณะนิเทศฯ อย่างที่ หวังไว้แล้ว แต่ยังคงคิดไม่ตกว่าจะบอกพ่อกับแม่ยังไงดี

"ไปไหวรีเปลาห์มวยเล็ก"

น้ำสงวนหรือที่ฉันเรียกว่าน้ำหงวน คนงานเก่าแก่ของบ้านถ้ามขึ้นตอนที่ บรรทุกกล่องใส่ของประมาณสี่กล่องใหญ่ที่ทำยรมอเตอร์ไซค์พีโนรุ่นเก่า สีน้ำเงิน แกดูเป็นห่วงสวัสดิภาพของฉันมาก นั่นคงเป็นเพราะฉันไม่มีใบขับขี่

และเส้นทางที่จะไปส่งของนั้นต้องผ่านถนนใหญ่ อาจเจอตำรวจหรือไม่กี่อาจ
ถูกรถใหญ่เฉี่ยวชนได้

"โห น้ำ เกวซั่มมอ!ไซค์ส่งของมาตั้งแต่อายุสิบห้าละ แคนนี่จึบ" ฉันทบ
อย่างหัวหาญแล้วตบเข้าที่อกสามที

"แต่ของมันหนักอยู่นะหมวยเล็ก ขั้บระวังๆ หน่อย"

ฉันทบยกหน้ารับคำได้ แคนนั้นก็เสียบกุญแจสตาร์ทรถไฟโน้คู้ใจ
จะถอยหลังออกจากลานจอด แต่เสียงเรียกของป้าก็ทำให้ฉันทบยกเอืยด
หัวแทบทิ่ม

"เกว หมวกกันน็อคทำไมไม่รู้จักใส่" ป้าว่าเสียงดูและเดินหน้าเข้มมาหา
ฉันทบพร้อมกับหมวกกันน็อคในมือ

ป้าของฉันทบเป็นคนหน้าตาดีมาก แม้จะเป็นคนจีนแต่ป้าดูไม่เหมือน
คนจีนหน้าจืดอย่างที่เคยพบทั่วๆ ไป ป้าค่อนข้างเฮี้ยวและหน้าตาดูหนุ่มมาก
ทั้งๆ ที่อายุจะแตะเลขห้าแล้ว ท่านรู้จักแต่งตัว (เฮี้ยวเวกกับแจ้เบลได้รับนิสัย
ชอบแต่งตัวมาจากป้าเต็มๆ) วางตัวเก่งและน่าเกรงขาม

แต่สำหรับเรื่องของการเลี้ยงลูกนั้น ป้าเหมือนเป็นเพื่อนกับพวกเรา
สามคนมากกว่า ฉันทบเป็นลูกสาวคนเล็กก็เลยไม่มีช่องว่างระหว่างวัยใดๆ
ป้าเองก็รู้จักฉันทบดีมาก ท่านจึงค่อนข้างเป็นช่วงเวลาที่ฉันทบต้องเข้าใกล้
ยานพาหนะที่เคลื่อนที่ได้เร็วเกิน 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ท่านรู้ว่าความเร็ว
มันจะทำให้ฉันทบเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

ฉันทบรักความเร็ว ฉันทบรักมอเตอร์ไซค์ และฉันทบรักเวลาที่ได้ขับรถให้ลมตีหน้า
เท่าที่ฟังดู...ฉันทบก็ไม่ควรเข้าใกล้เครื่องยนต์ติดล้อใดๆ ทั้งนั้นแหละ โดยเฉพาะ
เมื่อไม่มีใบขับขี่ แต่ทำไงได้ ของมันต้องออกไปส่งวันนี้นี่นา

"จะไว้ใจได้มั๊ยเนี่ย"

"โห ป้า แค่ทำรถปีเอ็มเสี่ยเวครูดเสานิดเดียว ไม่ได้แปลว่าเกว
จะซั่มมอ!ไซค์หัวหลงหรือก่นา"

ฉันทบยื่นมือไปรับหมวกกันน็อคมาสวมหัว ป้าช่วยติดตัวล็อกให้เข้าที่และ
ขยับหมวกบนหัวเพื่อดูว่ามันใส่ได้พอดีรึเปล่า แถมนยังมะ هنگใส่อีกรอบ

"ดีเท่าไรแล้วที่เฮี้ยมันไม่เรียกเก็บเงินกับเกว เมื่อกี้ป้าซั่มไฟโน้หนูไป

ชื่อของทีหน้าปากซอยมา ดูสภาพการจราจรแล้ววุ่นวายแปลกๆ ชับระวังๆ หน้อยแล้วกัน"

"จ้าๆ" ฉันยิ้มหน้าแป้นอย่างขอไปทีเพราะซีเกียจฟังคำบ่น ป้าหมั่นได้เลย เอื้อมมือไปหยิกแก้มฉันทีหนึ่งพร้อมกับใช้เท้าเตะเข้าที่ล้อหลังเพื่อสั่งให้ฉันรีบไปส่งของได้แล้ว

เออละ ฉันจะรีบไปส่งของให้มันเสร็จๆ จะได้กลับมา นั่งคิดว่าเขาจะเอายังไง ต่อกับเรื่องมหาวิทยาลัยดี แน่نونว่าฉันไม่สามารถปรึกษาเสี่ยวเวฟที่ชายคนโตได้ เพราะเขาไม่ค่อยสนับสนุนให้ฉันมาทางนิเทศศาสตร์อยู่แล้ว บวกกับการที่ฉันทำรถบีเอ็มคันรักของเสี่ยวเป็นรอย ไม่ต้องคิดเลยว่าเสี่ยวจะยังโกรธฉันมากแค่ไหน แต่ไม่ว่าแล้วเจ้าเบลล่าจะพอมีทางช่วยฉันได้บ้าง เจ้กับฉันสนิทกันอย่างมากกับเพื่อนสนิท เธอเข้าใจฉันยิ่งกว่าใครบนโลกนี้ทั้งนั้น

ถนนหนทางที่ฉันต้องขับรถมาส่งของนั้นเต็มไปด้วยรถบรรทุกคันใหญ่ ที่ถึงเวลาวิ่งพอดี และอย่างที่รู้ๆ กันว่าคนขับรถบรรทุกพวกนี้ไม่เคยจะนิสัยดีหรอก พวกเขา มักจะขับปาดซ้าย ปาดขวา หรือไม่ก็ขับซ้ำอย่างกับเต่าคลาน อยู่เลนซ้ายและกลาง ฉันเลยเร่งพีโนของตัวเองเพื่อหลบไปให้พ้นๆ หวิดไปเล็กน้อยตอนที่ไม่เห็นว่ามีรถเก๋งสีดำโผล่พรวดออกมาจากซอยทางซ้าย ฉันคิดว่าตัวเองปาดหน้ารถคันนั้นไปเพียงเล็กน้อย ฮู้!

ฉันขับรถมาได้ประมาณสิบห้านาทีก็มาถึงจุดหมาย

"เสี่ยว แม่ให้เอาของมาส่ง" ฉันจอดพีโนของตัวเองบริเวณหน้าร้าน ไซควาทินสาขาสอง

เสี่ยวกำลังยืนสั่งงานลูกน้องอยู่หน้าร้านที่เป็นโกดังขนาดกว้างล้อมรอบ ด้วยกระจก ท่าที่ยังคงมึนตึ๊งไม่อยากคุยกับฉัน โทษฐานที่ทำการสุดที่รักมีรอยถลอก มีแค่เรื่องรถเท่านั้นที่จะทำให้เสี่ยวจะเป็นจะตายได้ ขนาดเป็นน้องเล็กอย่างฉัน เขายังโกรธฉันได้ลงคอ แถมยังห้ามไม่ให้ลูกน้องมาช่วยฉัน ขนของลงจากรถอีก

ฉันใช้เวลาว่าสิบนาทีในการขนของลงมารวางตั้งตรงหน้าร้านโดยปราศจากคนช่วย พอหันไปหาเสี่ยวเพื่อจะลา เจ้าตัวก็สะบัดหน้าใส่ท่าเหมือนว่าไม่เห็น ด้วยความอยากทวงประสาทพวกแกแค้นพี่ชายที่งอแงเป็นเด็ก ฉันเลยเดินไป

เตะล้อรถบีเอ็มของเขาที่จอดอยู่ตรงลานกว้างเข้าที่หนึ่งอย่างระบายนามณ์

"ไอ้เกว!!"

เฮียเวแทบกรี๊ดเลยที่เดียวที่ฉันทำแบบนั้น แต่โทษที่ ฉันขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์แล้วบิดออกไปได้ไวกว่าเสียงแว๊ดๆ ที่ดังไล่หลังมา

ฉันหัวเราะสะใจกับท่าทีของพี่ชายที่โกรธระฟัดระเฟียด แต่แล้วก็ต้องหยุดหัวเราะกะทันหันเพราะรถพีโนเริ่มสายไปมาอย่างประหลาด

"เฮ้ย เป็นไฉนนี่"

ฉันพยายามประคองรถพีโนเอาไว้และขับต่อไปโดยลดความเร็วให้ช้าลง ถนนที่ฉันใช้ในการเดินทางเป็นถนนขนาดเล็กสองเลนซึ่งจะตัดผ่านไปยังร้านที่ใจเบคดูแลอยู่ แถวนั้นฉันเห็นว่าม็อู๋ซ่อมรถเพิ่งเปิดใหม่ คงต้องพาเจ้าแก่นี่ไปตรวจเช็คสักหน่อยแล้ว

ปัง!!

เสียงประหลาดนั้นดังมาจากล้อรถด้านหลัง รถพีโนที่ฉันขับสายไปมาอย่างควบคุมไม่ได้ ฉันพยายามบังคับแฮนด์รถอย่างสุดความสามารถ แต่เพราะน้ำหนักกล่องที่บรรทุกมาด้วยนั้นทำให้ยากเกินควบคุม รถเอียงวูบอย่างน่ากลัวด้วยความตกใจมือที่จับคันเร่งอยู่ก็เผลอบิดจนรถถลาไปด้านหน้า

ฉันจะต้องสละรถแล้วเพื่อเอาชีวิตรอดก่อนที่จะพุ่งชนอะไรเข้า ดังนั้นฉันเลยรีบกระโดดลงจากรถ ขาเตะเข้ากับมอเตอร์ไซด์ดังบักเพราะกระโดดไม่พ้นร่างของฉันกระเด็นออกมาไม่ไกล ก่อนจะได้ยินเสียงดังโครมใหญ่บอกให้รู้ว่ารถพีโนของฉันมันพลิกคว่ำไปแล้วเรียบร้อย

"โอย"

ฉันโอดครวญ รู้สึกเจ็บแปลบที่ขา หลังของฉันกระแทกกับอะไรบางอย่างตอนที่ล้มกิ้งลงไปกับพื้น แต่ความรู้สึกเจ็บมันไม่ได้มากอย่างที่คิด พอลืมตาขึ้นมาก็พบว่ามิ่แขนของใครบางคนซ้อนเอาไว้ แผ่นหลังฉันเบียดชิดกับแผงอกที่สัมผัสได้ถึงความล่ำ แขนแน่นๆ ของอีกฝ่ายกำลังรัดอยู่ใต้หน้าอกฉันหน้าอก!!!

"คัพเอ? ดูเหมือนเธอต้องใช้ความพยายามในการพัฒนามันหน่อยนะ"

เสียงทะเล้นนั่นกระซิบที่ข้างหูฉัน! และนั่นคือฝันร้ายของเขา เพราะ

เมื่อฉันได้สติฉันก็ประเคนศอกเข้ากลางท้องอีกฝ่ายดังบักเพื่อสั่งให้เขาปล่อยฉันเดี๋ยวนี้!

เขาควรจะเจ็บกว่าฉัน แต่กลายเป็นว่ากลัมนั่นเนื้อหน้าท้องแข็งๆ นั่นทำให้ฉันร้องโอยซะเอง!

"เฮ้ย อย่ามองตาเขียวแบบนี้ดิ เราใช้คนที่ขอให้เธอเอาศอกมาแทงท้องเราไง"

ฉันดันตัวเองออกจากร่างของอีกฝ่ายแล้วรีบพยุงตัวเองให้ลุกขึ้น แต่เพราะความเจ็บที่ขาทำให้ฉันเซจนเกือบหน้าทิ่ม

"เฮ้อๆ แค่นี้ถึงกับเข่าอ่อนเขียว" คนที่ยกคิ้วหัวตามองฉันอย่างมีจริตพุ่งตัวเข้ามาจับฉันเอาไว้ ฉันปัดมือเขาออกโดยอัตโนมัติเพราะรู้สึกไม่คุ้นกับการอยู่ใกล้คนแปลกหน้า แต่ก็เซจนหน้ากระแทกเข้ากับแผงอกกว้างนั้นอีกครั้ง

แรงจับที่แขนทำให้ฉันหยุดนิ่ง ฉันเงยหน้ามองผู้มีพระคุณหลังจากที่ตั้งสติได้ว่าผู้ชายตรงหน้าคงจะแค่พยายามช่วยฉันด้วยความหวังดี แต่ระยะห่างระหว่างเรานั้นก็ใกล้กันเกินไปมัย คนที่ช่วยชีวิตฉันเอาไว้เป็นผู้ชายตัวสูง ขาวว ใสสุดเฉี่ยมกางเกงขาววพับขาขึ้นมำครั้งข้ำง ดูค่อนข้างประหลาด แต่กลับดูดีอย่างกับหลุดออกมาจากนิตยสารแพชั่น

ต่อให้เขามีหมวดเคราที่ขึ้นปกคลุมใบหน้าซึ่งดูรุงรังสกปรกไม่ต่างจากเนื้อตัวที่เป็นนครบน้ำมันดำๆ เหนียวๆ แต่ดวงตาคมสีน้ำตาลที่มีขนตาหนาๆ นั้นก็มีประกายสดใสเจิดจ้ามากที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น จะบอกว่าผู้ชายตรงหน้าหล่อได้มัย ด้วยองค์ประกอบรวมๆ เขาก็เป็นผู้ชายที่ดูดีที่สุดในคนหนึ่ง แต่สำหรับฉันมันค่อนข้างไปทางมอมแมมมากกว่า

"จ้องกันแบบนี้ถ้าเราท้อง เธอต้องรับผิดชอบนะ"

"บ้า! ผู้ชายที่ไหนจะท้องได้!" ฉันสวนกลับทันควัน รู้สึกถึงไอร้อนที่พุ่งขึ้นมาสองข้างแก้มตอนที่เขาพยายามโน้มหน้าเข้ามาใกล้

บรรยากาศโดยรอบในเวลาค่อนข้างเย็นซึ่งไร้ผู้คนทำให้ฉันเริ่มสติแตก บางทีเขาอาจจะเป็นโรคจิตก็ได้ แล้วการมาอยู่บนถนนที่ไม่มีรถผ่านกับเขาสองคนแบบนี้มันดูไม่น่าไว้วางใจเอาซะเลย!! คนดีๆ ที่ไหนจะถึงเนื้อถึงตัวผู้หญิง

ที่เพิ่งเจอหน้ากันแบบนี้ล่ะ

"อ้าว จริงด้วย ฉันเธอท้องแทนเราแล้วกัน ดีปะ"

"...หา?!"

ฉันสะดุ้งโหยง อ้าปากค้าง เบิกตากว้าง ตัวสั่นอย่างกับกระต่าย
ชวยแล้วไล่ล่าแถว หมอนี่ต้องเป็นโรคจิตแน่ๆ!

"นี่เสนอตัวเป็นพ่อเด็กให้เลยนะ ไม่ดีใจหรือ"

ดีใจก็บ้าแล้ว!!!

"ฮ่าๆ เธอตลกดีอะ"

คนตัวสูงหัวเราะตอนที่ฉันชะงักและก้าวถอยหลังกรูดยกมือขึ้นตั้งการ์ด
คราวนี้เขาไม่ได้คิดที่จะเดินเข้ามาหาฉัน แต่กลับเดินเลยไปยังมอเตอร์ไซค์พีนो
ที่นอนแฉ่งแฉ่งอยู่กลางถนนโดยมีกล้องลินค้ำตอกอยู่ใกล้ๆ คนตัวสูงก้มลง
ดึงรถขึ้นตั้ง แล้วค่อยยกกล้องขึ้นมาวางไว้ท้ายมอเตอร์ไซค์ของฉัน ในขณะที่
ฉันยังคงตกใจกับประโยคเมื่อสักครู่นี้

"โห สภาพดูไม่เจ็ดเลย"

ที่แรกฉันคิดว่าเขาคงมีน้ำใจช่วยขนของขึ้นมอเตอร์ไซค์ให้เพียงอย่างเดียว
แต่คนตัวสูงกลับย่อตัวลงไปเช็กยางล้อหลังอย่างพิจารณา ก่อนจะลุกขึ้นยืน
และหันกลับมาหาฉันที่ยืนชะเง้อคอมองดูเขาอยู่ไกลๆ

รถฉันมันยังอยู่ที่ไซ้มี๊ย หรือว่าฉันจะต้องโดนหักค่าขนมเพื่อจ่ายค่าซ่อม
โห นี่รถเฮียเวกว่าจะซึ่งไม่จ่ายค่าซ่อมมาได้ก็แทบตายเลยนะ

"ยางในแตกอะ ชับต่อไม่ไหวหรอก" เขาบอก ท่าทางดูเหมือนผู้เชี่ยวชาญ
เรื่องรถไม่ใช่หน่วย

"ชับไม่ได้เลยหรือ" ฉันถามเสียงอ่อย หน้าถอดสีเมื่อคิดถึงเงินในกระเป๋า
ที่จะต้องปลิวออกไป

คนตัวสูงพยักหน้าหงิกหงักแทนคำตอบก่อนถือวิสาสะขึ้นไปนั่งบนพีนอ
แล้วช่วยม้านสองสามที่เพื่อโชว์ให้ฉันดูว่าสภาพล้อมันแย่มากแค่ไหน

"ดูดี ยางแบนแต่ดีแต่ขนาดนี้ ถ้าพังเธอคนเดียวอาจจะพอประคอง
ชับต่อไปได้ แต่นี่เล่นบรรทุกของเต็มท้ายเลย ไม่ไหวหรอก"

นี่ฉันจะต้องเงินมอเตอร์ไซค์ทั้งคันกลับบ้านหรือเนี่ย! ระยะเวลาไม่ใช่

ใกล้ๆ เลยนะ

แต่ดูเหมือนว่านายตัวสูงจะไม่ได้ทุกขีรื้อนอะไรด้วยเลย เขากลับหัวเราะคิกคักตอนที่เห็นฉันทำหน้าที่เหมือนโลกทั้งใบกำลังสลาย! คนกำลังเครียดนะเฮ้ย!!!

"ไม่ตลก!" ฉันบอกเสียงเข้มแล้วก้าวเท้ายาวๆ ไปหาเขา แต่เพียงแค่ออกแรงก้าวขา ความรู้สึกเจ็บแปลบก็ทำให้เสียหลักจนเกือบจะเอาน้ำไปชูดกับถนนเล่น

"เฮ้ยๆ ใจเย็นๆ ทอมน้อย เต็มที่หน้าแหกหมดอะ"

ทอมน้อย? เขาเรียกฉันว่าทอมน้อยงั้นหรอ!! ฉันไม่ได้เป็นทอมนะ!!

"โห มีใครเคยบอกเธอมั้ยอะว่าตาเธอเวลาจิกเนี่ยน่ากลัวโคตรเลย"

"ลงมาจากรถเรา!!" ฉันบอกเสียงแข็งเพราะรู้สึกว่าคำพูดของคนตรงหน้าเริ่มไม่เข้าหู ฝันเดินเข้าไปกระซอกรถมอเตอร์ไซด์เข้าหาตัว ร่างสูงที่นั่งอยู่ประจำที่คนขับร้องเหวอแต่ก็หัวเราะอารมณ์ดี หมอนี่ดมแก๊สหัวเราะมาหรอใจ มีอะไรน่าขำนักหนา

"นี่หวังดีจะช่วยแนะทางสว่างให้นะเนี่ย ดูดิ โกรธหน้าอเลย"

"ก็เราไม่ได้เป็นทอม! แล้วเธอก็เอาแต่หัวเราะเราอยู่นั่นแหละ คนกำลังเดือดร้อน!"

"เราก็เดือดร้อนนะ เกือบโดนเธอชน แล้วยังต้องมาเดือดร้อนเป็นห่วงสวัสดิภาพเธอด้วยเนี่ย"

"ใครใช้ให้เธอมาห่างเราล่ะ ลงไป ลงไป!"

ฉันตะโกนใส่เขาทั้งๆ ที่ยังกระดากอายกับคำพูดคำจาที่ตรงไปตรงมาของอีกฝ่าย พยายามจะดันร่างสูงให้ลงไปจากรถ แต่เพราะตัวเองไม่เจียมสังขารจึงเป็นฝ่ายเจ็บตัวแทน ความเจ็บที่ขาเลนงานฉันอีกครั้งจนเซกลงเข้าหาเขา ได้กลิ่นเหงื่อขึ้นๆ จากอีกฝ่ายตอนที่เขารับตัวฉันไว้แถมยังใช้แขนเกี่ยวรอบเอวโดยไม่ทันตั้งตัวอีก! มีอะไรปานอกเลยนะยะ!

"ห่างขนาดนี้เราก็ต้องคิดว่าเธอเป็นทอมดิ แต่อย่างว่าทอมที่ไหนจะไว้ผมยาว เนอะ"

ไม่ว่าเปล่าโบน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเครานั้นยังขยับเข้ามาใกล้ คลอเคลีย

อยู่ที่เรือนผมที่มีครบเป็นหางม้าปัดข้างของฉัน จมูกโด่งๆ นั้นแทบจะชนแก้มฉัน อยู่แล้ว ไข่...ไข่บ้านี่!

พอเขาปล่อยฉันเป็นอิสระ ฉันก็หันไปพาดมือเข้าซีกแก้มของอีกฝ่าย คนไฉ่หวัดยิ้มยื่นฟันขาวๆ เรียงตัวสวยให้ฉัน เขายกมือยอมนำทำให้ฉันที่กำลังจะทาบเขาต้องชะงักเพราะคำอธิบายรวดเร็วเหมือนจะกลัวโดนหวัดเข้า

"เอาล่ะๆ เราขอโทษก็ได้ที่เราว่าเธอแบบนั้น ที่นี้เราจะเอาเจ้านี้ไปซ่อม 'ได้รึยัง'" เขาพูดพลางชี้นิ้วไปที่เจ้าฟีนี่ที่ตัวเองนั่งประจำการอยู่ ฉันขมวดคิ้ว มองอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้ใจ เราเป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งเคยเจอกัน ทำไมเขาถึงมีน้ำใจมาช่วยฉัน ไม่ใช่ว่าเป็นมิชชาชีพสวมรอยมาในมาดคนดีหรือใช้มัย

"เธอคงไม่ขับรถไปเองทั้งๆ ที่νώมแบบนั้นหรือคะ"

มันถูกอย่างที่เขาว่า ฉันไม่สามารถประคองรถมอเตอร์ไซด์ที่ยางแบน แตัดแต่ทั้งยังบรรทุกของหนักๆ ไปถึงอยู่ซ่อมรถที่ไกลที่สุดได้ด้วยตัวคนเดียว หรือจะให้คนแปลกหน้าที่ไหนก็ไม่รู้เอามอเตอร์ไซด์ฉันไปซ่อม ฉันก็กลัวจะโดนขโมยอีก พ่อกับแม่สอนไม่ให้ฉันไว้ใจใครง่ายๆ แล้วแบบนี้ฉันควรจะทำยังไงดีนะ

"อะๆ จั๊นเอจี้ เธอมีโทรศัพท์ปะ โทรหาที่บ้านให้มารับดิ" เขาสรุปให้ เมื่อเห็นฉันเงยไปเกือบนาที

"เราไม่ได้พกโทรศัพท์ติดตัวมาอะ"

ฉันที่ซุ่มมือตบไปตามกระเป๋ากางเกงถึงกับหน้าถอดสี เพราะเมื่อก็นี้ รีบมากเลยลืมนำมือถือเอาไว้บนห้อง แถมเพิ่งจะมารู้ตัวก็ตอนที่อยู่กับคนแปลกหน้าที่โคตรจะไม่น่าไว้ใจ!

"คุณผู้หญิง อันตรายนะครับ ไปไหนมาไหนคนเดียวแต่ไม่พกโทรศัพท์ติดตัวเนี่ย...แล้วแบบนี้จะเอาอย่างไร"

ตอบตามตรงนะ...ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน เครียดจะแย่แล้ว

"เฮ้อ เราเป็นพลเมืองดีหรือคะ เดี่ยวเราขับพาเธอไปอยู่ซ่อมมอเตอร์ไซด์ที่เราทำงานอยู่ละกัน ที่นี้ก็ไม่ต้องกลัวว่าเราจะขโมย แถมบริการซ่อมให้เลยด้วย"

"จริงดิ!"

ฉันเบิกตากว้างด้วยความตื่นเต้น คนตัวสูงพยกหน้ารับข้าฯ เมื่อเห็นท่าที่เปลี่ยนแปลงไปของฉัน ก็ไม่รู้หรอกนะว่าการไปกับคนแปลกหน้ามันจะดีรึเปล่า แต่ถ้าจะให้ฉันเห็นรถต่อไปเรื่อยๆ กว่าจะไปถึงร้านเจ๊เบล และกว่าจะได้กลับบ้านก็คงจะดีก ตอนนี่ฉันไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้แล้วด้วย ฉันลองเสี่ยงดวงไปกับเขาดูก็แล้วกัน ถ้าเกิดอีกฝ่ายตักตักอะไรขึ้นมา ฉันก็รีดตักๆ ให้คนมาช่วย ถนนเส้นนี้เต็มไปด้วยบ้านคนอยู่แล้ว เขาคงจะไม่กล้าทำอะไรหรอกมั้ง

แต่ว่า...ปัญหาจริงๆ ก็คือมันไม่มีที่พอให้ฉันซ้อนท้ายเขาไม่ใช่หรอ
"งั้นขึ้นมาเลยคร้าบ!"

คำตอบอยู่ตรงหน้าฉันแล้ว...

บรีนน!!!

ฉันรู้สึกเกร็งไปทั้งตัวเพราะหนึ่ง รถมอเตอร์ไซค์ของฉันทางด้านหลังแบนแต่ดีแต่สอง ฉันไม่ได้เป็นคนขับเอง แต่ต้องฝากชีวิตและความปลอดภัยไว้ในกำมือของนายตัวสูงมีหนวด และสาม คนแปลกหน้านิ่งประกะบฉันจากด้านหลัง แขนทั้งสองข้างของเขาจับแฮนด์มอเตอร์ไซค์เอาไว้ นั่นทำให้ฉันรู้สึกว่ากำลังถูกกอด!! แถมทุกครั้งที่เขาเบรกรถ แผ่นอกแข็งๆ ของเขาก็มักจะมากระแทกหลังฉันทำเอาขนลุกชูตัวเกร็งตั้งแต่หัวยันนิ้วเท้าเลย ฮือๆ

แต่อย่างน้อยเราก็มาถึงอยู่ซ่อมรถที่เขาว่าโดยสวัสดิภาพนะ แถมอยู่ที่นายตัวสูงแปลกหน้าพามากก็สร้างความประหลาดใจให้ฉันเป็นอย่างมาก มันไม่ใช่อยู่ซ่อมรถก็ก๊อกลงอย่างที่ฉันเข้าใจ หากแต่เป็นอยู่ขนาดใหญ่ครบวงจรที่เปิดบริการจนถึงตีสอง! มีตั้งแต่ล้างรถ ซัดสี ลงแว็กซ์ ซ่อมเครื่องยนต์ ไปจนถึงแต่งรถ มีพนักงานหลายสิบชีวิตกำลัง่วนอยู่กับการให้บริการลูกค้าที่นั่งรออยู่ตรงโซนที่พักซึ่งมีร้านกาแฟเล็กๆ ตั้งอยู่

เออ? หรือว่าผู้ชายแปลกหน้าคนนี้อาจจะเป็นเจ้าของอู่ก็ได้! ก็หมดดูจากรูปร่างหน้าตาเขาไม่เหมือนคนจนเลยสักนิด ถึงเนื้อตัวจะมอมแมมไปหน่อยก็เถอะ

"เอ่อ อู่ใหญ่ดีนะ"

"อ้อ ที่ที่เราเปิดบริการครบวงจรอะ ให้บริการหลายอย่างเลย"

นายตัวสูงว่าและยกแขนออกเพื่อปล่อยให้ฉันได้ลงไปยืนบนพื้น ส่วนเจ้าตัวก็ดึงกุญแจรถออกมาแล้วโยนให้ฉัน

"เฮ้ย นั่นมันไฉ่ฉานไม่ใช่หรอวะ แม่งมาทำท่าอะไร นึกว่ากลับไปแล้วซะอีก"

หนึ่งในพนักงานอู่ที่กำลังขนอะไหล่ล้อรถยนต์หยุดชะงัก เขาหันมามองพวกเราสองคนอย่างสนใจ ดูเหมือนว่าเขาเพิ่งจะเลิกงานเพื่อกลับบ้านนะ แต่ต้องช่วยกลับมาทำงานอีกเพราะฉัน

"ชาญ ชื่อเธอหรอ แบบ...ชาญชัยนะนะ" ฉันขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเพื่อนของเขาอีกหลายคนที่ผ่านมาเอ่ยทักเจ้าตัว คนตัวสูงหัวเราะ ย่นคิ้วและส่ายหน้าไปมา

"ไม่ใช่...ฉาน ฉกอะเฉอ แบบฉานสมาธิอะ"

เขาว่าแค่นั้นก็จัดการตั้งขาตั้งรถมอเตอร์ไซค์แล้วหันไปคว้ามแรงตัวเล็กมายกรถของฉันขึ้นอย่างรวดเร็ว ท่าทางของเขาดูคล่องแคล่ว และจากสรรพนามที่พนักงานอู่ทักเขาอย่างสนิทสนมกันนั้น...เป็นอันสรุปได้ว่าเขาทำงานที่นี่จริงๆ แต่ไม่ได้เป็นเจ้าของอู่อย่างที่ฉันมโน

"มันพาใครมาด้วยวะนั่น"

"สงสัยเป็นสาวมันแน่ๆ"

สาวบ๊าบอะไรกันล่ะ! ฉันรู้สึกแปลกๆ ที่ตกเป็นเป้าสายตาของคนงานในอู่ นับสิบชีวิตเลยเลือกที่จะหันไปคุยกับนายตัวสูงแปลกหน้าที่กำลังขันประแจเอาล้อรถฉันออกมาเปลี่ยนยางให้ เขาทำมันทั้งหมดภายในเวลาแค่สามนาทีเท่านั้น ใจเป็นบ้า

"ที่นี่ครบวงจรดีนะ ไว้วันหลังเราจะบอกป้ากับเฮียให้เอารถมาซ่อม"

"นี่กะอุดหนุนเป็นลูกค้าประจำกันเลยหรอ ขอขอบคุณครับ ขอคุณ"

ฉานหัวเราะเบาๆ แล้วดึงยางในเส้นใหม่ออกมาเปลี่ยน เขาก็มหันาก้มตาทำอย่างขยันขันแข็งแต่ก็ยังมีกะจิตกะใจจะตอบฉันอยู่ เอาจริงๆ คนตรงหน้าฉันก็ไม่ได้เลวร้ายสักเท่าไรหรอก ถึงเราจะเพิ่งเจอกัน แต่เขาก็เป็นคนดีใช้ได้เลย

"ป้ากับเฮียเราชอบพวกเครื่องยนต์ พวกรถอยู่แล้ว เธอดูคล่องดีนะ"

เราไม่เคยเห็นใครเปลี่ยนแปลงไวเท่านี้มาก่อน"

"ก็บอกแล้วว่าเราเทพ เราอะช่างเบอร์หนึ่งของที่นี่เลยนะ"

เขาคุยโวแล้วยิ้มมุมปาก แต่ไม่รู้ทำไมฉันกลับรู้สึกว่ามันน่ามองแปลกๆ แถมยังผลอยิ้มให้เขา ทั้งๆ ที่ปกติฉันมักจะวางตัวนิ่งเข้าถึงยากใส่คนแปลกหน้าเสมอ นี่ฉันต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ

"อ้าว ใส้ฉาน มึงหมดกะไปแล้วไม่ใช่หรอวะ"

จู่ๆ ก็มีพนักงานคนหนึ่งเดินเข้ามาหาเราสองคน เขาเป็นคนตัวสูง แต่เตี้ยกว่าฉานแถมยังไว้ผมสกินเฮดที่เริ่มยาว ซึ่งนั่นทำให้เขาดูเหมือนเด็กมัธยมไม่ต่างจากฉันเท่าไร อายุของเราสามคนน่าจะไล่เลี่ยกันนะ

อ้อ ที่ฉันรู้ว่าเขาเป็นพนักงานที่นี่ก็เพราะเขาสวมเสื้อเอี๊ยมแบบเดียวกันกับฉานและพนักงานคนอื่นๆ ซึ่งคงจะเป็นยูนิฟอร์มของอู๋นี่

"หาลูกค้ามาให้ไม่ดีหรอไง เออ เซน ขอเอี๊ยมโทรศัพท์มึงหน่อยดิ"

"หือ? แล้วโทรศัพท์มึงไปไหนอะ"

"หะนะ ชักซ้าอยู่นั่นล่ะ"

คนชื่อเซนขมวดคิ้วอย่างงุนงงแต่ก็ยอมควักโทรศัพท์ของตัวเองออกมาจากกระเป๋าเอี๊ยมด้านหน้าและส่งให้คนตัวสูงกว่า ฉานรับมันไว้และเดินมาทางฉันพร้อมกับยื่นโทรศัพท์ให้ฉันอีกที

"มันไม่ใช่เบอร์เรานะ เพราะฉะนั้นกลับไปไม่ต้องเมมก็ได้"

ฉันทำหน้างงใส่เขาไม่เข้าใจว่าเขาต้องการจะสื่ออะไร และนั่นทำให้เขาหัวเราะคิก

"เอาไปโทรหาที่บ้านให้มารับไง"

"อ้อ"

ฉันพยักหน้ารับทำเหมือนว่าเข้าใจทุกๆ ที่ความจริงไม่เข้าใจเลยสักนิด แต่ก็ยอมกดเบอร์โทรหาเจ้เบลซึ่งอยู่ใกล้ฉันมากที่สุด แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงักนิ้วที่กำลังจะบิดไอคอนโทรออกบนหน้าจอ

ถ้าหากว่านี่เป็นโทรศัพท์ของฉาน นั่นแปลว่าเขาจะมีเบอร์ที่บ้านฉัน... และการที่เขาห้ามไม่ให้เมมเบอร์เซนนั่นเป็นเพราะเขาหวง...?

"ไม่โทรหรอ" คนถามทำหน้าที่สื่อพร้อมกับเอียงคอมอง แต่องศาที่เจ้าตัว

ในมหน้าเข้ามามั่นใกล้มากจนเหมือนกับบรอส่องประวัติการโทรหลังจากฉันโทรเสร็จ

ถึงฉันจะไม่รู้แน่ชัดว่าที่เขากำไปแบบนี้เพราะจีบ...หรืออะไรก็ช่าง แต่ฉันรีบกดลบเบอร์ที่ร้านออกไปเพื่อกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนมา กดเบอร์มือถือเจ้าเบลแทน อย่างน้อยๆ เขาคงไม่กล้าโทรเข้าเบอร์มือถือใคร สุ่มสี่สุ่มห้าหรือมั้ง อีกอย่างเจ้าฉันนะโหดใช่ย่อย เธอเคยได้ฉายาว่า นางมารร้ายเลยนะเมื่อสมัยเรียนนะ

สัญญาณรอสายดังเพียงไม่นาน เจ้าเบลก็กรอกเสียงกลับมา

"เจ้า เภวมีเรื่องเดือดร้อนอะ"

เจ้าเบลแผดเสียงแหลมออกมาทันทีที่ฉันพูดจบประโยค ฉันต้องนั่งสาธยายเรื่องราวทั้งหมดให้พี่สาวฟังกว่าเธอจะใจเย็นลงและตบปากรับคำว่า จะมารับพร้อมกันกับให้ลูกน้องที่ร้านมาช่วยขนกล่องพวกนั้นกลับไป แต่คงต้องรอเวลาสักพัก เพราะช่วงเย็นๆ ลูกค้าที่ร้านจะเยอะมาก เจ้าเบลเลยบอกว่า จะมารับฉันหลังจากที่ปิดร้านเสร็จเรียบร้อย ซึ่งนั่นก็เป็นเวลากว่าหนึ่งทุ่ม!

"ให้ตายสิ"

ฉันสบถออกมาเบาๆ โดยไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังถูกมองด้วยสายตากรุ้มกริมอย่างประหลาดที่ไม่เคยเจอมาก่อน และคนที่กำลังส่งสายตานั้นมาให้ก็คือเด็กช่ออมรดกที่เปลี่ยนยางมอเตอร์ไซค์ให้จนเสร็จสรรพนานแล้ว

"ขอบใจนะ"

ฉันเลือกที่จะหลบสายตาจากฉาน โดยการยื่นส่งมือถือคืนให้เซนที่อยู่ห่างไปเป็นวา เจ้าตัวทำหน้าที่ แต่ก็เข้ามารับโทรศัพท์ไป ฉานจ้องโทรศัพท์ของเซนตาเป็นมัน แต่เหมือนเจ้าของจะรู้ เพราะเซนหัวเราะที่ๆ ในลำคอและเก็บโทรศัพท์ไว้ใ้ในกระเป๋าชิปด้านหลังที่ฉานไม่มีทางเข้าถึงมันได้ง่ายๆ

"จ่ายค่าโทรศัพท์มาด้วยนะเว้ยฉาน ไม่มีบริการโทรฟรี"

เซนพูดกึ่งเล่นกึ่งจริงจังเมื่อเงยหน้ามาเจอฉานชะงักคอตามโทรศัพท์ เขาถูกล็อกคอด้วยฝีมือของเพื่อนจนต้องร้องขออากาศหายใจ

"มึงนี่!"

ผานโวยวายอยู่พักใหญ่ ส่วนเซนก็หัวเราะรำแล้วเดินจากไป รวากับว่าสองคนนี่มีความนัยที่รู้จักกันเพียงสองคน

บรรยายากาศกลับมาเจียบสงบอีกครั้ง แต่แทนที่ฉันจะยินดีกับบรรยากาศเจียบสนิทนี่ มันกลับสร้างความอึดอัดให้ฉันซะมากกว่า เพราะสายตาของผานยังคงจ้องมองมาที่ฉันด้วยสีหน้ากรุ้มกริ่มแบบสุดๆ

ไม่ได้การ ฉันต้องหาเรื่องมาคุยสักอย่างหนึ่ง ฉันทนให้เขาจ้องด้วยสายตาแบบนั้นไม่ไหวแล้ว

"เท่าไร"

ฉันถามเขาเสียงเข้มเพียงเพื่อจะหลบตา แต่ผานไม่ได้ละสายตาไปเลย เขายิ้ม...และรอยยิ้มเขามันก็สวยพิลึก

"ไม่คิดตั้งค์"

"อะ?"

คำตอบของเขาทำให้ฉันงง เขาเป็นลูกจ้างที่อยู่นั้นนะ แล้วมีสิทธิ์อะไรที่จะให้ฉันซ่อมรถฟรีกันล่ะ

"ถ้าเธอให้เบอร์เรา เราไม่คิดตั้งค์นะ" ผานว่าแล้วอมยิ้ม ตางี้เป็นประกายวิบวิบไม่ต่างจากสิงโตเวลาเห็นเหยื่อ

"ไม่ดีกว่า..." ฉันตอบไม่เต็มเสียงนักเพราะรู้สึกประหม่าที่อีกฝ่ายดูเจาะจงเข้าประเด็นสุดๆ

นั่นไงล่ะ เขาจีบฉันจริงๆ ด้วย โธ่ ชีวิต...โศดมา 19 ปีโดยไร้ซึ่งคนจีบทำไมคนที่มาจีบฉันคนแรกต้องเป็นเด็กซ่อมรถไว้หนวดไว้เครารุงรังไม่ต่างจากโจรป่าด้วย! ถึงจะแอบหน้าตาดีนิดๆ มีน้ำใจช่วยเหลือฉันหน่อยๆ แต่มันก็ไม่ผ่านเกณฑ์รีเปล่า!!

"เฮ้ย โปรโมชั่นแบบนี้ไม่มีอีกแล้วนะ ซ่อมฟรีไม่คิดตั้งค์ ขอแค่เบอร์โทรสิบลหลักโชว์ว่าขอพรหมจรรย์ที่ไหนล่ะ"

ฉันรู้สึกแปลกๆ กับประโยคช่วงท้ายของเขา แต่ก็พยายามวางตัวนิ่งแล้วตอบกลับไปทันควัน

"ไม่กลัวเก่าแก่หักเงินเดือนหรือไง!"

ผานหันหัวแล้วยิ้มกว้างอย่างไม่ยี่หระราวกับว่าเรื่องซ่อมรถฟรี

เป็นเรื่องจีบจี้อยู่เท่านั้น เรื่องใหญ่กว่าสำหรับเขาคือการพุ่งชนเป้าหมายอย่างฉับ! ฉับไปมีอะไรเข้าตาผู้ชายอย่างเขากันนะ...บ้าแน่ๆ

"ทำไมอะ เธอน่ารักดี ขอจีบได้ปะ"

เขาส่งรอยยิ้มกุ่มกุ่มมาให้...ผานเท้าเอวและเอียงคอมองฉันเหมือนกับกำลังพินิจพิจารณาฉันอยู่ ฉันที่รู้ตัวว่าไม่สามารถหนีไปไหนพ้นจนกว่าเจ้าเบลดจะมารับเลยทำให้ใจดีสู้เสือด้วยการมองเขากลับ แต่การสบตาระหว่างเรากลับชวนให้กระอักกระอ่วนสุดชีวิต เพราะสายตาฉันมันคงฟ้องละมั้งว่าคิดยังไงกับเขา

เครื่องแบบอู่อ้อมมรด ตัวบรระคราบน้ำมัน หน้าดำปี้ ไว้หนวดเครา และมือหยาบกร้านสกปรก เขาไม่ใช่ผู้ชายที่ฉันคิดจะหวั่นไหวด้วยเลยสักนิด ไม่ใช่ประเภทที่จะเจอได้ในละคร ไม่ใช่พระเอกที่หลุดมาจากในนิยายที่ฉันอ่านโอเค เขาอาจจะเป็นคนดีมีน้ำใจช่วยเหลือฉันทุกๆ ที่เราเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกแต่นั่นก็ควรจะอยู่ในขอบเขตของคำว่า 'เพื่อนร่วมโลก' เท่านั้น

ผานที่รู้ตัวว่าฉันกำลังมองเขาด้วยความรู้สึกยังไงใช้มือเช็ดกับกางเกงเอี๊ยมเก่าๆ ของตัวเอง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาสบตาฉันอีกครั้งพร้อมกับยักคิ้วข้างหนึ่ง สายตาของเขาแวววาวมากจนฉันต้องเป็นฝ่ายหลบตาอีกจนได้

นี่เขาไม่รู้สึกแยเลยหรือกับการที่ฉันมองแบบนี้ ถ้าเป็นคนอื่นปานนี้เขาคงเกลียดฉันไปแล้วเพราะคิดว่าฉันมองเหยียด

"ทำไมอะ ไม่ไว้ใจเราเพราะเราเป็นเด็กอู่อ้อมหรือ อ่านนิยายมากไปปะเนี่ย"

"เปล่าอะ..." ฉันตอบเขาเสียงเบาหวิวเมื่อถูกจี้จุดบางอย่าง ถึงแม้จะไม่เข้าใจว่าการชอบอ่านนิยายมันจะมาเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ แต่พอฟังคำตอบฉันก็ถึงบางอ้อ...

"ไม่เห็นเข้าใจเลย หน้าตาอย่างเราไม่เหมือนโจรผู้ร้ายสักหน่อย เราไม่ดูกระซากจับกดเหมือนนิยายติดเรตเพียงเพื่อจะจีบเธอหรอก"

เขาเดาได้แม่นมากกว่าฉันอ่านนิยายประเภทไหน และนั่นทำให้ฉันหน้าชาจนต้องก้มหน้างูๆ ไม่กล้าสบสายตาด้วย

"เราจีบเธอแบบน่ารักกันนะ อ่อยนิดๆ อ้อนหน่อยๆ อื่นน้อยๆ แค่นี้ไม่พอให้เธอหวั่นไหวเธอ"

เจ้าตัวไม่ได้พูดเปล่า แต่ยังทำท่าทางประกอบด้วยการยิ้มหวานตาหยี และเอียงหัวไปมาเหมือนกับเด็กน้อย นอกจากกำลังใจเขาจะมาเต็มร้อยแล้ว ลูกเล่นของเขายังเป็นสิ่งที่ฉันไม่เคยพบเจอมาก่อน

"ถึงเราจะไม่ได้รอยเหมือนคนอื่นๆ อะนะ แต่เราก็มีข้อดีอีกหลายอย่าง เช่นหน้าหล่อๆ ของเราก็อำนาจฟินติดลมบนได้..."

"นอนวัดไม่คิดตั้งค้ด้วยรีเปลวระฆาณ!! ฮิวๆ"

"หรือจะพวยเรือข้ามคลองเป็นขวัญกับเรียม กิวๆ"

"แล้วก็ขอมมอ!ไซค์ฟรีไม่คิดตั้งค้สินะ! ฮิวววววว"

เสียงให้แชนวั้นดังมาจากเพื่อนร่วมงานของฆาณ พอฉันชะงอกคองมองข้ามไหลเขาด้วยความสงสัย ก็พบว่าตอนนั้นคั้นที่ว่างจากงานแล้วกำลังเกาะกลุ่มยืนแชนและผิวปากเชียร์เพื่อนตัวเองอยู่

"พวกมึง!" ฆาณหันกลับไปหาเพื่อนและทำท่าเหมือนจะเข้าไปเอาเรื่องที่ถูกแชน แต่เขาก็แค่ทำเป็นเล่นไปอย่างนั่นเอง เพราะเจ้าตัวหันกลับมาหาฉันในทันทีพร้อมทั้งทำเอวมองตอนที่พูดบางอย่างออกมาโดยที่ฉันไม่ได้ถาม

"ใช่ เราเป็นเด็กกำพร้าที่หลงตาเก็บมาเลี้ยง แต่เราขยัน ถ้าตั้งใจอะไรไว้ เราต้องทำให้ได้ เราไม่สูบบุญหรือ แต่กินเหล้าบ้างตามประสา แล้วเราก็จริงจังไม่เจ้าชู้"

"มาบอกเราทำไม...ไม่ได้อยาการู้สึกเหนื่อย"

"ก็เราอยากให้เธอตัดสินใจใหม่อะ อย่าเพิ่งตัดสินใจเราจากภายนอกอยากให้มองเราที่ภายใน ให้เราจีบเธอนะ รับรองไม่ผิดหวังหรอก"

เขาพูดเองเออเองเสร็จสรรพเรียกเสียงให้แชนจากเพื่อนๆ ได้ยกใหญ่ ฆาณอาจจะเป็นคนดีอย่างปากว่า แต่คนที่เพิ่งเคยเจอกันแค่วันเดียว...ฉันไม่มีทางให้เบอร์หรือยอมโอนอ่อนอนุญาตให้เขาจีบหรอก ใครๆ ก็พูดได้ทั้งนั้น ละว่าตัวเองมีดียังไง แต่ไม่เคยเผยข้อเสียของตัวเองออกมาให้ได้เห็นกัน จะจะหรรอก

สีหน้าและแววตาของอีกฝ่ายที่กำลังมองฉันอย่างคาดหวังทำให้ฉันกระอักกระอ่วนจนถึงขั้นอึดอัด ฉันถอนหายใจยาวและเหลือบสายตามองนาฬิกาที่แขวนบนผนัง ตอนนี้เป็นเวลาหกโมง ซึ่งนั่นหมายความว่าฉันต้องรอ

เจ้าเบลดอีกชั่วโมงและอาจถูกตามตื้อแบบนี้ไม่หยุด แล้วความน่าอึดอัดก็จะเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

ฉันต้องจบปัญหานี้ด้วยการตัดไฟแต่ต้นลม แม้เราจะมีปัญหาคุณ แต่ฉันก็ไม่จำเป็นต้องทดแทนเขาด้วยเบอร์มือถือหรือยอมให้เขาจับนี่

"โทษนะฉมาน แต่เราไม่ชอบอะ เราไม่ชอบคุยกับคนไม่รู้จักรัก"

คำพูดตรงๆ ของฉันทำให้สีหน้าของฉมานดูเฉื่อยลงอย่างเห็นได้ชัด นัยน์ตาที่เคยมีประกายสุกใสกลับกลายเป็นประกายหม่นหมองจนฉันใจหายแวบ มันโทษกันไม่ได้ที่ฉันไม่อยากเป็นผู้หญิงใจง่ายแบบนั้น ต่อให้การที่ฉันไม่เปิดใจจะเป็นกำแพงสูงที่ทำให้ไม่มีใครมาจับตลอด 19 ปี แต่ฉันก็ยังจะเป็นแบบนี้ล่ะ... ขึ้นคานก็ช่างมันปะไร

"เราค่อยๆ รู้จักกันไปก็ได้เนี่ย" ฉมานยังคงทำใจดีสู้เสือ แม้ว่าเขากำลังถอดกจากการผิดหวังก็ตาม

เสียงเพื่อนด้านหลังเขาเสียบกริบเมื่อฉันลุกขึ้นยืนตรงหน้าเขา ต่อให้ฉันพูดปฏิเสธอะไรไป ผู้ชายตรงหน้าฉันก็คงจะดึงดันคือฉันไม่ยอมแพ้ง่ายๆ สิชนะ

"แต่เราว่า... เราคงไม่ได้เจอกันอีกแล้วล่ะ ชอบคุณมากจริงๆ นะสำหรับความช่วยเหลือ"

ฉันเดินกะเผลกๆ อย่างดี้อันไปที่ออฟฟิศของอู่แล้วจัดการจ่ายเงินให้เซนที่อยู่โน้นนั่น ก่อนจะเดินอย่างเชื่องช้าไม่ต่างจากหอยทากไปที่รถมอเตอร์ไซด์เสียบกุญแจและบั้งรถไฟไต่ออกไปโดยไม่คิดจะหันกลับไปมองอีก

ฉันกับเขาไม่มีทางที่จะได้เจอกันอีกแล้วล่ะ 'ฉมาน' ก็เป็นแค่ผู้ชายหน้าห่อที่ป้อสาวไปวันๆ ไม่มีทางที่ฉันจะสานสัมพันธ์กับเขาได้ การตัดจบความสัมพันธ์ไปตั้งแต่ต้นมันก็ดีแล้ว...

มันดีแล้วจริงๆ... ไซ้มี้ย

แล้วทำไมฉันต้องรู้สึกแยที่ตัวเองเป็นสาเหตุทำให้แววตาสดใสของคุณนั้นดูหม่นหมองด้วยล่ะ ดูท่าว่าฉันจะประสาทกลับชะแล้ว

2

วีรบุรุษนักจับหรือก็แค่ไอ้หน้าหม้อ!

หลังจากเมื่อวานที่ฉันเกิดอุบัติเหตุ ปีกกับแม่ก็บ่นฉันยกใหญ่เรื่องความสะเพร่า ทั้งๆ ที่ปัญหานั้นไม่ได้เกิดจากฉันเลยสักนิด แต่ฉันก็ยอมรับฟังแต่โดยดี ก็นะ...นอกจากฉันต้องรับมือกับพ่อแม่ตัวเองแล้ว ยังมีพี่ชายกับพี่สาวที่รุมประณามฉันอย่างแสนสาหัสแถมยังสมน้ำหน้าฉันอีกยกใหญ่ แล้วฉันที่ตัวคนเดียวจะเอาอะไรไปเถียงชนะคนตั้งสี่คนกันล่ะ

'กินข้าวกินยาชะนะรู้มัย นอนพักอยู่บ้านนี้แหละ'

เจ้าเบลเป็นคนเอาเข้ามาให้ฉันในห้องนอนเพราะฉันไม่สามารถขยับไปไหนได้ หลังจากอุบัติเหตุเมื่อวานขาฉันก็บวมเป่งไม่ต่างจากขาข้างปีกขับรถพาฉันไปหาหมอตั้งแต่เช้า โชคดีที่แค่กล้ามเนื้ออักเสบ ไม่ได้มีกระดูกหักหรือเอ็นฉีกขาดที่ไหน หมอเลยสั่งยามาให้ฉันกินและทา รวมทั้งต้องพันผ้ารอบขาประมาณสามสี่วัน

บอกตามตรงเลยนะว่าช่วงเวลาสามสี่วันที่ขยับขาขยับตัวไปไหนไม่ได้เลยนี่มันคือช่วงเวลานรกมากๆ แค่อันก้าวขาลงจากเตียงฉันก็แทบจะลงไปนอนน้ำตาไหลแล้วเพราะมันเจ็บมาก

แต่การเจ็บตัวครั้งนี้ก็มีข้อดีอีกอย่างคือ...ทุกคนในบ้านดูเหมือนจะลืมเรื่องผลแอดมิชชั่นของฉันไปแล้ว จึงไม่มีใครถามอะไร ซึ่งมันก็ดีนะเพราะฉันก็ยังคิดไม่ออกเลยว่าจะบอกป้ากับแม่ยังไงที่ก่อกบฏไม่ยอมเลือกแอดฯ เข้าคณะที่คนทั้งบ้านหวังไว้ แต่มันยังไม่มีโอกาสได้ปรึกษาหารือกับพี่สาวคนรองก็เลยปล่อยเวลอมันทุกอย่าง

ซึ่งดูเหมือนว่าเวลามันจะหมุนเร็วไปหน่อย เพราะหลังจากนั้นสามสัปดาห์ฉันก็กลับมาเดินได้ปกติ เพียงแต่ยังปวดหนึบๆ บ้างเป็นบางครั้งที่ลงน้ำหนักมากไป แต่นั่นก็ไม่ใช่อะไรที่ทำให้ปิดเทอมของฉันเป็นวันว่างตลอดไปอย่างที่หวัง

ฉันถูกเรียกให้ลงไปช่วยงานที่บ้านอยู่ดี แม้จะเป็นงานเบาๆ แต่ก็ทำให้ฉันยุ่งมากจนลืมหลายๆ เรื่องไป อย่างเช่นเรื่องประหลาดที่ฉันเจอในวันนี้ไงล่ะ...

"แม่ แม่ฝากซื้อน้ำมะเขือเทศก็กล่องนะ" ฉันกรอกเสียงถามแม่ผ่านโทรศัพท์ที่ถูกรวบด้วยไหล่

ฉันถูกแม่และพี่สาวใช้ให้ออกมาเซเว่นหน้าปากซอยตอนเวลาสามทุ่ม เพราะแม่ดันลืมซื้อน้ำมะเขือเทศกลับมาจากร้านขายส่ง เจ็บลกับแม่ชอบดื่มมันมากเพราะมันช่วยเรื่องผิวสวย แต่รสชาติมันแย่มากสำหรับฉัน

"สิบล่อง โห กินหรืออาบ" ฉันทวนประสาทแม่เข้าให้ดอกหนึ่ง เราคุยกันอีกสองสามคำเรื่องอื่นๆ ที่ต้องซื้อกลับไป ป้าฝากซื้อถั่วเป็นกับแกล้มเฮียเวฝากซื้อไอศกรีม ส่วนเงินที่เหลือฉันจะซื้ออะไรกลับไปก็ได้

ฉันกดวางสายและลากขาอย่างเชื่องช้าไปตามชั้นวาง โยนของทุกอย่างลงในตะกร้าและเดินไปที่คาน์เตอร์เพื่อจ่ายเงิน ก็มองมองดูเงินในกระเป๋าสตางค์ในขณะที่ยื่นส่งตะกร้าใส่ซองให้พนักงานเซเว่น โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองถูกจ้องตลอดเวลาตั้งแต่ก้าวเท้าเข้ามาในร้าน

ติด ติด ติด

เสียงคิดเงินดังไปเรื่อยๆ ส่วนฉันก็หยิบแบงก์ร้อยออกมาสามใบเพื่อรอจ่ายเงิน

"ทั้งหมดสองร้อยห้าสิบบาทครับ" พนักงานเซเว่นบอก เสียงของเขา

ฟังดูคั่นหู แต่ฉันก็ไม่ได้เงยหน้าขึ้นไปมองเพราะกำลังค้นหาเศษเหรียญอยู่
"ชื่อของयेอะจังเลยนะครับ" วู้ๆ พนักงานเซเว่นก็ชวนฉันคุย แม้ฉันจะ
งงๆ แต่ก็ตอบกลับเขาไปตามมารยาท

"คนที่บ้านฝากซื้ออะคะ"

"หะอ ล้าปากแยะเลยนะหิวของหนักๆ ตอนดึกๆ แบบนี้"

"เออ...คะ" ฉันหยิบเหรียญสองบาทได้แล้ว

"แล้วจะรับขนมจีบซาลาเปาเพิ่มมั้ยครับ"

"ไม่คะ" ฉันส่ายหน้าพร้อมกับที่หยิบเหรียญห้ากับเหรียญบาทได้สำเร็จ

"แล้วบอกร้านเซเว่น สนใจจะรับเพิ่มมั้ยครับ"

หือ?! ในจังหวะที่กำลังยื่นเงินไปให้คนตรงหน้า ฉันก็ต้อของงักและ
เบิกตากว้างอย่างตกใจ! ใครจะไปคิดว่าเขาจะมาอยู่ที่นี้ แถมกำลังยื่นยิ้มยิงฟัน
ขาวพร้อมกับท่าแขนกับตะกร้าที่มีของใส่ถุงไว้เรียบร้อย บ้าน่า...เขามาอยู่
ที่นี่ได้ไง!

"หวัตดี! ฆานยิ้มกว้าง ยื่นมือมาด้านหน้าเพื่อรอรับเงิน

ฉันยังคงงัก ความรู้สึกและความทรงจำเมื่อสามสัปดาห์ก่อนหวนคืนมา
อย่างรวดเร็ว ทั้งๆ ที่คิดว่าลืมไปแล้วแท้ๆ

"ทำหน้าที่อย่างกับเจมี้ เอ๊ะ หรือว่าเราหล่มมากจนเธอตะลึง"

ฆานพูดที่เล่นทีจริงพร้อมกับหัวเราะจนตาคีย์ ฉันใช้จังหวะนั้นลอบสังเกต
ใบหน้าอีกฝ่ายที่เปลี่ยนไป

โครงหน้าของเจ้าตัวเกลี้ยงเกล้าไร่ซึ่งหนวดเครา เครื่องหน้าของฆาน
ชัดเจน ผิวของเขาขาวกว่าผู้ชายหลายๆ คนที่ฉันรู้จัก แม้จะไม่ได้ขาวโอโหมเหมือน
โอป้าเกาหลี่ แต่ผิวเขาเป็นสีน้ำผึ้งอ่อนเพราะทำงานตากแดด ที่ข้างแก้มเขา
มีรอยเก๋ริยมแดดบางๆ จมูกของเขาโด่งและได้รูปสวยมาก ริมฝีปากเขามี
สีชมพูอ่อนและเป็นริมฝีปากหยักลึก ดวงตาคมๆ นั้นก็มีนัยน์ตาสีน้ำตาลใสแจ้ว
คู่เดิมที่เคยมองฉันด้วยความเศร้าสรว้อย ผมเผ้าที่เคยกรงูรังในวันนั้นก็ถูกตัดให้
เข้าทรง บอกเลยว่าฉันแทบจะจำโจรป่าคนนั้นไม่ได้เมื่อเทียบกับผู้ชายหน้าตาดี
อย่างกับนายแบบตรงหน้าตอนนี้

ฆานกระแอมกระไอเมื่อฉันจ้องเขาจนตาแทบถลน ฉันเลยรีบผละออกมา

ก่อนจะยื่นเงินให้เขาและรวบถุงมาถือไว้เตรียมจะวิ่งออกไปจากเซเวน หากแต่
มือหนาของฉานกลับรั้งแขนฉันเอาไว้อย่างรู้ทัน

"เฮ้ย หนีอีกละ"

"เราต้องกลับแล้ว" ฉันบอกเร็วๆ และขึ้นมือตัวเองออกจากฝ่ามือหนา
ของอีกฝ่าย

"เราก็กำลังจะกลับ หหมดกะเราพอดี รวแป็บได้มัยยี้ เดี่ยวเราไปส่ง"

"แต่..."

"คำมีดมันอันตราย ไม่รู้ละ เราจะไปส่ง" ฉานพูดอย่างดื้อดึงและดึง
ถุงพลาสติกในมือฉันไปถือไว้เป็นตัวประกัน

ฉันที่ไม่มีทางเลือกเพราะดันแผลอสบเข้ากับสายตาจริงจังนั้นจึงต้องยอม
พยักหน้าอย่างหมดทางเถียง คนอะไรดื้อเป็นบ้า

ฉานใช้เวลาไม่นานในการเข้าไปเปลี่ยนชุดฟอร์มพนักงานเซเวนออกเป็น
ชุดเสื้อยืดแขนยาวถึงศอกสีดำกับกางเกงยีนห้าส่วนสีเดียวกัน เขาสวม
รองเท้าผ้าใบที่ดูยังงักก็เป็นรองเท้าพละที่ฉันเคยใส่ตอนเรียน ม.ปลาย แล้ว
เดินยิ้มกว้างออกมาหาฉันที่หน้าเซเวน พร้อมกับชูถุงใส่ของของฉันเอาไว้

ฉันคว้าถุงใส่ของในมือฉานอย่างรวดเร็ว แต่คนตัวสูงเหมือนจะรู้ทัน
เขาดึงแขนหลบไว้ด้านหลัง ทำให้ฉันเซไปด้านหน้าเพราะคิดว่าอากาศจนจุก
กระแทกเข้ากับอกอีกฝ่ายพอดี เจ็บชะมัด

"เจอที่ไรเธอก็ซุ่มซำมเจ็บตัวทุกทีเลยนะ" ฉานว่าขำๆ แต่มันไม่ขำ
สำหรับฉัน

ฉันจิกสายตามองฉานอย่างเคืองๆ แต่เจ้าตัวไม่ได้เดือดร้อนอะไร
เดินฉิวปากนำหน้าฉัน และเมื่อเห็นว่าฉันไม่ยอมขยับบิีเท้าก้าวตามสักที
เขาก็หันมาเร่ง

"ไม่กลับบ้านหรือครับคุณผู้หญิง กระผมอาสาจะเดินไปส่งนะขอรับ"

ไม่มีใครอยากให้เขาไปส่งสักหน่อย! ทำตัวไม่ต่างจากสตอลท์เกอร์
แบบนี้นะ ฉันจะไว้ใจเขาได้ยังไง อีกอย่างนะ มันไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่จู่ๆ
เขาก็มาโผล่หัวเป็นพนักงานเซเวนแถวบ้านฉัน มันไม่มีเรื่องบังเอิญบนโลกนี้
หรอก มีแต่เรื่องที่จะใจเท่านั้นแหละ

ร่างสูงของฉานก้าวนำฉันไปยังถนนที่มุ่งสู่ซอยบ้านฉัน เขารู้จักบ้านฉัน และนั่นไม่น่าไว้ใจเลย!

"นี่ เธอชื่อไรอะ" จู่ๆ ฉานก็ถามขึ้นมาท่ามกลางความเงิบ มีเพียงเสียงฝีเท้าของฉันดังตามไล่หลังอีกฝ่าย

ฉันขมวดคิ้วมองแผ่นหลังกว้างของอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้ใจ

"ชื่อแม่นศรี" ฉันตอบส่งๆ เพราะรู้ว่าถ้าไม่ตอบ จนแล้วจนรอดเขาก็ต้องถามเข้าชื่ออยู่นั่น สู้โกหกไปเลยง่ายกว่า

"แม่นศรี จริงอะ" เจ้าตัวถามเสียงสูง

"ทำไม่อะ หน้าตาอย่างเราควรชื่ออะไรจั้นเหอ" ฉันแก้งัยอน ฉานหัวเราะหึๆ เล็กน้อยและไม่ได้พูดอะไรอีก

ท่ามกลางความเงิบที่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงลมหายใจของตัวเอง สายตาของฉันเลื่อนไปมองแผ่นหลังกว้างของอีกฝ่าย ก่อนจะเห็นว่าในกระเป๋ากางเกงของฉานมีไม้กลองเสียงบออยู่ เขาน่าจะตีกลองเป็น นอกจากนี้เขายังขำขวง และชายของเขายังสักรูปนกสยายปีกกับพื้นเพ็องอาร์ตๆ อีกด้วย

ฉันไม่แปลกใจหรอกที่เห็นเขาสักรูปพื้นเพ็อง เพราะเท่าที่ดูฉานทำงานอยู่ในอู่ เขาต้องชอบเครื่องดนตรีกลไกเป็นธรรมดา แต่นกสยายปีกนั้นมี ความหมายพิเศษอะไรี่เปล่านั้น

"ไออะ" ฉันผล็องออกเบาๆ เพราะไม่รู้ตัวเลยว่าฉานมาเดินข้างๆ ฉันตั้งแต่เมื่อไหร่ แถมเขายังชะลอฝีเท้าเพื่อก้าวขาให้พร้อมกับฉันอีกด้วย

"ออกมาตีๆ ตื่นๆ แบบนี้บ่อยเหอ มันอันตรายนะ" ฉานเอ่ยขึ้นมา ฉันเลยเลื่อนสายตาไปมองใบหน้าด้านข้างของเขาแทน

"เดินมากับเธอยังอันตรายกว่าอีก"

"เฮ้ย! เราอันตรายตรงไหน มากับเราอะไว้ใจได้ ปลอดภัย"

"ปลอดภัยตรงไหนไม่ทราบ ทำตัวไม่ต่างจากสตอล์กเกอร์เลย"

"ไม่ได้เป็นสตอล์กเกอร์นะ"

"ถ้าไม่ใช่...แล้วทำไมเธอถึงมาเป็นพนักงานเซเว่นแถวบ้านเราอะ แล้วทำไมเธอถึงรู้ว่าบ้านเรากลับทางไหนด้วย ตอบมาสิ"

"..."

"แล้วก็ไม่ต้องโกหกเลยนะว่ามาทำงานที่สาขาี่นานแล้วอะ เรามาบ่อย เราจำหน่ายพนักงานได้"

ฉันหรือตามองใบหน้าที่ของผานที่กำลังเหลือบตามองฉันด้วยสีหน้า อย่างผู้ร้ายที่กำลังจะถูกจับกุม คนตัวสูงยี้มเล็ก ๆ ที่มุ่มปาก ก่อนจะหลุดข้า ออกมาจนตาหยี้

"ฮ่าๆ เธอนี่เก่งแะะ รู้ทันเราหมดเลย"

"ก็ไม้งั้น เรียนหนังสือมา"

"ถ้าัั้นเธอก็ต้องรู้คำตอบอยู่แล้วสิว่าทำไมเราถึงตามเธอ"

ผีเท้าของผานหยุดลงตรงถนนกลางซอย และมันทำให้ฉันหยุดผีเท้า ตามเขาด้วย สายตาของคนตัวสูงกำลังจ้องมองฉันที่อยู่ห่างกับเขาทางซ้ายมือ รอยยี้มเล็ก ๆ นั้นดูดีมากแม้จะโดนแสงไฟจากข้างถนนเพียงเล็กน้อย

"ความจริงแล้วเธอไม่ได้ซื้อแมนส์รี่ใช่่ม เธอโกหกเรา"

"..." ฉันถูกจับได้ซะแล้ว

แต่...ก็แล้วไงล่ะ ฉันเล็กคิ้วใส่เขาด้วยท่าที่ไม่สะทกสะท้านอะไร ผานเลย ยี้มมุ่มปากและพูดต่อ

"พี่ชายเธอชื่อเว พี่สาวเธอชื่อเบล แล้วทำไมลูกสาวคนเล็กถึงจะซื้อ แมนส์รี่ไปได้"

"เธอรู้จักชื่อที่เราได้ไง!" ฉันเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนกมองอีกคน อย่างไม่อยากจะเชื่อ

นี่เขาตามสืบเรื่องครอบครัวของฉันหรือ!!!

"เก่งมั้ง"

ผานตอบสั้นๆ แต่นั่นทำให้ฉันขนลุกเกรียวไปทั้งตัว! ฉันไม่ควรจะเดินมากับเขาสองคน เขาต้องเป็นพวกโรคจิตแน่ๆ

ฉันกำโทรศัพท์มือถือไว้ในมือแน่น ฟุ้งตัวเข้าไปหมายจะคว้าถุงใส่ของ แล้ววิ่งหนีเขา (ยังจะงก) อีกไม่กี่เมตรก็จะถึงประตูหน้าบ้านฉันอยู่แล้ว หากแต่ผานก็เหวตัวทัน เขาเอี้ยวตัวหลบแล้วเบี่ยงตัวมาด้านข้าง จมูกโด่งๆ ของเขาพุ่งตรงเข้ามาสัมผัสกับแก้ม ร่างทั้งร่างฉันแข็งทื่อเหมือนถูกสะกด! ฉันถูกเขาหอมแก้มฟอดใหญ่!

"เธอ!!! เธอหอมแก้มเรา!!!"

"ก็คิดถึงอะ ไม่ได้เจอหลายวัน"

ยังมีหน้ามาพุดด้วยท่าที่สบายๆ พร้อมกับยิ้มกะล่อนแบบนั้นอีก!
ฉันโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แก้มสองข้างร้อนจัด มือคว้าเอารองเท้าแตะที่ใส่อยู่
ปาใส่คนตรงหน้าแรงๆ ด้วยความโมโห ฉันไม่เคย...ไม่เคยถูกผู้ชายที่ไหน
ถึงเนื้อถึงตัวขนาดนี้มาก่อน!!

"โกรธเหวอ" ฉานเลิกคิดขึ้นข้างหนึ่งเมื่อถูกรองเท้าปาใส่เข้ากลางตัว
ฉันจ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตายแม้จะอายแทบทรกแผ่นดินहींก็ตาม

"เธอต้องการอะไร มาสืบเรื่องครอบครัวเราทำไม!"

ฉันแหงใจเขาเสียงดัง แล้วกระโดดขาเดียวไปหยิบรองเท้าแตะที่กระเด็น
ไปมาใส่ ฉันว่าตัวเองได้ยืนเสียงหัวเราะเบาๆ มาจากคนตัวสูง แต่พอเงยหน้า
กลับไปมองเขา ฉานก็รีบทำกลมเกลื่อนโดยการดีสีหน้ารู้สึกผิดอย่างสุดซึ้ง

"เราขอโทษที่หอมแก้มเธอ ก็มันคิดถึงทนไม่ไหวอะให้ทำไง แล้วเรื่อง
ที่เราารู้ชื่อพี่เธอกับรู้ทางมาบ้านเธอ เราก็ไม่ได้ตามสืบอะไรนะ เราไม่ใช่คน
ไว้ใจไม่ได้"

ว่าแล้วก็สู้นิวสามนิ้วอย่างกับลูกเสือ แต่ฉันว่าสำหรับเขาณะ...มัน
ลูกหมาจิ้งจอกมากกว่า! เชื่อไม่ได้ จริตเยอะนักนะ!

"ถ้าเราไว้ใจไม่ได้นะ ปานนี้เราทำอะไรมีดีมีร้ายเธอไปแล้ว"

ฉันถลึงตามองเขา แอบเบ้าปากเพราะมันไม่จริงเลย เขาเพิ่งจะทำ
มีดีมีร้ายฉันไป! แถมนอวยโอกาสด้วย!

คนตัวสูงที่เห็นท่าที่ระแวงสุดฤทธิ์จากฉันคลี่ยิ้มบางๆ เหมือนจะ
ปลอบให้ฉันหายระแวง แต่มันไม่ได้ผล! ฉันรีบก้าวเท้าถอยห่างจากคนตรงหน้า
กว่าสามก้าว ก่อนจะเปิดปากถามเรื่องที่ว่าค่าใจอย่างตรงไปตรงมา

"เธอรู้เรื่องเราได้ยังไง..."

วันนี้ฉันต้องได้คำตอบ ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าคนตรงหน้าตามสืบเรื่องฉัน
จนรู้ถึงบ้าน ครอบครัว แล้วยังรายละเอียดในชีวิตฉันได้ยังไง!

"เกวออยากรู้จริงๆ เหวอ"

ฉานมองหน้าฉันอย่างสงสัย เขาเอียงคอมองฉันและรอฟังคำตอบ

แต่ว่าตอนนี้ฉันหัวสมองเบลอไปหมดแล้ว เมื่อคืน...เขาเรียกชื่อฉันถูก!
เขารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวฉันเลยหรอเนี่ย!!!

ใบหน้าของฉันกำลังเหยเกิดลายคนจะเป็นบ้า ฉันมาเย็นทำบ้าอะไร
อยู่กลางซอยที่ทั้งมืด ทั้งเงียบ แถมไร้ผู้คนเดินผ่านไปมากับคนที่ไม่น่าไว้ใจ
อย่างเขากันเนี่ย

ฉันทึ่งที่พอจะจับความรู้สึกฉันได้รับพูดทุกสิ่งออกมาราวกับพยายาม
จะทำให้สถานการณ์ระหว่างเรามันดีขึ้น แน่ละ...เพราะถ้าเขาไม่รีบอธิบาย
เรื่องทั้งหมด ฉันอาจจะแหกปากกรีดให้คนออกมาช่วยก็ได้

"เกวจำได้มั้ยวันที่เอาจรมาซ่อมที่ตู้ที่เราทำงาน แล้วเกวใช้โทรศัพท์
ไอ้เซนโทรหาที่บ้านให้มารับอะ เราไปขโมยเบอร์จากประวัติการโทรในเครื่อง
ไอ้เซนมาแล้วลองโทรดู"

"เธอโทรหาเจ้เบล?"

"ใช่" คนตัวสูงพยับหน้ารับพร้อมกับเล่าต่อ "เราบอกเจ้เบลว่าเกวจ่าย
ค่าซ่อมเกินให้แวะกลับมาเอาตั้งค้ทอนที่ตู้ ตอนแรกเรานึกว่าเกวจะเป็นคน
มาเอง แต่เป็นเจ้เบลที่แวะมาตอนเช้า เราเลยชวนเจ้เบลคุยก็เลยรู้ว่าเจ้เบล
ทำงานอยู่ที่ไหน พอเอาชื่อร้านไปเสิร์ชดูในกูเกิล เวกก็เจอร้านโชควาทินที่มีอยู่
สามสาขา เราแวะไปชื่อของแต่ละสาขาเผื่อจะเจอเกว ตอนแรกหมดตั้งค้
ชื่อนี้อตเจ้เบลไปเยอะเลยนะ ต่อมาก็ไปร้านของเฮียเว หมดตั้งค้ชื่อแวกซ์
ชัดรถไปเพียบ แล้วก็เมื่อวันก่อนเราเลยแวะไปชื่อของที่สาขาใหญ่ เจอพอ
กับแม่เกวอยู่ที่ร้าน แต่ไม่เจอเกว..."

"..." ฉันเม้มปากแน่นในขณะที่รอฟังอีกฝ่ายพูดต่อ

"เราคิดว่าเราต้องหมดหวังที่จะเจอเกวแน่ๆ เวกจะขอมแม่แพ้ละ แต่ว่า
วันนั้นเราโชคดี ฝนมันทำท่าเหมือนจะตก เราเลยใช้ทางลัดตรงซอยนี้ขับผ่าน
หน้าบ้านเกว เราเจอเกวนั่งอยู่ตรงระเบียบงห้องพอดี แต่ทำที่ดูเหม่อๆ เราเลย
ไม่ได้เรียก"

ท่าที่เหม่อๆ? ตอนนั้นต้องเป็นวันที่ฉันขับตัวไปไหนไม่ได้และกำลังคิด
เรื่องผลแอดมิชชั่นอยู่แน่ๆ ไม่แปลกหรอกที่ฉันจะไม่ทันสังเกตเห็นเขา เพราะ
ในหัวฉันมันตีกันวุ่นวายไปหมด

"แล้วเรื่องที่เราซื้อเกวก็เพราะเราแวะมาซื้อของที่ร้านบ่อยๆ แม่กับพ่อเคยพูดถึงเกวบ้าง เราได้ยินเลยคิดเอาเองว่ามันน่าจะใช่ชื่อเธอ เว เบล เกวมันคล้องกันดีนะ แล้วก็นั่นล่ะ...หลังจากนั้นมาเธอก็มาทำงานพิเศษช่วงกะดึกที่เซเว่นหน้าปากซอย เพื่อว่าเขาจะออกมาซื้อของที่นั่นบ้าง เราอยากอยู่ใกล้ๆ สวาทที่เราตามจับนะ เห็นมัย โโรแมนติกนะ ไม่เหมือนสตอล์กเกอร์สักหน่อย"

ถึงเขาจะพูดอย่างนั้นแต่มันก็ไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกวางใจเลยสักนิด ฉันยกมือขึ้นมากอดอกเหมือนใช้มันเป็นเกราะป้องกันตัวเอง ถอนหายใจออกมาและพูดเสียงเบาหวี

"เธอไม่ปกติแน่ๆ"

"อ้าว แล้วถ้าเราขอเบอร์เกวตรงๆ เกวจะให้หึ้ย..."

เงียบ...ฉันเถียงเขาไม่ออก

"เห็นมัย! เกวอะทำตัวเข้าถึงยากจะตายไป ขอเบอร์ก็ไม่ให้ ขอจับก็ไม่ยอม เราเลยต้องลงทุนเข้าหาเธอแบบนี้ไง"

น้ำเสียงของฉานเหมือนกับว่าเป็นการประณามฉันไปในตัว ฉันก้มหน้างุดเพราะเถียงเขาไม่ออก ถ้าเขาเข้ามาหาฉันตรงๆ ฉันก็ยอมถอยหนีเป็นธรรมดา ความพยายามของเขาเป็นอะไรที่นั่นๆ ไม่น้อย แต่ฉันไม่ได้ขอให้เขามาตามจับฉันรีเปลา่ ฉันว่าตัวเองก็พูดไปชัดเจนแล้วนะว่าระหว่างเรามันเป็นไปไม่ได้ แต่ทำไมเขาถึงไม่ยอมแพ้อีก

"ว่างๆ ไปดูเราตีกลองที่ร้านมัย เราตีกลองเก่งนะ"

ฉันสะดุ้งเล็กน้อยที่อยู่ๆ เขาก็ถามขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยท่ามกลางความเงียบ แถมฉานยังคงว่าไม้กลองที่เห็นบอยอยู่ด้านหลังออกมาควรให้ดู ซึ่งทำให้ฉันสงสัยไม่น้อยว่าคนตรงหน้าเป็นคนแบบไหนกันแน่ ทำไมเขาดูทำงานหลายอย่าง แถมนิสัยก็ยิ่งแปลกๆ อีกด้วย

"เธอเป็นนักดนตรีด้วยหรือ" ฉันผลลถามออกไปด้วยความสงสัย

พอมองสบตาพรพรววนนั้นถึงได้รู้ว่าตัวเองหลวมตัวไปกับเสน่ห์แปลกๆ ของฉานที่ดึงดูดคนรอบตัวให้เข้าหาเขาเหมือนเป็นศูนย์กลางจักรวาล ด้วยภาพลักษณ์บางอย่างที่ไม่ถึงกับดีมาก แต่มันกลับทำให้ฉันรู้สึกปลอดภัยกว่าที่คิด

ฉันว่าตัวเองกำลังจะเป็นบ้าเพราะคนตรงหน้า เขาไม่มาไว้ใจ เขาเหมือน สตอลท์เกอร์ แต่ฉันดันยืนนั่งคุยกับเขาอยู่ได้ตั้งนานสองนาน! นี่มันเกิดอะไรขึ้น กับฉันกันแน่!!

"อ้อ เราทำงานพิเศษช่วงดึกๆ อีกรงาน อย่างที่บอกเราเป็นเด็กกำพร้า หลวงตาเก็บมาเลี้ยงก็จริง แต่ค่ากินอยู่ ค่าเรียนหนังสือ เราก็ไม่ยกรบกววน หลวงตาเลยต้องทำงานพิเศษหาเอง ตอนเช้าเป็นเด็กวัด กลางวันเป็นเด็กอยู่ ตอนเย็นอยู่เซเว่น แล้วก็ตกดึกเป็นนักดนตรี"

ฉันขมวดคิ้วเพราะฉนวนซี่ไม้กลองมายังฉัน เจ้าตัวฉีกยิ้มยิงฟันให้ พร้อมกับยกนาฬิกาข้อมือมาดู คงจะถึงเวลาที่เขาต้องไปทำงานอีกทีแล้วล่ะมัง ...ฉันควรจะใช้โอกาสนี้แยกตัวจากเขาดีกว่า

"เธอรีบไปทำงานหะ ถ้าไปสายจะไม่ถูกดุหะ"

"แถวเป็นห่วงเราหะ เฮ้ย ดีใจวะ"

ฉันไม่ได้เป็นคนขวางโลกนะ แต่ใครมาเห็นท่าทางดี๊ดีตาของไอ้บ้าตรงหน้า นี่ก็ต้องอยากขัดบ้างเป็นธรรมดา อะไรจะทำหน้าฟินลิมโลกขนาดนั้น

"ทำไมเธอไม่คิดบ้างล่ะว่าเราอาจจะแค่อยากไล่เธอไปไกลๆ ก็ได้"

น้ำเสียงเย็นชาห่างเหินนั้นไม่ได้ทำให้อาการกระดี๊กระด๊าของฉนวนลดลง แต่เจ้าตัวกลับยิ้มและพูดเสียงชิงขังตอบกลับมา

"ไม่มีทาง เพราะตอนนี้เธออะประทับใจเราไปแล้ว ไม่มีทางอยากให้เรา ไปไกลๆ หรอก เชื่อเถอะว่าคืนนี้แถวจะฝันถึงเรา แล้วก็คิดถึงแต่เรา เหมือนที่เราคิดถึงแถวทั้งวัน ชัวร์!"

ว่าแล้วก็ทำท่าเป็นหมอลักษณ์ฟินธอย่างกับว่าคืนนี้ฉันจะเก็บเขาไปฝันจริงๆ นั่นแหละ หลงตัวเองอะ!

"ไอ้บ้า"

"ฮ่าๆ แถวไม่ต้องห่วง เราไม่เป็นไรหรอก ถึงเรารีบไปทำงาน แต่ถ้า ยังส่งแถวไม่ถึงบ้านอย่างปลอดภัยก็เท่านั้นอะ เราคงไม่มีกะจิตกะใจตีกลอง แน่ๆ"

เขาซักจะยิงตรงเข้าประตูมากเกินไปแล้ว เพราะฉันเริ่มสัมผัสได้ถึง แก้มที่ร้อนขึ้นเพราะเลือดสูบฉีด นี่ฉันชินกับคำพูดของคนประเภทนี้หะ

นี่ฉันเป็นบ้าไปแล้วหรือไง!! เขาคือเด็กอ่อนนะ!! แถมยังกำพร้าอีกด้วย หยุดคิด
เดี๋ยวนี้เลยเกว!!

"ฮันแนะเจินอะดิ น่ารักนะเนี่ยเรา"

แก้มของฉันถูกจิ้มด้วยนิ้วชี้ของฉาน ฉันสะดุ้งเมื่อเขาเข้ามาใกล้ฉัน
อย่างรวดเร็วจนแทบไม่รู้ตัว นี่ล่ะที่ไว้ใจไม่ได้ เขาน่ะมันมหาจิ้งจอกชัดๆ

"ใช่เพื่อนเล่นหรือ ไม่ตลกนะ"

"โห โกรธซะละ ชีวิตแบบนี้เดี๋ยวหาฝัวไม่ได้ต้องขึ้นคานไม่รู้ด้วยนะ"

"ก็ไม่เคยขอให้ใครมาคอยลงจากคานนี่"

ฉันสวนกลับหน้าบึ้ง มองฉานตาขวาง คนตัวสูงดูอารมณ์ดีเกินไป
ไม่ทุกซีร่อนกับท่าทีกระพืดกระเพียดของฉันแม้แต่บ่อย ทั้งยังยื่นถุงใส่ของ
ที่ตัวเองยึดไปตั้งนานส่งให้ฉันในที่สุด ซึ่งฉันไม่ลังเลเลยที่จะกระซอกถุงมาถือ
และเตรียมจะวิ่งกลับบ้านทันที แต่คนมือไวอย่างเขามีหรือจะปล่อยให้โอกาส
ให้หลุดลอยไป

มือใหญ่ๆ ร้อนจัดของเขาจับมือฉันหีบ เขาสามารถกุมมือทั้งมือของฉัน
ได้มิด ทั้งๆ ที่มือฉันก็ไม่ได้เล็กเหมือนผู้หญิงทั่วไป

"ทำอะไร ปล่อยเลย" ฉันว่าเสียงเขี้ยวเมื่อได้สติ ฉานยังคงยิ้มอยู่ แต่
คราวนี้เขากลับใช้มือดึงมือฉันเข้าหาตัว ฉันเซกလာไปด้านหลังอย่างห้ามไม่อยู่
และตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้โบหน้าคมๆ นั่นก็ยื่นเข้ามาใกล้จนฉันแทบหยุดหายใจ

เราประสานสายตากันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และดวงตาสีอ่อนของฉาน
ก็เหมือนกับดึงดูดฉันให้เข้าไปในบ่วงที่เขาวางไว้แต่แรก!

"งั้นเราสมัครเป็นผัวแทนได้ปะละ" เขายังคิ้วพริ้มทั้งหลิวตา

ทำไมเขาถึงใช้คำพูดทะเล่ลวงลามฉันได้อย่างหน้าด้านที่สุด!

"ทะเล่ล่ง!!" ฉันตะคอกใส่พร้อมทั้งผลักออกอีกคนให้ออกห่างจากตัว

ฉานยิ้มขบขัน เขาทำเหมือนกับว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยมากที่จะพูดจา
แบบนี้ออกมา!

"อีกหน่อยก็ยอมเอง หึๆ"

เรื่องอะไรฉันจะไปยอม!!!

ที่บ้าน

"กลับมาแล้ว"

ฉันร้องบอกเสียงเรียบพร้อมกับถอดรองเท้าแตะด้วยอารมณ์บูดบึ้งสุด ๆ เสียงเป็นคนแรกที่วิ่งออกมาด้วยหน้าตาตื่น พี่ใหญ่ที่บ้านดูจะเป็นห่วงฉันมากเลยนะ แต่เพราะว่าเรากำลังตั้งๆ ใส่กันเรื่องรถคันโปรดอยู่ เสียงก็เลยห่วงอย่างอื่นมากกว่าฉัน...

"โห! ไอติมละลายหมด จะกินไงวะเนี่ย!"

นี่แหละพี่ชายฉัน น่ารักซะไม่มีใครเกิน ฉันยัดถุงเซเว่นใส่มือเสียงเวที กำลังทำหน้าที่จะเป็นจะตายเพราะไอศกรีมละลายจนละลาย ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นที่มีทีวีจอใหญ่ยักษ์ เจ้าเบลกำลังนั่งอ่านนิตยสารบันเทิงอยู่กับแม่ที่โซฟาตัวกลาง ส่วนป้าก็จับจ้องโซฟาตัวใหญ่เพื่อดูมวยปล้ำพร้อมกับจิบเบียร์ไปด้วย

"อร่อยเหรอป้า ใส้เบียร์เนี่ย"

ฉันที่เพิ่งตัวนั่งลงซังกๆ ป้าถามพร้อมกับชี้นิ้วไปยังแก้วที่มีเบียร์อยู่ปริ่มขอบ ป้าเลิกคิ้วแล้วหัวเราะกับคำถามของฉัน ก่อนจะตีมือที่กำลังชี้ไปยังแก้วเบียร์

"ไว้วันหลัง รอให้โตกว่านี้อีกนิด ป้าจะสอนกิน"

"อย่าได้คิดเซียวป้า สอนเกวกินเบียร์ เราสองคนพ่อลูกก็ต้องมาแบ่งเบียร์ให้กินอีก เสียของ"

เสียงเวทีเดินตามฉันมานั่งยังฝั่งที่ว่างข้างป้าว่าแหวะ ปกติพี่ชายรักฉันมากนะ แต่เพราะเรื่องที่ฉันทำรถเป็นรอยแถมไม่จ่ายค่าซ่อม เสียงก็เลยหันมาจิกกัดกันตลอด

"แมก้เห็นด้วยกับเวนะ แมว่าเกวไม่ต้องไปลงมั้นห rokok ใส้ของพวกนี้ รื้ออยู่แล้ววามั้นไม่ตีมีแต่จะทำให้เกิดผลเสีย"

อันที่จริงแล้วฉันก็ได้นี้กอยากจะกินเบียร์ห rokok เพียงแต่พอดต้องมานั่งท่ามกลางครอบครัวแล้วฉันก็กังวลว่าจะมีใครเปิดประเด็นเรื่องมหา'ลัยของฉันเข้าหรือหันมาสังเกตสีหน้าบึ้งตึงของฉันหลังกลับมาจากเซเว่น ฉันไม่อยากจะใครซักคนเรื่องเรียนและเรื่องของหมอนั้น...

"กินนะมันก็ต้องรู้จักควบคุมตัวเอง เอ้อ พุดแล้วก็นึกขึ้นได้นะ...เมื่อเช้า"

ป้าได้ยื่นมาว่าวินลูกของเฮียสิบเพิ่งไปมีเรื่องตักัน"

"จริงหรือป้า แล้วตาวินเป็นไงบ้าง"

แม่ปัดนิตยสารในมือแล้วเงยหน้าขึ้นมาอย่างสนใจ ป้าวางแก้วเบียร์ลงบนโต๊ะแล้วเล่าต่อ

"ได้ยินว่าเย็บไปสิบเข็ม รู้สึกว่านักร้องบนเวทีจะลงมาเล่นด้วย หนักข้อเข้า ไข่มือกลองเลยคิดว่าเอาขวดเบียร์ฟาดหัวเข้าให้ ตินะที่เศษขวดมันไม่กระเด็นเข้าตา ไม่งั้นมีหวังพิการตลอดชีวิตแน่ๆ"

"ตายแล้ว แล้วนี้ได้แจ้งความรีเปล่านะป้า" แม่มีสีหน้าตื่นตกใจมาก ที่ได้ฟังเรื่องของคนใกล้ตัวอย่างลูกชายเพื่อน

บ้านของเฮียสิบนั้นอยู่ถัดไปจากบ้านเราเพียงไม่กี่ซอย และฉันกับวินก็เคยเรียนอยู่ที่เดียวกันตอน ม.ปลาย

"ป้าว่าไม่นะแม่ เฮียสิบไม่ได้แจ้งความเอาเรื่องอะไร"

"ไฉนมันคงเบรี่ยวมมาก เป็นฝ่ายเริ่มก่อนละสิ"

เฮียเวที่นั่งฟังอยู่นานแล้วพูดแทรกขึ้นมาบ้าง แต่ก็โดนสายตาดูๆ ของแม่ปรามให้เงียบลง

"แกก็ระวังด้วยละเว ซอปร่อนไปเรื่อยเหมือนกัน"

ป้าหันไปหาเฮียเวที่นั่งอยู่ข้างๆ แต่ดูสีหน้าของพี่ชายฉันก่อนเถอะเฮียเวไม่สะทกสะท้านอะไรกับคำเตือนของป้าแม่แต่ชนิด เพราะรู้ว่าที่ป้าพร่ำสอนไปก็ต่อหน้าแม่เท่านั้น แล้วก็คงไม่มีใครหน้าไหนกล้ามีเรื่องกับครอบครัวฉันแน่ ไม่เฮียเวเอาตายไปข้าง ป้าก็จะเอาคืนจนสาสม

สมัยก่อนนะป้าฉันถูกขนานนามว่าเป็นเสือในถิ่นนี้ ส่วนเฮียเวนะสมัยที่เรียนอยู่ก็แสนสันไมใช่น้อย เป็นหัวใจที่มีลูกน้องตามเป็นพรวนเห็นหน้าอ่อนๆ ใสๆ แบบนี้เฮียเวนะร้ายนักละ

"เกว ไรก็โทรไปเยี่ยมวินหน่อยนะลูก"

ฉันพยักหน้ารับคำแม่ก่อนจะหันหน้าไปคุยมวยปล้ำ ถึงแม่ไม่สั่งฉันก็จะโทรไปอยู่แล้วละ เพียงแต่ว่าน่าสงสัยชะมัด...ใครกันนะที่กล้ามีเรื่องกับวิน แถมยังทำให้เขาต้องเจ็บหนักเข้าโรงพยาบาลได้ สมัยที่เรียนด้วยกันเขาเรียนเทควันโดด้วยนี่นา ก็น่าจะป้องกันตัวได้สิ

3

ถ้าไม่เคยลองทำตามหัวใจ จะรู้มัยว่าเราจะไปได้ไกลสักเท่าไร

"เอาของไปครบมั๊ยลูก"

วันนี้ฉันตื่นเช้ากว่าทุกๆ วันเพราะแม่มีหน้าที่สำคัญให้ฉันไปทำ นั่นก็คือการนำของเยี่ยมไปให้วินที่นอนเตียงอยู่ที่โรงพยาบาล อันที่จริงฉันไม่ค่อยอยากจะไปเท่าไรหรอก แต่ป้าบอกว่ามันจะเสียมารยาท เป็นเพื่อนกันกับพ่อของวินแท้ๆ แต่ไม่โผล่ไปเยี่ยมลูกชายเพื่อนที่มีศักดิ์ไม่ต่างจากหลาน นั่นแหละฉันเลยต้องนั่งรถไปเป็นเพื่อนป้า เพราะพี่ๆ คนอื่นของฉันก็ต้องดูแลร้านและมันนำห่มมันไฉนคิดๆ ตรงที่แม่พยายามยัดเยียดให้ฉันแต่งชุดสีขาวยแทนที่จะเป็นสีดำเหมือนปกติ เพราะแม่กลัวว่ามันจะเหมือนใส่ไปงานศพวิน ฉันว่าเขาคงไม่คิดมากขนาดนั้นหรอกมั้ง

"ครบแล้วจะแม่" ฉันบอกแม่เมื่อก้มลงมองกระเป๋าใส่ผลไม้และถุงแกงจืดรสเด็ดที่แม่เป็นคนแสดงฝีมือ

"ป้ารออยู่ข้างนอกนุ่่น ไป รีบไป แม่จะได้ไปเปิดร้าน"

แม่บอกถึงไฉ่แล้วหันกลับไปตักแกงจืดใส่ชาม ฉันพยักหน้าเนือยๆ แล้วเดินออกมาหาป้าที่กำลังบิดฝุ่นรถอยู่หน้าบ้าน

ป้าฉันเพิ่งถอยรถคันใหม่มาเมื่อไม่นานมานี้ ท่านเลยค่อนข้างใส่ใจ และเห่อมันมากเป็นพิเศษ ก็อย่างว่านะเนะ มันคือรถวอลโว่แรงม้าสูงที่ป้าไฝฝัน ตั้งแต่หนุ่มๆ ว่าอยากจะมีถือเก็บไว้ ตอนนี้นับบ้านฉันเลยกลายเป็นโชว์รูมขนาดย่อมๆ ที่สะสมรถยนต์หลายประเภท ซึ่งฉันจะไม่มีสิทธิ์ได้แต่ต้องจนกว่าจะได้ใบขับขี่ ทั้งรถยนต์และรถมอเตอร์ไซด์

"ป้า เกวเสิร์จแล้ว ไปกันเหอะ"

ฉันร้องบอกป้าแต่ก็ต้องชะงักฝีเท้าลงเพราะเห็นใครบางคนเข้ามาคุยกับ ป้าพอดี

"รถแรงม้าสูงขนาดนี้ถ้าไม่แต่งเครื่องนี่น่าเสียดายแยะเลยนะครับเฮีย"

ฉานว?! เขามาทำบ้าอะไรที่นี่

"เออ นี่ก็ว่าจะเอาไปแต่งเครื่องอยู่เหมือนกัน แกนี่รู้เรื่องดีเหมือนกันนะ ใจหนุ่ม"

"ผมทำงานอยู่ที่ตู้ซ่อมรถแถวนี้เองครับ นี่ถ้าเฮียเอารถไปแต่งเครื่องที่ ตู้ผมนะ รับรองไม่มีผิดหวัง"

"เรอะ ขนาดนั้นเลยนะใจหนุ่ม"

ป้าหัวเราะออกมาเบาๆ ซึ่งนั่นทำให้ฉันฟังมาก ปกติป้าเป็นเสื่ออึดมาก แถมยังดูกับคนแปลกหน้า แต่ว่าดูตอนนี้สิ... ท่านกำลังยืนคุยกับฉาน แถมตบ่ามันยังทำที่รำเริงสนิทสนมกับป้าราวกับรู้จักกันมาแต่ชาติปางก่อนด้วย!

"แน่นอนดิเฮีย พวกผมอะมี้อาชีพที่นั่นเลยนะ เอางี้มัย ถ้าเฮียเอารถไปแต่งที่ตู้ผมนะ ผมจะบอกเค้าแกให้ลดให้เฮียเป็นพิเศษแถมบริการล้างรถ ซักสีเคลือบแก้วให้ฟรีเลย สนใจมัยเฮีย"

"แหม ใจหนุ่มนี่ใจกว้างสินะ เอลิ เตียวเข้าไปวันนี้เลย"

"ป้า!"

เสียงเรียกของฉันทำให้ป้าที่กำลังคุยสนุกอยู่หันหลังกลับมา ป้าชะงัก เล็กน้อยก่อนจะพยักหน้ารับฉันแล้วหันไปลาฉานพร้อมกับเดินไปประจำที่นั่ง ผิงคนขับ เขายังคงเกาะขอบประตูรั้วที่สูงแค่ระดับอก พร้อมกับส่งสายตามองมาทางฉัน

ฉันทำหน้าบึ้งเพื่อปกปิดสีหน้าสงสัยใคร่รู้ พยายามจะไม่ใฝ่ใจว่าทำไม

เขาถึงมาตีหน้ากระรึ้นอยู่หน้ารั้วบ้าน แต่รอยยิ้มเห็นฟันทุกซี่พร้อมกับการโบกมือ
หย็อยๆ นุ่มน่น...ตึงดูดยสายตาเป็นบ้า

"ป้ารู้จักหรือ?" ทันทีที่ฉันเปิดประตูขึ้นมาบนรถ ฉันก็แก้งถามป้าราวกับ
ว่าตัวเองไม่ได้รู้จักคนตัวสูงหน้าบ้านมาก่อน

"อ้อ ใ้หนุ่มน่นมันมาเย็นด้อมๆ มองๆ หน้าบ้านเราหลายวันแล้ว"

หา?!! นี่เขาใจกล้าหน้าด้านถึงขนาดมาถ้ามองบ้านฉันกลางวันแสดๆ
เลยหรือ เพี้ยนไปแล้วอะ!

"แล้วทำไมป้าไม่โทรแจ้งตำรวจไปเลย เขาอาจเป็นโจรก็ได้"

ป้าหัวเราะเสียงดังกับคำพูดของฉันพร้อมกับเอื้อมมือมาโยกหัวฉันไปมา

"ไม่ใช่หรือกแกว ใ้หนุ่มน่นมันสนใจรถใหม่ป้าต่างหาก เหมือนว่าจะ
จะเป็นเด็กอู่แถวนี้ละ คงไม่เคยเห็นรถเครื่องแรงๆ ไกลๆ เลยวะมาดูบ่อยๆ
จะว่าไปก็นิสัยดีนะ คุยถูกคอดี"

ก็ขอให้แค่คุยเถอะ เพราะฉันคิดไม่ออกเลยว่าการที่เฝามาทำตัว
สนิทสนมกับพ่อฉันเนี่ย มีจุดประสงค์อะไรแอบแฝงรีเปล่า ไม่ได้อยากหลงตัวเอง
หรือกะนะ แต่เมื่อวานเขาก็ออกตัวเองนี่น่าว่าคิดจะจีบฉันนะ

โบราณท่านว่าจีบสาวต้องเข้าตามตรอกออกตามประตู และเข้าทาง
พ่อแม่ฝ่ายหญิงจะดีที่สุด อี้ย!! ใ้ที่เขายกออกว่าจะมาเป็นสามีฉันเมื่อวาน
คงไม่ได้จริงจังขนาดนั้นหรือใช้มัย!

โรงพยาบาลที่วินถูกส่งตัวเข้ารักษานั้นเป็นโรงพยาบาลเอกชนระดับหรูที่
อยู่แถวบ้าน เขาก็อยู่ในห้องพักรักษาผู้ป่วยพิเศษบนชั้นห้าของตึก ป้าเดินนำหน้าฉัน
ไปตามทางเดินก่อนจะเคาะประตูห้องที่หมายแล้วเปิดเข้าไป

"อ้าว เฮียเงิน"

"สวัสดิ์ครับเฮียสิบ"

ป้าฉันเองละชื่อเงิน ไม่ต้องคิดจะมาล้อเลียนนะ

หลังจากที่ฉันยกมือไหว้ผู้ใหญ่แสดงความนอบน้อมแล้ว ป้ากับเฮียสิบ
ก็พูดคุยกั๊วๆ เกี่ยวกับอาการของวิน ฉันจึงเดินมาวางตะกร้าของฝากไว้
ข้างหัวเตียง แล้วลากเก้าอี้ออกมานั่งข้างๆ วินที่กำลังมองมา

"เป็นไงบ้างวิน"

วินส่งยิ้มให้ฉันเล็กน้อยพร้อมตอบเสียงแหบแห้ง

"หวัดدابอดอะเกว"

น่าสงสารเหมือนกันนะ หน้าของวินมีฝ้าพันแผลพันไว้ที่ตาข้างซ้าย จนถึงซีกแก้มด้านล่าง และที่ตัวก็มีแต่รอยฟกช้ำทั้งนั้น ดูท่าว่าสาว ๆ ที่เป็นเเอฟซีวินคงใจสลายไม่น้อย เพราะหนุ่มตีฉิวขวานหน้าหล่อมีแต่รอยโดนยำทั้งตัวเลย

"แล้วนี่ได้แจ้งความรึยังอะ นี่มันคดีทำร้ายร่างกายเลยไม่ใช่หรอ"

ฉันลุกขึ้นไปรินน้ำในเหยือกข้างหัวเตียงใส่แก้วแล้วยื่นส่งให้วิน แต่เพราะเห็นว่าแขนเขาก็มีฝ้าพันแผลอยู่ ฉันก็เลยป้อนน้ำให้เขาเอง โดยมีปีกกับเฮียลืบขำเลื่องมองพวกเราเป็นระยะๆ

"หี...เราไม่แจ้งความให้โรงรอก ตำรวจจะไปช่วยอะไรได้ อย่างดีก็แค่จับพวกมันเข้าคุกสองสามวันก็คงปล่อย"

"วิน!" พ่อของวินหันกลับมาหาลูกชายแล้วส่งเสียงดุ

คนถูกดูไม่ได้สะทกสะท้านอะไร แต่เขากลับเคঁนเสียงที่เต็มไปด้วยความโกรธออกมาอย่างน่ากลัว รวากับว่าสิ่งที่เขาพูด...เขาจะทำมันจริงๆ

"พวกมันจะต้องชดใช้ให้เราด้วยเลือดหัวเท่านั้นล่ะ"

วินไม่เคยเป็นคนน่ากลัวขนาดนี้ หรือเพราะตลอดเวลาที่ฉันรู้จักกับเขามามันก็แค่ผิวเผินเท่านั้น ฉันถอนหายใจก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะมือเริ่มจะเย็นเฉียบเข้าไปทุกที

เราสองคนพ่อลูกเยี่ยมวินราวๆ ชั่วโมงก็ขอตัวกลับ ป้าโทรไปถามแม่ว่าที่ร้านยุ่งหรือไม่ ซึ่งก็โชคดีที่วันนี้ลูกค้าไม่เยอะมาก ระหว่างทางป้าเลยขับพาฉันไปหาอะไกินเป็นมือเช้าแล้วคุยกันเกี่ยวกับเรื่องของวิน

"วินน่ากลัวจังป้า" ฉันบอกความรู้สึกออกไปตรงๆ ตอนที่อยู่โรงพยาบาล หน้าฉันคงซีดมาก

"ก็คงจะแค้นมากที่ถูกลอบคม นี่น่ากลัวว่าออกจากโรงพยาบาลแล้วจะตามไปเอาเรื่องพวกนั้น"

"โตจนจะเข้ามาหาลัยอยู่แล้วยังจะตีกันให้ได้อะไรอีก แล้วนี่ทำไมลุดสิบ

ถึงไม่แฉถึงความเอาเรื่องพวกนั้นให้รู้แล้วรู้รอดเลยอะป้า"

"เสียสิบก็ไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้สักหรอกนะ แต่ป้าว่าคนที่เริ่มเรื่อง น่าจะเป็นวินเองมากกว่า แกล้งทำอะอะไรไม่ได้นอกจากคุมความประพฤติ ลูกตัวเอง"

ฉันพยักหน้าซ้ๆ อย่างเข้าใจ เพราะจากการสังเกตดูท่าทีของวินมัน ก็ไม่แปลกหรอกที่เขาอาจเป็นฝ่ายเริ่มเรื่องก่อน แต่ว่า...คนอย่างวินเนี่ยนะ จะเป็นฝ่ายพลาดท่าโดนซ้อมขนาดนั้น ปกติเวลาวินไปไหนมาไหนเขาก็ มักจะพาพวกลูกน้องเดินล้อมหน้าล้อมหลังอยู่ตลอด สมัยก่อนเขาเคย ไปรับไปส่งฉันเพราะต้องกลับทางเดียวกัน ฉันยังรู้สึกเกร็งๆ เหมือนตัวเอง อยู่ในดงมาเฟีย หนักข้อเข้าฉันก็พยายามจะถอยห่างจากเขา แต่ไม่คิดเลยว่า ตอนนี้นวินจะกลายเป็นคนที่ฉันไม่รู้จักไปซะแล้ว

"เกว เดี่ยวป้าแวะเอารถไปเข้าอู่หน่อยนะ"

ป้าเอ่ยขึ้นมาระหว่างทางที่กำลังจะขับกลับบ้าน ฉันเลิกคิดวินน้อย ก่อนจะพยักหน้ารับ ไม่ได้แปลกใจอะไร เพราะมันแทบจะเป็นปกติไปแล้ว ที่ป้ากับเฮียแวะจะเอารถเข้าอู่เพื่อแต่งรถ

"จ่ายค่าปิดปากให้เกวด้วยนมแล้วกันป้า ไปนั่งรอนานๆ มันเบื่อ"

แน่นอนว่าแม่ไม่เคยรู้เรื่องนี้และไม่ชอบเอามากๆ กับพวกแต่งรถ แต่งเครื่องยนต์เสียงดัง แต่ป้ากับเฮียแวะชอบมาก วันนี้ได้โอกาสป้าก็ตั้งอกอยาก จะเอาไปแต่งให้เรียบร้อย มันคงใช้เวลาช้านานมากแน่ๆ เพราะฉะนั้นฉันจะไม่ยอมเสียเปรียบโดยไม่ได้ผลประโยชน์หรอก

อู่รถยนต์ที่ป้าขับเข้ามานั่นอยู่ไม่ไกลจากบ้านฉันสักเท่าไร ที่นี่เป็น อู่แบบครบวงจรและดูโอ้อ่ามาก หลังคายกสูง อะไหล่เครื่องยนต์ต่างๆ ถูกวางเรียงเก็บไว้บนชั้นอย่างมีระเบียบ ทันทีที่ป้าขับรถออลไว้คันหรูเข้าไป ก็มีพนักงานวัยรุ่นสามสี่คนออกมาต้อนรับขับสู้อย่างแข็งขัน

"ไปนั่งรอป้าตรงร้านกาแฟไป"

ฉันรับเงินมาจากป้าก่อนจะมุ่งไปยังร้านกาแฟที่เส็งเอาไว้ แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อเริ่มสังเกตเห็นไปรอบๆ แล้วรู้สึกคุ้นตากับที่นี่มากอย่างกับเคยมา ลักษณะ

การวางของ การแบ่งสัดส่วนพื้นที่ซ่อมรถ และ...

"เธอ"

"เธอ?"

มันเหมือนกับเดจาวู ฉันพบคนตัวสูงหน้าคมแบบไทยๆ สวมชุดเอี๊ยม และถลกแขนเสื้อขึ้นมาถึงข้อศอก เขาไว้ผมทรงสกินเฮดที่ยาวขึ้นมานิดหน่อย ใบหน้าเป็นอคราบน้ำมันเล็กน้อยกำลังยื่นมองมาทางนี้

ไอ้พระเจ้า...อย่าบอกนะว่าเป็นคู่อุบัติที่ฉันมาเปลี่ยนยางล้อในวันนั้น บ้านน้ำมันอยู่คนละทิศละทางกับวันนั้นเลยนะ แถมฉันก็ไม่ได้ความจำเสื่อมถึงขนาดจำไม่ได้ว่านี่อาจเป็นคู่อุบัติที่มาเปลี่ยนยางล้อนะ!

"วันนี้มาทำอะไรเธอ" เซนเป็นฝ่ายถามฉันขึ้นมา

ฉันยังคงอ้าปากค้างจนกระทั่งเห็นร่างสูงของใครอีกคนที่โคตรคุ้นเคยกว่าเซน! ฆานนั่นไง เขากำลังยื่นคุยอยู่กับป้าฉันที่อีกฟากหนึ่งของตู้ และ...เหอะๆ ต้องเป็นเรื่องเมื่อเช้าแน่ๆ ฉันถึงได้มีโอกาสโคจรมาเจอกับนายตัวอยู่นั่นอีก!

"พอดีป้าเราเอารถมาแต่งเครื่องนะ"

ฉันตอบเสียเบาแล้วจึงไปยังฆานที่เหลือบมองมาทางนี้เวลาที่ป้าเผลอ

"โลกกลมดีนะ วันนั้นเธอก็เพิ่งไปที่ตู้เรา วันนี้ก็ยังมีมาที่ตู้เราอีก"

เซนพูดกึ่งขำในขณะที่กอดอกมองฉันสลับกับฆาน ฉันว่าเขารู้แหละว่าที่ฉันโผล่มาที่ตู้ของเขาได้มันเป็นเพราะใคร

"เพื่อนตัวยุ่งของเธอนั่นแหละที่เอาไปรมาล่อป้าเรา บอกจะให้แก้แค้น แถมล้างรถแล้วเคลือบแก้วฟรีไม่คิดตังค์"

"ฮะ? มันพูดงั้นหรือ"

"ก็ใช่ล่ะสิ แก้วแก้เธอขาดทุนย่อยยับแน่ๆ ที่มีลูกน้องแบบนี้"

ฉันที่กำลังจ้องฆานต้องเลื่อนสายตากลับมามองคนตรงหน้า เพราะเสียงหัวเราะซึ่งดังขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยของอีกฝ่าย

"ไม่หรือก เราอะได้กำไรจะตายไป"

"หมายความว่าไง" ฉันเลิกคิ้วมองอีกฝ่าย พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เขาพูด ฉันกำลังพูดถึงแก้วที่นี้ แล้วมันมาโยงถึงเซนได้อย่างไร

"ไปกินกาแฟกันหะ เราเลี้ยง"

ดวงตาสีดำของฉันทมองผ่านหลังกว้างของอีกฝ่ายอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ในเมื่อเขนเสนอว่าจะเลี้ยงกาแฟ ฉันทก็ไม่ปฏิเสธให้เสียหน้าใจ ยิ่งงเขา ก็เหมือนมีเรื่องจะคุยกับฉันทอยู่แล้วนี่

"ว่าไงนะ เธอเป็นเจ้าของอู่นี้หรือ"

เสียงของฉันทไม่ได้ทำให้เขนหยุดหัวเราะเลย เมื่อเห็นสีหน้าตื่นตกใจของฉันทเขายังขำดังกว่าเดิมแบบไม่เกรงใจใครในร้านกาแฟอีก ก็นั่นนะสิ จะเกรงใจทำไม ในเมื่อเขาเป็นเจ้าของที่นี่ แต่ว่านะ...หน้าตาฉันทมันมีอะไรตลกนักหรือ ทำไมใครเห็นถึงต้องขำไม่หยุดตลอด หรือว่าฉันทจะหน้าตาเหมือนแปะยิ้มจริงอย่างที่เสียเวชอบล้อบ่อยๆ กันนะ

"อู่ที่เธอไปซ่อมมอเตอร์ไซค์อะเป็นอู่ของพ่อเราเอง วันนั้นเราไปช่วยดูบัญชีให้พ่อนะ ส่วนที่นี้เป็นสาขาย่อยที่เราลงขันกับเพื่อนๆ เปิดขึ้นมา มันก็คล้ายๆ อู่ที่บ้านเรานั่นละ"

เขนอธิบายหลังจากที่หยุดขำ นี่ฉันทเข้าใจผิดมาตลอดเลยสินะว่าเขนก็เป็นลูกจ้างคนหนึ่งในอู่เหมือนกัน ตายๆ ฉันทหน้าแตกมอไม่รับเย็บเลยที่นี่

"เรานี้กว่าเธอเป็นลูกจ้างซะอีก..."

"เฮ้ย ไม่เป็นไร เป็นใครก็เข้าใจผิดทั้งนั้นแหละ ก็เจ้าของดันลงมาทำงานไม่ต่างจากเด็กอู่คนอื่นๆ เลยนี่นะ"

ฉันทมองเขาที่งๆ "ไม่คิดเลยว่าคนที่ดูแล้วน่าจะรุ่มราวครวเดียวกันกับฉันทจะสามารถเปิดอู่ใหญ่โตขนาดนี้ได้ เพื่อนๆ ในรุ่นฉันททุกวันนี่ยังคิดแค่ที่ว่าตื่นเช้าจะกินอะไร ปิดเทอมจะไปเที่ยวที่ไหนอยู่เลย แต่กับคนตรงหน้า... เขาทำให้ฉันทึ่งแล้วก็นับถือจริงๆ นะ

"แต่เธอเก่งตื่นะ เปิดอู่เป็นของตัวเองได้ขนาดนี้"

"อืม ไม่หรอก คนที่เก่งนะใช้เวลานานต่างหาก"

หืม? ฉันทพุดชมเขา แต่ทำไมเขนโยงไปถึงอีกคนหนึ่งได้

"คือ...หนึ่งในหุ้นส่วนของอู่ที่นี่คือฉาน ถึงมันจะไม่ได้ลงขันอะไรมากมาย แต่ก็เพราะมันนั่นแหละที่ทำให้เราคิดเปิดอู่ แล้วก็ทำให้ลูกค้าเยอะ

อย่างนี้"

ฉานเนี่ยนะ? ฉันทำหน้าที่แปลกใจแล้วกัลดหดกาแพที่ค้างอยู่ในปาก ถึงเจ้าตัวจะดูเป็นงานหลายอย่าง แต่การเปิดคูใหญ่โตขนาดนี้มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยนะ โดยเฉพาะคนที่มิปุมหลังเป็นเด็กกำพร้าบ้านจนแบบนั้น ชีวิตของเขาอย่างกับรายการคนค้นคน ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกว่ามันเป็นไปได้หรือ...

ฉันคงแสดงสีหน้าออกไปชัดเจนนมาก เชนเลยเริ่มอธิบายสิ่งที่ฉันกำลังสงสัยอยู่ในใจ

"เราอยากให้เราอมองมันใหม่นะ เพราะถึงมันจะเป็นเด็กกำพร้าที่หลงตา เก็บมาเลี้ยง แต่มันก็มีความขยัน อดทน แล้วก็จริงจัง แล้วมันก็ไม่ได้แก้ง หลอกเธอด้วย มันชอบเธอจริงๆ"

นี่เขาคงจะไม่ได้ถูกเพื่อนให้ว่านให้มาเป็นพ่อสื่อพ่อชักอะไรให้หรือก ใช่มั้ย ทำไมถึงได้ออกตัวแรงเชียร์เพื่อนตัวเองขนาดนั้น

"อย่างวันก่อน...ที่เธอมาเปลี่ยนยางแล้วจ่ายเงินค่าซ่อม มันคืนเงินทั้งหมด นั้นให้กับที่เธอ แล้วจัดการออกให้เธอเองทั้งหมด ใ้อฉานมันเป็นคนชอบใคร ก็ทุ่มสุดตัว มันเคยเจอผู้หญิงแ่ๆ มาเยอะ แต่เท่าที่เรารู้เธอ...เธอก็ดูเป็นคนดี ที่ไม่น่าจะจริงจังจะรักกับแค่เรื่องฐานะใช่มั้ย"

คำพูดของเซนแม้มันจะฟังดูธรรมดา แต่มันกลับกลายเป็นมีดแหลมคม ที่ทะลุเข้ากลางใจฉัน เห็นภายนอกท่าทางดูนี้่มๆ แบบนี้ แต่ความจริงแล้ว คนตรงหน้าฉันก็เอาเรื่องอยู่เหมือนกันนะ

"แต่ก็อย่างว่าละนะ...มันคงรักเธอแรงมากอยู่ จะมองว่าเป็นโรคจิต ก็ไม่แปลก ตอนนั้นมันไปทำงานที่เซเว่นแถวบ้านเธอแล้วนี่ แถมยังย้ายจาก คูที่บ้านเรามาทำที่คูนี้แทน นั่นแปลว่ามันอยากอยู่ใกล้เธอมากๆ เลยใช่มั้ยละ"

"..."

ฉันไม่รู้ว่าจะปฏิเสธยังงกับข้อเท็จจริงที่เซนยกมากล่าวอ้างทั้งหมด หัวใจของฉานมันกำลังเต้นดังตบๆ เมื่อคิดทบทวนว่าคนคนนั้นรักคือเข้าหาฉาน ยังงบ้างไม่เคยมีใครทำกับฉานแบบนี้มาก่อน ฉานเป็นเหมือนของแปลกที่ฉานไม่เคยได้สัมผัส ความรู้สึกของฉานมันก็เลยก้ำกึ่งไม่ไปซ้ายสุดหรือว่าขวาสุด ลักทาง

ฉันขมวดคิ้วแล้วเหลือบสายตามองเซนที่ก็กำลังมองมาที่ฉันอยู่เช่นกัน
 หากจะพูดว่าเพราะฉานเป็นเด็กอยู่ฉันจึงรังเกียจเขาและไม่อยากอยู่ใกล้มัน
 ก็ไม่เชิงว่าเป็นความจริงทั้งหมด แต่ถ้าจะพูดว่าไม่สนใจเรื่องฐานะของเขาเลย
 มันก็เป็นไปไม่ได้ ลองคิดดูสิ ถ้าที่บ้านของฉันรู้ว่าฉันกำลังคุยๆ อยู่กับเด็กอยู่
 ที่เป็นเด็กกำพร้า พวกเขาจะทำหน้ายังไง คิดมาถึงตรงนั้นฉันก็ถอนหายใจออกมา
 ยาวเหยียด รู้สึกอึดอัดกับความคิดที่ตีกันในหัวราวกับว่าฉันเริ่มชอบฉาน
 ไปแล้วอย่างนั้นแหละ!

"หวังว่าเธอจะลงเบ็ดใจฉานนะ ฉานมันก็เหมือนกับเป็นทั้งเพื่อนทั้งครอบครัว
 เราอยากให้มันสมหวังเรื่องความรักบ้าง แล้วก็...ถ้าเราพูดอะไรเกี่ยวกับเธอผิดไป
 หรือมันไม่ใช่อย่างที่เราคิด เราก็คงผิดหวังเหมือนกันนะ"

"..."

"ได้เพื่อนสะใจสวยๆ แบบนี้ นอกจากไอ้ฉานจะฟินลึ้มโลกแล้ว เราก็
 ฟินด้วยนะ ฮะๆ"

เพื่อนสะใจ!...สวย?!! ฉันเนี่ยนะสวย!!

เซนไม่ได้พูดอะไรอีก เขาแค่มองมาที่ฉันยิ้มๆ แล้วลุกขึ้นเดินออกไป
 จากร้านกาแฟ ทิ้งให้ฉันนั่งทบทวนเรื่องที่เขาเพิ่งพูดไปเมื่อสักอย่างเต็มที

การเปิดใจเป็นสิ่งที่ฉันมีปัญหาอย่างมาก ฉันเป็นคนค่อนข้างเก็บตัว
 และไม่ค่อยจะสูงส่งกับใครเท่าไรนอกจากคนในครอบครัว แต่พอมาถูกพูด
 จี้จุกจากคนนอกแบบนี้มันก็ทำให้ฉันไปไม่เป็นเหมือนกัน นี่ฉันดูเป็นคน
 ตัดสินคนจากภายนอกขนาดนั้นเลยหรือ เพียงเพราะว่าฉานจนและเป็น
 เด็กกำพร้า ฉันก็เลยเผลอแสดงท่าที่ไม่ดีใส่เขาออกไปสินะ...

แบบนี้มันไม่ดีเลย ฉันไม่ชอบที่ตัวฉันเป็นแบบนี้เลยสักนิด

"อ้าว ป้าเราไปไหน"

ฉันที่นั่งอยู่ในร้านกาแฟนานกว่าหนึ่งชั่วโมงเดินออกมายังบริเวณที่
 รถอวลไควคันโตถูกจอดทิ้งไว้โดยไร้เงาของป้า ฉันพบเพียงแต่ชายาวๆ ของ
 ใครบางคนที่ไม่ลืมนอกออกมาจากใต้ท้องรถ และเหมือนเขาจะรู้ว่าฉันรอฟัง
 คำตอบอยู่ เจ้าตัวเลยสไลด์แผ่นกระดานเลื่อนพาตัวเองออกมาจากท้องรถ
 พร้อมกับพูดจากวนประสาทอย่างที่เขาถนัด

"เป็นลูกแห่งติดพอกก็ไม่บอก"

คนที่จะพูดจากวนประสาทด้วยหน้าหล่อชนิดที่โคตรทำให้มันใช้ได้
ก็มีแต่เขานั่นละ

ฉันทนขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะใช้แขนยันตัวให้ลุกขึ้นนั่งบนแผ่นกระดานเลื่อน
ฉันจึงต้องก้มหน้าคุยกับเขาอย่างเฉียงไม่ได้

"แล้วตกลงป้าเราไปไหน"

"ไม่รู้ ทิ้งเธอแล้วม้าง~"

"นี่!"

"จ๋า"

ไ้อ้บ่านี้...จะมาทำเสียงจงเสียงจ่าให้ได้อะไรเนี่ย!

"เราถามเธอดีๆ ทำไมเธอต้องเจใจด้วย"

"ก็ไม่ได้อยากเจใจ แต่กำลังหาเรื่องคุยเพราะคิดถึงอยู่นี่ไง"

หัวใจฉันกระตุบเพียงเพราะคำพูดโคตรเสียวของอีกฝ่าย ให้ตายสิ
ฉันอยากจะกัดลิ้นตัวเองตาย! ทำไมฉันถึงต้องหน้าแดงเพราะประโยคบ้างๆ นั้น
ด้วยนะ

"แน่ะ เขินอะดิ"

แล้วเขายังจะมีหน้ามารู้ทันอีกนะ!

ฉันพยายามปรับอารมณ์ตัวเองให้เข้าที่เพื่อจะได้ไม่เผยความรู้สึกตัวเอง
มากเกินไป ไม่อยากจะคิดหรอกนะว่าตัวเองรู้สึกหวั่นไหวไปกับเขาแล้ว
เพราะมันคงจะมีแต่เรื่องปวดหัวเข้ามาไม่หยุด แถมนี่เมื่อวันที่เขามาส่งฉันที่บ้าน
ก็ทำให้ฉันเสียศูนย์ไม่เป็นปกติแทบแย่ วันนั้นฉันจะต้องตั้งสติดีๆ ผู้ชายคนนี้
อันตรายและรับมืออยากจริงๆ

"เรารู้เรื่องที่เธอจ่ายค่าซ่อมให้เราแล้วนะ"

"หืม?!" ฉานร้องเสียงสูงอย่างสงสัย เขาเคียดคอมมอกก่อนจะพยักหน้า
ในเวลาต่อมา "ไ้อ้ปากมากมันเอาไปบอกเกวเธอ"

คนตัวสูงละสายตาจากฉันแล้วหันไปสนใจอุปกรณ์ต่างๆ ที่วางระเกะระกะ
อยู่บนพื้น ทำราวกับว่าพยายามจะเฉียงประเด็นนี้ไป

ซึ่งฉันคิดมาแล้ว เรื่องฐานอะไรนั่นมันไม่ได้สำคัญกับฉันขนาดนั้น

เพราะถ้ามันสำคัญฉันจะไม่สนใจเลยว่าจะมีใครมาจ่ายเงินค่าซ่อมรถแพงๆ ให้ฉันหรือเปล่า ฉันคงจะดีใจด้วยซ้ำที่มีพ่อบุญทุ่มมาอาสาออกเงินให้ แต่ นี่คือฉันรู้สึกไม่ดี และฉันจะไม่ยอมให้ตัวเองเป็นฝ่ายเอาเปรียบใครเด็ดขาด

ฉันย่อตัวลงมานั่งยองๆ ข้างๆ ฌาน มือหนาของเขากำลังเก็บข้าวของ ไม่หยุดเพื่อเลี่ยงการพูดคุย

ฉันได้โอกาสเลยรีบคว้าเอาประแจที่เหลือเป็นชิ้นสุดท้ายมาถือไว้ มันทำให้มือของฌานแตะโดนมือฉันโดยบังเอิญ เขาจึงเงยหน้าขึ้นมา มองฉันแทน

"เราจะคืนค่าซ่อมให้นะ" ฉันบอกเสียงจริงจังที่สุด

ฌานขมวดคิ้ว ใบหน้าหล่อเหลานั้นไม่ค่อยสບอารมณ์เท่าไรที่ ต้องมาคุยกันเรื่องนี้ เขาถอนหายใจยาวพรี๊ด แล้วใช้น้ำเสียงเข้มๆ พูดกับฉัน เหมือนต้องการจะดูฉันกลายเป็น

"ที่ออกให้เนี่ย เพราะเราไม่ได้อยากได้เงินจากเกวสักหน่อย"

"แต่มันไม่มีเหตุผลที่เธอต้องมาออกค่าซ่อมให้เรา..."

"มีดี ทำอะไรสักอย่างให้คนที่เราชอบเนี่ย มันไม่พอหรือ"

ฉันนิ่งชะงัก ดวงตาสีดำจ้องมองอีกฝ่ายที่ก็จ้องตาฉันกลับอย่าง ไม่ยอมแพ้ ดวงตาคมที่มีนัยน์ตาสีอ่อนใสนั้นเหมือนจะดึงให้ฉันหยุดนิ่ง อยู่กับที่ ได้สติอีกทีก็ตอนที่ฌานเอื้อมมือมาดึงประแจไปจากมือฉันแล้ว เก็บใส่กล่องอุปกรณ์

"เกวจะหนีเรา จะเกลียดเรา หรือหมิ่นชู้หน้าเรายังไงก็ได้อะนะ แต่ว่า อย่ามาห้ามไม่ให้เราทำอะไรเพื่อเกว เพราะมันก็เป็นสิทธิ์ของเราที่อยากจะ ทำอะไรให้คนที่เราชอบ โอเคปะ"

คำพูดของเขาทำให้ฉันรู้สึกแสบเป็นบ้า ตลอดเวลาที่ผ่านไปฉันทำท่าที่ เหมือนเกลียดเขา หมิ่นชู้หน้าเขาขนาดนั้นเลยหรอ ฉันไม่รู้ตัวเลย และ ถึงแม้ว่ามันจะเกิดขึ้นจริง...แต่มันก็ไม่ใช่เพราะว่าฉันรังเกียจที่เขาเป็นเด็กคู่ ไม่ใช่หรอ ฉันไม่ได้แบ่งแยกคนด้วยชนชั้นแบบนั้น คนที่เหยียดคนอื่นแบบนั้น ไม่ใช่คนแบบที่ฉันอยากเป็น

ฌานเป็นคนประเภทที่ทำให้ฉันรู้สึกผิดได้อย่างง่ายดาย เพียงคำพูด

ไม่กี่คำหรือสีหน้าและแววตาของเขาก็ทำให้ฉันไปต่อแทบไม่ถูก แล้วดูเหมือนคนตัวสูงก็ไม่คิดที่จะฟังคำอธิบายอะไรจากฉันเลยสักนิด ความจริงที่ว่าฉันไม่ได้รังเกียจเขาเพราะเรื่องฐานะ ความจริงที่ว่าฉันก็แค่...กลัว

"เดี่ยว!"

เสียงเรียกของฉันทำให้ผานที่กำลังจะก้าวออกไปหยุดชะงัก คนตัวสูงหันหน้ากลับมา คิ้วเรียวยาวของเขาเลิกสูงขึ้นเหมือนรอฟัง

"ที่เราพยายามหนีเธอ ที่เราพูดไม่ดีกับเธอ ไม่ใช่ที่เรารังเกียจที่เธอเป็นเด็กอุ้ยหรอกระฉิบ"

ผานยังคงยืนนิ่ง เขาไม่ละสายตาไปจากฉันเลยแม้แต่นิด และมันทำให้ฉันประหม่าจนถึงขั้นมือสั่น ฉันไม่รู้เลยว่าตัวเองจะมองไปที่ไหนดี ก็เลยก้มหน้าลงเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกับอีกฝ่าย

"เราไม่ชิน เราไม่เคยถูกจับ เราทำตัวไม่ถูก...ถ้าหากว่าสิ่งที่เราทำไปมันทำให้เธอคิดว่าเรารังเกียจเธอ เราก็ขอโทษด้วยนะ แล้วเรื่องเงินนะ... เราเข้าใจในความหวังดีของเธอ แต่เราไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่จะเกาะผู้ชายกินมันไม่ยุติธรรม แต่ไม่ได้แปลว่าเราดูถูกเงินของเธอ เธอก็เป็นคนดีคนหนึ่ง และเราขอบคุณมากที่เธอหวังดีกับเรา..."

ไม่รู้ว่าฉันเป็นบ้าอะไรถึงได้พูดพ้อแบบนี้ออกไป แต่ที่แน่ๆ คือผานนิ่งมาก ไร้ซึ่งการเคลื่อนไหวหรือคำพูดใดๆ จนกระทั่งเสียงฝีเท้าดังขึ้นในที่สุด

ผานขยับเข้ามาใกล้ฉัน ริมฝีปากบางได้รูปสยวนน่นค่อยๆ คลี่เป็นรอยยิ้มเล็กๆ มือหนาวางบนหัวอย่างแผ่วเบา ก่อนจะถือวิสาสะยึดผมฉันจนฟูเป็นรังนก เจ้าตัวพยักหน้ารัวๆ ดวงตาของเขาโค้งรับกับรอยยิ้มสยวนที่ไม่ต่างจากแสงตะวัน รวากับว่าเขามีความสุขมากที่ได้ฟังคำอธิบายจากปากฉัน

"อ้อ เรา..."

แค่สามคำสั้นๆ จากเขา...แต่ทำให้หัวใจฉันสั่นรัวราวกับมีคนมาตีกลองอยู่ตรงกลางอก

4

ฉันทกลายเป็นผู้หญิงใจง่าย!

กว่าจะได้กลับบ้านก็ปาไปเกือบสองทุ่ม ฉันทใช้เวลาตั้งหลายชั่วโมงในลู่อ้อมรถโดยที่ไม่คิดว่ามันน่าเบื่อเป็นครั้งแรก เพราะอะไรนะเหรอ... อืม เพราะฉันทล่ำมั้ง เขานั่งอ้อมรถปรับแต่งเครื่องให้ป้าอย่างขยันขันแข็ง แต่ในขณะที่เดียวกันปากเขาก็ชวนฉันทคุยอยู่ตลอดเวลา

น่าแปลกมากที่ฉันทยินดีจะนั่งดูฉันทอ้อมรถพร้อมกับคุยกับเขาอย่างไม่รู้เบื่อ เป็นครั้งแรกที่ฉันทสมัครใจจะนั่งอยู่ใกล้เขาแบบนั้น ส่วนป้าล่ะเหรอ หลังจากทิ้งรถไว้ให้คนตัวสูงแต่งเครื่อง ตัวเองก็ไปจับกลุ่มนั่งคุยกับกลุ่มคนรักรถที่เอารถมาเข้าอู่เหมือนกันตั้งหลายชั่วโมง ป้าไม่ได้สงสัยหรืออะไรเลยที่ฉันทนั่งอยู่เฉยๆ โดยไม่ปริปากบ่น

ฉันทเพิ่งรู้อเองนะว่าฉันทอายุมากกว่าฉันทตั้ง 2 ปี เขาอายุ 21 ปีแล้วล่ะ แต่มยังเป็นลูกครึ่งด้วย แต่ถึงเขาไม่เล่าออกมาฉันทก็สังเกตได้อยู่ว่าเขาน่าจะมีเชื้อตะวันตก เขาเล่าให้ฟังว่าแม่ทิ้งเขาไว้ที่หน้าวัดก่อนจะหายตัวไป หลวงตาจึงเก็บเขามาเลี้ยง ฉันทล่ะไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมแม่เขาถึงได้ใจร้ายทิ้งเขาไปแบบนั้น มันทำให้ฉันทรู้เลยว่าตัวเองโชคดีแค่ไหนที่มีพร้อมขนาดนี้

อ้อ มีอีกเรื่องที่น่าสนใจมากๆ ฆานเริ่มชอบรถตั้งแต่สมัย ม.ต้น แล้วเขาเล่าว่าตัวเองมีโอกาสได้ดูหนังเรื่อง Fast and Furious มาเลยเกิดแรงบันดาลใจอยากจะทำแบบดอมินิก ทอเร็ตโตพระเอกในเรื่องบ้าง นอกจากเขาจะเป็นเด็กชอบรถในอุ้งของเซนแล้ว บางครั้งเขาก็ไปปรับจ็อบพิเศษตามสนามแข่งรถด้วย แถมเรื่องน่าแปลกใจที่สุดคืออะไรู้มัย เขาเคยเจอเฮียเวทีสนามแข่งรถเมื่อหลายเดือนก่อน พี่ชายของฉันที่ชอบเรื่องรถก็มีแรงบันดาลใจมาจากหนังเรื่องนี้เหมือนกัน

"เจ้า...เวลาชอบใครสักคนหนึ่งเนี่ย มันเป็นอย่างงี้หรือ" ฉันถามขึ้นมาหลังจากที่จ๊อทีวีเริ่มขึ้นเอ็นดีเครดิทส์ของหนัง Fast and Furious เข่อมัยว่าฉันดูมาราธอนเลยตั้งแต่กลับมาถึงบ้าน

"วันนี้มาแปลก มีเรื่องอะไรปะเนี่ย"

เจ้าเบลที่กำลังนั่งทาเล็บเท้าอยู่ตรงปลายเตียงเงยหน้าขึ้นมา ฉันมาขอดูหนังที่ห้องเจ้าเบลเพราะจ๊อทีวีห้องเจ้าใหญ่ที่สุดรองลงมาจากห้องนั่งเล่น ซึ่งตอนนี้ทีวีที่ห้องนั่งเล่นถูกเฮียเวทครองอยู่

"ไม่รู้อะเจ้า เกวรู้สึกเหมือนมีเสียงทุบกลองอยู่ตรงนี้...แล้วมันก็หวีๆ บอกไม่ถูกอะ"

มือข้างขวาของฉันวางบนอกข้างซ้าย เสียงหัวใจดังเป็นจังหวะตุบๆ แล้วฉันก็รู้สึกหน้าร้อนผ่าวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เกิดมาจนอายุ 19 ปีฉันไม่เคยถูกใครรุกเข้าหาแบบที่ฆานทำ แถมตัวเองก็ไม่เคยเกิดอาการใจเต้นโครมครามแบบนี้มาก่อนด้วย

"สยิวหรือแก ฮะๆ"

"โหย ไม่ใช่ละ"

เจ้าเบลหัวเราะก่อนจะปิดขวดน้ำยาทาเล็บแล้วเงยหน้าขึ้นมาคุยกับฉันตรงๆ

"นี่...ที่ถามเนี่ย ไปปิ้งใครเข้าหรือไง"

"ไม่รู้อะ...ถ้ารู้ก็คงไม่มาถามเจ้าหรือปะ"

"โธ่เฮีย น้องสาวผู้อากัปกฏของเจ้า เกิดมาไม่เคยมีใครมาจีบ แล้วก็ไม่เคยชอบใคร น่าเวทนาแท้"

นั่นสินะ ผู้หญิงที่โตมาในโรงเรียนสหศึกษาอย่างฉันครองโสดมาตลอด 19 ปีโดยไร้คนจับได้ยังไง

"หรือแกมีอะไรผิดปกติ เจ้ว่าแกมีอะไรผิดปกติปะ"

"แกไม่สววยไง"

ฉันรู้อยู่แล้วปะว่าตัวเองไม่สววยนะ ถ้าเทียบกับคนในบ้านแล้วฉันนี่ ผ่าเหล่าผ่ากอที่สุด ดูอย่างพี่ชายฉันนะ เฮียเวהל่อมมาก ตัวสูงเป็นปรตขาวอย่างกับชั๊กด้วยไฮเตอร์ หน้าคม แกรมยิ้มที่สาวๆ ก็พากันเดินตามเป็นขบวน ส่วนเจ้เบลก็สูงยาวหุ่นดี เครื่องหน้าทุกอย่างชัดเจน ชัดมาก จนบางครั้งก็ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าเจ้อายุจะ 30 แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเจ้เบลก็เคยรับจับเป็นนางแบบสมัยเรียนนะ ฮอตมาก หนุ่มๆ ตามจีบเยอะเหมือนกัน

แล้วฉันล่ะอะไร...ถึงเซนจะเคยบอกว่าฉันสววย แต่ฉันว่าเขาแค่อยากจะทำลายใจฉันมากกว่า เห็นหน้าเขาตอนหัวเราะที่ฉันทำหน้าเหวอใส่ ฉันก็รู้แล้วล่ะว่าตัวเองต้องหน้าตาตลกมากแน่ๆ

เจ้เบลพยายามอย่างยิ่งในการกลั่นขำ นางแกล้งแหย่แชนวฉันเล่น แต่ทุกครั้งที่หันมามองหน้าฉัน พี่สาวก็จะเอาแต่หัวเราะอยู่นั้น เธอต้องใช้ความพยายามประมาณนาที่เขี้ยวกว่าจะหยุดหัวเราะแล้วคุยกับฉันต่อได้ เออ ฉันว่าจริงแล้วล่ะ หน้าตาฉันมันจะต้องมีปัญหาแน่ๆ ทำไมเวลาใครมองก็จะต้องขำ ต้องยิ้ม...เฮ้อ เกิดมามีกรรมเหมือนหน้ามีป้ายแปะบนหน้าผากว่า 'ตลก เขียวหัวเราะได้' อยู่ตลอด กลุ่มใจ

"บ้า นี่แกเชื่อที่ฉันพูดด้วยหรือ แกก็แค่เข้าถึงยากนิดหน่อยเท่านั้นเอง แล้วจะว่าไปอะนะ ไม่ใช่ว่าแกไม่เคยมีคนมาขอชะที่ไหน ไ้วันไง"

"หา? วิน?"

จะเป็นไปได้ยังไง เขาไม่เคยมีท่าทีอะไรทำนองนั้นกับฉันสักหน่อย แต่ดูเหมือนเจ้เบลจะไม่เห็นด้วยแฮะ

"เจ้เห็นนะเมื่อตอน ม.ห้า ที่แกกลับบ้านกับมันบ่อยๆ อะ สายตามันเวลามองแกเงื่อนะ โหย เต็มไปด้วยความรัก"

"แกไม่เห็นรู้สึกเลย วินกับแกก็แค่เพื่อนกัน"

"นี่ไง ก็แกไม่ได้สนใจเขา แกก็หาว่าเขาไม่รู้สึก จะว่าไงก็ได้ จะว่าชื่อก็คือ

สงสัยแกต้องเจอคนประเภทรุนแรงอะถึงจะรู้สึกตัว แต่ก็ดีละละที่แกไม่ได้
พิควาสมัน ดูวินมันเป็นเด็กเกรไม่ใช่น้อยเลยนะ"

รุกแรง? แบบมานนะหรือ? ให้ตายเถอะ แค่คิดถึงใบหน้ากวนประสาท
ของเขาที่มักมีรอยยิ้มยิววนระดับอยู่บนใบหน้าเข้มๆ นั่น มันก็ทำให้ฉัน
รู้สึกอายขึ้นมาจนไม่กล้าคิดต่อแล้ว

"พอละๆ นอกเรื่องใหญ่ละเจ้า...ตกลงว่าไอ้การชอบใครสักคนเนี่ย
มันเป็นยังไงกันแน่"

"ฉันบอกแกไม่ได้หรอก แกต้องลองได้สัมผัส ได้รู้สึก ได้ใกล้ชิดกับมันเอง
ถึงจะรู้~"

ดวงตาสีเข้มของฉันหรี่เล็กลงเพื่อเค้นคำตอบจากปากคนเป็นพี่ แต่
ดูเหมือนเจ้าเบลจะไม่สนใจแถมยังป้าหมอนอิงใส่หน้าฉันอีกนะ

"แกต้องลองเปิดใจละ ไม่งั้นก็เตรียมตัวปิดอู๋ ซึ่งตลอดชาติเถอะ!"

"ไม่ได้ช่วยอะไรเลย"

ฉันบ่นกระปอดกระแปดแล้วทิ้งตัวลงนอนบนเตียง เพดานห้องเจ้าเบล
ตอนนี้มันไม่ใช่สีฟ้าเหมือนปกติอีกแล้ว เพราะบนนั้นมันมีหน้าของนายตัวอยู่
แปะอยู่เต็มไปหมดเลย

ทำไมฉันถึงมีอาการแบบนี้ละ ทำไมฉันถึงคิดเรื่องของผานตลอดเวลา
มันเหมือนว่าฉันสนใจเขา หรือความจริงแล้วฉันกำลังคิดถึงเขา!

"อ้าว แล้วมันแกจะไปไหน"

"จะไปเซเว่น"

"ตอนนี้เนี่ยนะ"

"อ้อ"

ในเมื่อไม่มีใครสามารถให้คำตอบกับฉันได้นอกจากตัวเอง ฉันก็คง
จะต้องลองพิสูจน์ความรู้สึกครั้งว่าไอ้อาการบ้าบอที่ฉันเป็นอยู่เนี่ยมันใช่อาการ
ที่เขาเรียกว่าคิดถึงใครสักคนหนึ่งหรือไม่ ถ้ามันใช่...ฉันก็ต้องแก้ความคิดถึง
ด้วยการไปเจอต้นเหตุที่ทำให้คิดถึงเธอ...ฉันว่าตัวเองซักจะพุดจาไม่รู้เรื่องแล้ว

ฉันเดินกลับไปห้องแล้วคว้าเสื้อกันหนาวตัวยาวมาคลุมทับชุดเสื้อยืด
กางเกงขาวของตัวเอง ย่องลงมาชั้นล่างก่อนจะสอดสายสายตาดูว่าเฮียเว

ยังนั่งดูทีวีอยู่หรือไม่ ซึ่งเฮียก็กำลังดูทีวีอย่างจดจ่ออยู่

ฉันค่อยๆ ย่างเท้าออกมาหน้าบ้าน เปิดประตูอย่างเงิบเงียบที่สุดแล้ว เดินออกไปเซเว่น หมายมาดเต็มที่ว่าจะต้องพบตัวต้นเหตุที่ทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ ตลอดเย็นมานี้ แต่ผิดคาด... เพราะยังไม่ทันที่ฉันจะได้ก้าวเท้าออกจากประตูรั้ว ฉันก็พบร่างสูงแสนคันทากำลังนั่งอยู่บนเวสบ้าสีชมพูที่หน้าบ้าน

ฉานแหงนหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้าราวกับกำลังนั่งชมดาว ทั้งๆ ที่มันก็ไม่มีดาวสักดวง จนกระทั่งฉันปิดประตูรั้ว ร่างสูงจึงละลายตาจากฟ้าแล้วหันมามองฉัน เขามีท่าทีแปลกใจเล็กน้อย แต่ก็เปลี่ยนเป็นสงยิ้มให้พร้อมกับโบกมือแทน

"มาทำอะไรหน้าบ้านเราอะ"

ฉันเป็นฝ่ายเอ่ยปากถามเขาก่อนเป็นครั้งแรกทั้งๆ ที่ปกติฉันแทบจะวิ่งหนีเขาไปสุดขอบโลก ฉานยิ้มเล็กน้อย เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งเหมือนจะถามฉันเป็นนัยๆ ว่า 'กินยาผิดขวดมาหรือเปล่า' ฉันรู้สึกเก๋อเงินจึงรีบเปลี่ยนหัวข้อทันที

"อ้อ มาดูรถบ้านเราสินะ"

ฉานหัวเราะเสีเสียงดังก่อนจะสายหน้าไปมา

"เปล่า"

"แล้ว...มาทำไม"

คนตัวสูงจ้องมองฉันไม่ต่างจากเด็กน้อย เขาคงเข้ากับคำถามนี้เท่าที่ฉันโพล่งถามออกไป แต่สุดท้ายเขาก็ถอนหายใจ ก่อนจะตอบฉันด้วยเสียงนุ่มนวลที่ฟังที่สุดว่า

"คิดถึงมั้ง"

คิดถึงหรือ...

"วันนี้ไม่รู้ว่าเป็นอะไรเหมือนกัน มันเอาแต่คิดถึงหน้าเธอตั้งแต่ตอนเย็นหยุดคิดไม่ได้ก็เลยมานั่งมองหลังคาบ้านเธอแก็คิดถึง"

ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองทำสีหน้ายังไงออกไป แต่แก้มของฉันมันกลับร้อนขึ้นมาแค่เขามานั่งมองหลังคาบ้าน ทำไมฉันจะต้องรู้สึกแปลกๆ ด้วย หัวใจก็ยังจะมาเต้นโครมครามอีก

"แค่ดูก็ผิดจ้ะ"

คราวนี้กลายเป็นฉันซะเองที่ถูกเขาต้อนกลับ ฆานเอียงคอมองและทำหน้าเหมือนอยากจะรู้จริงๆ ว่าที่เขาทำเนี่ยมันผิดจริงๆ รีเปล่า ซึ่ง...มันไม่ผิดไม่มีกฎหมายข้อไหนห้ามมานั่งดูหลังคาบ้านใคร

"แล้วนี่จะออกไปไหนดีๆ ตื่นๆ" เสียงนุ่มของฆานถามขึ้นท่ามกลางความเงิบทำให้ฉันสะดุ้งนิดหน่อยเพราะความคิดกำลังแล่นไปไกล

"เอ่อ...เซเว่น"

"จะวะจะไปหาเราหรือ เสียตายจังวันนี้เราไม่มีกะ"

"บ้า เราจะไปซื้อของหะ"

ฉันเผลอพูดตอบไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งเขาต้องจับได้แน่ๆ ว่าฉันร้อนตัว ฆานมองฉันยิ้มๆ เขาไม่ได้พูดอะไร ซึ่งเขาเมตตาฉันมากนะที่ไม่พูดอะไรอีก ไม่งั้นฉันจะต้องทำตัวเองขายหน้ามากกว่านี้แน่ๆ

"จั้น...ให้เราไปส่งมัย"

คนตัวสูงเอี้ยปากถาม เขาบู้ยหน้าไปยังवेशปีที่ตนนั่งอยู่ ฉันมองมันสลับกับมองหน้าของฆาน รู้สึกเกร็งแปลกๆ ไม่รู้ว่าจะตอบตกลงหรือว่าแก้มเล่นตัวปฏิเสธต่อไปดี

เอ๊ะ เดียวก่อนนะ ฉันเคยแก้มเล่นตัวปฏิเสธเขาตั้งแต่เมื่อไหร่กันล่ะ

"ว่าไงครับคุณผู้หญิง" รอยยิ้มสวยเก๋ของฆานมันเข้าข่ายสิ่งผิดกฎหมายเลยนะ เพราะเห็นทีไรก็เหมือนก่ออาชญากรรมกับความรู้สึกได้ตลอด "เดินไปปากซอยมันเหนื่อยนะ..."

น้ำเสียงกึ่งเฝ้าของเขากำหนดให้ฉันเกือบหลุดยิ้มออกมา ความจริงมันไม่ได้ไกลขนาดนั้นสักหน่อย ในเมื่อเขายังเดินมาส่งฉันอยู่เลย แต่...รอยยิ้มเชิญชวนนั้นมันกำลังล่อลวงฉัน ฉันกลายเป็นคนใจง่ายเพราะรอยยิ้มของเขานั้นล่ะ!

"แล้วอย่ามาเรียกค่าน้ำมันทีหลังล่ะ"

ฉันป็นขึ้นไปซื้อของท้ายมอเตอร์ไซด์ของฆานจนได้! แถมมองจากกระจกส่องข้างรถฉันก็เห็นเขายิ้มกริมอยู่ด้วย จะดีใจออกนอกหน้ามากเกินไปแล้ว

"อากาศดีดีนี่อะ"

ดีกับนี่ละสิ! สายตาของฉานมองผ่านกระจกมาสบเข้ากับสายตาฉัน ที่ลอบมองเขาอยู่ก่อนหน้า ตาคมๆ นั้นเหมือนส่งรอยยิ้มให้ฉันผ่านสายตาฉันเลยต้องเบนหน้าหนีไปทางอื่นเพราะรู้สึกหวีวแปลกๆ

คนตัวสูงไม่พูดอะไรอีก เขาสตาร์ตรถแล้วขับออกไป บรรยากาศตอนกลางคืนที่เงียบเชียบทำให้ฉันระแวงไม่น้อยว่าอาจพลาดท่าไว้ใจคนง่ายเกินไป แต่ฉานก็ไม่ได้ทำอะไรให้ฉันเป็นกังวลนัก เขาขับรถด้วยความเร็วพอเหมาะ ทั้งยังชะลอทุกครั้งที่มีหลุมบนถนน จนมาถึงเซเว่นเขาก็จอดรอฉันอยู่ด้านนอกเพื่อให้ฉันลงไปซื้อของได้สะดวก

พูดก็พูดเถอะนะ แอบมองเขาจากตรงนี้แล้ว ไหล่ของฉานกว้างมากทีเดียว แถมยังดูน่าชบแปลกๆ อีก เฮ้ย!! เกว แกคิดอะไรบ้าๆ เนี่ย

ตัดคือ~

ฉันเดินเลือกซื้อของในเซเว่นเพียงไม่นาน เพราะความจริงแล้วที่ฉันตั้งใจมาที่นี่ก็เพื่อมาเจอเจ้าตัวปัญหาที่นั่งพิปากอยู่ตรงรถสเปคานั่นนั่นล่ะ ฉันทายกรู้...อยากพิสูจน์อยากตอบคำถามให้ตัวเองได้ว่าที่ฉันมีอาการแปลกๆ แบบนี้ มันเป็นเพราะฉันกำลังตกหลุมรักผู้ชายคนนี้จริงหรือ

แล้วถ้ามันเป็นอย่างนั้นล่ะ ฉันจะเป็นผู้หญิงที่ง่ายมากที่สุดใสามโลกเลยใช่ไหม เพียงเวลาไม่นานฉันก็หัวโนหัวกับเขาเนี่ยนะ! แถมการตกหลุมรักเขามันน่ากลัวจะตาย...คนอื่นจะว่ายังไง แล้วฉันจะยอมรับความรู้สึกตัวเองที่เกิดขึ้นกับคนแปลกหน้าได้จริงๆ นะหรือ วัฒนธรรมและจารีตที่ได้รับการสอนสั่งมามันทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้หญิงไม่ดียังไงก็ไม่รู้ แต่ฉันก็ปฏิเสธไม่ได้อยู่ดีว่าตัวเองกำลังพะวงอยู่แต่กับเรื่องของเขา โอ๊ย ไม่ได้การ ฉันต้องหาคำตอบให้ตัวเอง เริ่มจาก...ลองพยายามรู้จักเขาจริงๆ จังๆ ดูแล้วกัน!

"อะ"

"หือ?"

ฉานร้องในลำคอเมื่อสัมผัสเย็นๆ จากไอศกรีมแบบอยู่ที่แขน ฉันเขย่าไอศกรีมไปมาอีกครั้งเพื่อให้เขารับรับไปแคะกิน ฉานมองไอศกรีมยิ้มๆ แล้วก็รับมันไปแคะห่อออก ที่ฉันซื้อมาให้เขาก็เพื่อตอบแทนเรื่องที่เขาช่วยฉันซ่อมรถเมื่อวันก่อนนั่นแหละ

"ขอบใจนะ น่ารักจัง"

นี่ใจคอกะจะหยอดให้ฉันตายเลยใช่ไหม ฉันพยายามฝืนตัวเองไม่הלงไปเดินเหมือนสาวเวอร์จินไร้เดียงสา แล้วเลือกนั่งตรงส่วนที่ข้างของเวสต์ป่า เว้นระยะห่างให้มากที่สุดแม้ว่าตัวเองแทบจะตรรกอยู่แล้วก็ตาม

"ทำตัวแปลกๆ นะเรา"

ฉานเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา เขากำลังดูดูไอศกรีมและใช้ดวงตาสีอ่อนของตนมองมาที่ฉันอย่างสงสัย

"อ้อ เราก็อ่าตัวเองทำตัวแปลกๆ เหมือนกัน"

ฉันยอมรับแต่โดยดี ไม่รู้ว่าจะมานั่งโกหกให้ได้อะไรอีก มันเห็น้อยนะต้องแก่งทำ ต้องตีเนียน ต้องเก็บความรู้สึกต่างๆ ไว้ได้หน้าหนึ่งๆ ทั้งที่อยากจะกรีดหรือบอกให้เขารู้ว่าฉันเขินนะ ไม่รู้สิ ฉันว่าผู้หญิงไทยทุกคนมันก็ต้องเคยเป็นแบบนี้ด้วยกันทั้งนั้นปะ การที่เราตั้งป้อม เล่นตัว ไม่ยอมเผยใจให้อีกฝ่ายง่ายๆ ก็เพราะเราไม่อยากจะดูเป็นคนใจง่ายนะ

ฉานหัวเราะเบาๆ เขาเลิกคิ้วเหมือนจะถามต่อว่าแล้วยังไง

"เซนเล่าให้ฟังเกี่ยวกับเธอ เขาขอให้เราเปิดใจมองเธอใหม่"

"ไอ้เวรนี่ชี้แต่ชะมัดเลยนะว่ามัย" ฉานพูดยิ้มๆ เป็นสีหน้าที่เขาแสดงออกตลอดเวลาที่อยู่กับฉัน "แล้วยังไง เกวอยากจะเริ่มต้นรู้จักกับเราแล้วหรือ"

"ก็มีหลายอย่างที่อยากจะรู้แหละ"

"อยากรู้อะไรก็ถามเลยครับ ผมพร้อมจะตอบทุกอย่าง"

ดวงตาของฉานเป็นประกายมากเมื่อกระทบกับแสงไฟ เท่าที่ฉันสังเกตเห็นหน้าตาอย่างเขามันไม่น่าจะมาเป็นเด็กอยู่ซ่อมรถได้เลยนะ เขาควรจะไปเป็นนายแบบหรืออะไรเทือกนั้นมากกว่า ไหนๆ ช่วงนี้วงการบันเทิงในประเทศไทยก็นิยมหนุ่มหล่อตัวสูงสไตล์ลูกครึ่งๆ แบบมาริโอ้อะไรอย่างนี้ อยู่แล้วด้วย เชื่อกันเถอะว่ามาริโอ้มีสะเทือนถ้าเจอคู่แข่งอย่างเขาเนี่ย

"เล่าเรื่องเธอให้ฟังอีกหน่อยสิ เราจะได้รู้จักเธอมากขึ้น"

เมื่อตอนเย็นถึงเราจะคุยกันไปเยอะแยะแล้ว แต่มันก็มีอีกหลายอย่างที่ดูเหมือนฉานพยายามจะไม่พูดถึงมัน อย่างเช่นเรื่องความเป็นมาของเขาในเชิงลึก เหตุผลว่าทำไมเขาถึงมาชอบฉัน หรือไมก็เรื่องที่ทำไมเขา

ไม่ถอดใจยอมแพ้ในการจีบฉัน...เอ๋ม นี่ฉันดูเป็นพวกสอดรู้สอดเห็นมากเกินไป
มั้ยนะ

"ไม่เอาอะ ไม่เห็นสนุก..." ฉานว่าเสียงคล้ายคนงอแง ซึ่งฉันก็ไม่ได้
ถามเอาสนุกปะวะ

"ผลัดกันเล่าดีกว่าปะ เราก็อยากรู้จักแกให้มากขึ้นอีกเหมือนกัน"

"ก็..."

"ก็ได้ โอเค ตกลง ดีล"

นิ้วเรียวยาวของฉานชี้หน้าฉันเหมือนเป็นการปิดปากไม่ให้ปฏิเสธอะไร
ได้อีก คนบ้าอะไรเอาแต่ใจซะมัด

"งั้นเริ่มเล่าละนะ..."

ฉานกัดโอศกริมคำสุดท้ายจนหมด เขาก็กระแอมกระไอแล้วเริ่มทำหน้าที่
เหมือนจะเล่ามหากาพย์อะไรสักอย่างให้ฉันฟัง เห็นท่าที่ซึ่งขงเล่นใหญ่แบบนั้น
ฉันก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้ ฉานจึงยกนิ้วขึ้นมาจุกตัวเองแล้วบอกให้ฉันเงียบ
ตั้งใจฟังเขา

"ผมชื่อฉานนะครับคุณผู้หญิง อายุ 21 ขวบ คิดว่าน่าจะเกิดราศีสิงห์
เลือดกรูปี ตอนนี่เรียนอยู่ปีสอง"

"เธอเรียนมหา'ลัยด้วยหรอ"

ตอนแรกที่ฉานบอกว่าเขาต้องออกค่าเล่าเรียนเอง ฉันคิดว่าเขาจะ
เรียนแค่ระดับมัธยมหรือไม่ก็ ปวช. ปวส. แล้วมาทำงานซะอีก

"เป็นเด็กคู่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะเกเรไม่ยอมเรียนมั้ยอะ ผมก็เรียน
มหา'ลัยเหมือนคุณนั่นแหละ"

"แล้วเธอเอาเงินที่ไหนไปเรียน เงินที่ทำงานพิเศษนะหรอ พอหรือ
ค่าใช้จ่ายตั้งเยอะแยะ ไหนจะค่าหน่วยกิต ค่าหอ ค่ากิน ค่าทำโปรเจกต์อีก"

"พอดิ ก็ทำงานตั้งหลายที่ อันที่จริงหลงตาที่ช่วยบ้างอะนะ แต่ก็
ไม่ค่อยกล้ารับทั้งหมดหรอก"

"เธอเป็นเด็กวัด แล้วไม่ต้องกลับไปนอนวัดหรอ"

"ตอนเด็กนะใช่ ต้องนอนวัด แต่โตขึ้นมันก็ต้องมีขยับขยายชีวิตกัน
บ้างปะ ทำงานมีตั้งค์เก็บมันก็ควรจะออกมาใช้ชีวิตด้วยลำแข้งตัวเองดิ"

"โห"

ฉันทิ้งในความสามารถของเขาซะมิด เขาก็อายุมากกว่าฉันแค่สองปี แต่ทำไมถึงได้ดูเป็นผู้ใหญ่นขนาดนี้ ผิดกันกับฉันและบรรดาเพื่อนๆ ที่ล้วนมาจากบ้านที่มีฐานะ พวกเราทุกคนไม่เคยมีใครต้องออกไปทำงานพิเศษเพื่อหาเงินส่งเสียตัวเองเลย อยากรจะได้อะไรก็แค่ออกไปขอพอกับแม่เท่านั้น แต่กับผาน...เขาต้องหาทุกอย่างมาด้วยตัวเอง น่าทึ่งซะมิด

"ที่จริงแล้วโดนไล่ออกมามากกว่า"

ฉันขอทวงคืนความประทับใจเมื่อก็ ก็อะซะฉันไม่ได้พูดแล้วกัน --^

"ตอนเราอยู่ ม.ต้น เรารู้จักกับพี่คนหนึ่ง เขาเป็นนักดนตรีเล่นกลางคืนอยู่ในปั๊มน้ำมัน เราสนใจเลยขอตามไปเรียนกับพี่เขา หลวงตาผู้ก็เลยพาเราซะเนื้อแตก แล้วก็สั่งห้ามไม่ให้ไปคลุกคลีกับพวกนักดนตรีอีก เราก็คิดนะ...ว่าทำไมวะ ไม่ได้ไปทำอะไรไม่ดี ไม่ได้กินเหล้าเมายา แค่ไปเล่นดนตรี ทำไมต้องห้าม ไปๆ มาๆ ก็เลยทะเลาะกัน สุดท้ายก็เลยต้องเลือกระหว่างที่ซุกหัวนอนกับความชอบ เกวพอจะรู้ปะว่าเราเลือกอะไร"

"เธอเลยออกมาอยู่คนเดียวตั้งแต่ ม.ต้น เลยนะเธอ"

มันมีคนแบบนี้อยู่บนโลกจริงๆ ด้วยสินะ คนที่เลือกเดินตามฝันของตัวเอง เลือกในสิ่งที่ตัวเองรัก ต่อให้ลำบากแค่ไหนก็ไม่ย่อท้อนะ เหมือนฉันกับเขา จะอยู่กับคนละโลกเลยซะ

"ใช่ ลำบากอยู่เหมือนกัน แต่ก็ได้เงินจากการไปเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านที่พี่เขาไปเล่นบ้าง พอฝึกก็ทดลองไปเรื่อยๆ เขาก็ได้ขึ้นคอนเสิร์ต พอจะมีเงินเก็บก็มาเช่าหออยู่ข้างนอก หลวงตาก็ตามให้กลับไปอยู่วัดหลายทีนะ แต่คงเพราะไอนี้..."

ผานยกแขนขึ้นมา เขาก็ให้ฉันดูรอยสักรูปนกสหายปีกของตัวเอง

"เราสักตอนอยู่ ม.ปลาย หลวงตาคงเห็นว่าป่วยการกับไอ้เด็กเวรนี่มั้งเลยเลิกตาม ฮ่าๆ"

ตอนนี้ฉันว่าตัวเองเข้าใจความหมายของรอยสักรูปนกสหายปีกของเขาแล้วล่ะ เขาคงจะต้องการอิสระและการออกไปผจญภัยเหมือนพวกนกสินะ

"แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดไม่กลับไปไหว้ท่านหรอกนะ ไหนๆ ท่านก็เลี้ยงมา

จนโตขนาดนี้ ตอนนี้ท่านก็เข้าใจแล้วล่ะว่าเราชอบอะไร รักอะไร เลือกอะไร แล้วท่านก็ไม่ห้าม ถือว่าเอ็งโตแล้วต้องรู้จักรับผิดชอบตัวเองให้ได้ เรายังรักท่านเหมือนพ่อนั่นแหละ แล้วพอดีกับที่รู้จักไอ้เซน เราเลยไปทำงานที่บ้านมัน แล้วก็ตั้งวงดนตรีด้วยกัน"

"ชีวิตเธอดูน่าฟังอย่างกับนิยายเลย"

"แต่มันไม่ใช่นิยายนะสิ มาเล่าตอนนี้มันก็เหมือนรสชาติของชีวิต แต่ตอนที่เผชิญกับมันจริงๆ ก็หนักเอาเรื่องเลยล่ะ"

"แล้วพ่อแม่ของเธอ...ไม่คิดจะตามหาบ้างหรือ"

ฉานนิ่งไปกับคำถามของฉัน เขาทอดสายตามองออกไปไกล นี่ฉันแปลกถามอะไรที่ไม่ควรถามริเปล่า...ทำไมปากฉันมันถึงไปไวกว่าความคิด เขาดูเป็นคนเข้ากับคนอื่นง่ายก็จริง แต่บางเรื่องฉันก็ควรจะให้พื้นที่ส่วนตัวกับเขา ไม่ก้าวร้าวกันแบบนี่ โอ๊ย อยากจะตีปากตัวเองจัง

"เอ่อ ขอโทษนะที่เราจะลาบละล้งนะ ถ้าไม่ยกตอบก็ไม่ต้องตอบก็ได้"

"ไม่หรือก มันเป็นเรื่องจริงที่เราไม่มีพ่อไม่มีแม่ ถามว่าเคยคิดอยากตามหามั้ยก็เคยนะ แต่จะเริ่มจากตรงไหนล่ะ เงินก็ไม่ค่อยมี"

"..."

"พ่อแม่เราเป็นใครก็ไม่รู้นะ แต่ตอนเด็กๆ ก็เคยหลับตาจินตนาการอยู่บ้างว่าพ่อกับแม่เราน่าจะเป็นราชาราชินีสักประเทศที่โดนกบฏแล้วต้องอพยพมาเมืองไทย พอดีเราเลยต้องทิ้งเราไว้แล้วก็พากันหนีตายฮ่าๆ"

ฉันไม่อยากเชื่อว่าเขาจะหัวเราะให้กับชีวิตของตัวเองแบบนั้น เขาทำเหมือนกับเป็นเรื่องตลกได้ยังไง ทั้งๆ ที่มันหดหู่ออกขนาดนี้

"ก็นะ จินตนาการตอนเด็ก แต่พอโตมาก็ไม่ค่อยจะได้คิดแล้วล่ะ พ่อแม่จะเป็นใครก็ช่างเหอะ รู้แค่ที่ไม่ใช่คนไทยแล้วก็ต้องหน้าตาดีมากก็น่าจะพอแล้ว จริงปะ ไม่งั้นจะผลิตลูกหน้าตาดีขนาดนี้ได้ไง"

ฉันรู้สึกเหมือนโดนฉานลากลงนรกแล้วจับเหวี่ยงขึ้นไปบนฟ้าแล้วตกลงบนดินหลายร้อยครั้ง ถ้าไม่เข้มแข็งมากเขาก็คงจะบ้ามากที่สามารถทำใจกับเรื่องเลวร้ายในชีวิตได้

"แล้วเกวอะ"

"หา? เรา?"

"อ้อ เราอยากฟังเรื่องของเกวบ้าง"

"อ๊อ เรื่องของเรามันไม่น่าตื่นเต้นเท่าเรื่องของเธอหรอก ก็แค่เด็กมัธยมปลายธรรมดาๆ ตอนเข้าไปเรียน กลางวันนั่งเมาท์กับเพื่อน ตกเย็นก็กลับบ้าน เสาร์อาทิตย์ก็ไปเรียนพิเศษเตรียมแอดฯ ไม่มีอะไรหวือหวาสักนิด"

ฉันเล่าเรื่องของตัวเองโดยแทบจะไม่คิดเลย มันคือความจริงนี้... ชีวิตฉันมันไม่มีอะไรหวือหวาน่าตื่นเต้น ก็แค่ลูกสาวคนเล็กของบ้านที่เรียนโรงเรียนเอกชนค่าเทอมแพงๆ วันๆ ก็คิดแค่ว่าจะเข้ามาหา'ลัยอะไร แล้วก็ไปเรียนพิเศษ กินเล่นที่ยวนอน จะว่าไปชีวิตฉันนี่มันดูไร้ค่ายังไงชอบกลแฮะ

"เหวอ แต่เราว่าน่าสนใจออก เด็กผู้หญิงที่ต้องขนของหนักๆ ซีมอเตอร์ไซค์ไปส่งของช่วยที่บ้านทั้งๆ ที่ก็ดูออกจะรวย แถมยังดูแลตัวเองได้ ไม่รังเกียจคนจน ไม่แบ่งแยกชนชั้น มีน้ำใจ ยิ้มสวย น่ารัก ซี้โมโห เห็นที่ไรก็มองเพลิน มีเสน่ห์ออก"

เขาชมฉันนั่นเหวอ... ข้อดีมากมายที่ฉันมองไม่เห็น แต่ผานกลับเห็น และพูดมันออกมาไม่หยุด

"ตกลง... ที่พูดมาไม่เห็นเหมือนเราสักนิด"

ฉันพยายามปฏิเสธ แม้ว่าใจจริงจะรู้สึกชื่นกับการใส่ใจของเขา แต่การสังเกตเล็กๆ น้อยๆ แต่เขาก็สามารถมองหาข้อดีของฉันได้ไม่ยาก มันทำให้ฉันรู้สึกตัวลอยแบบแปลกๆ เหมือนดีใจที่ได้รับคำชม

"แถมยังจิ้นด้วย"

เสียงกระซิบนั้นดังมาจากผานที่แอบขยับเข้ามาใกล้จนแทบจะชิดกันจิ้น?!! หมายถึงยังเวอร์จิ้นนะเหวอ!!

"ทะเล้ง!!" ฉันผงะถอยห่างจากเขาด้วยความตกใจ แล้วใช้มือตีเข้าที่ท่อนแขนของอีกฝ่าย แต่เจ้าตัวก็ยังไม่หยุดพูด

"เวลาเขินก็น่ารักนะ มองหน้าเกวที่ไรเน่เรายิ้มตลอดเลย เห็นแล้วอารมณ์ดีอะ"

ใบหน้าของผานหันมาจ้องหน้าฉันตรงๆ พอฉันจะหลบไปทางอื่น เขาก็

พาหน้าหล่อๆ มาดักทางไว้ตลอด ยิ่งหนีเขาก็ยิ่งขยับหน้าเข้ามาใกล้ ฉันจึงต้องหยุดค้างเอาไว้แล้วเอนหัวถอยหนีเขาแทน ทั้งๆ ที่หน้าแดงจะแยะอยู่แล้ว แต่ฉันกลับถูกบังคับให้สบตากับเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

"ไม่ต้องมาทำเป็นปากหวานเหอะ เพราะเธอทำตัวแบบนี้ะลืถึงได้ดูกะล่อนไม่จริงใจ" ฉันแหวะเขาเสียงสั้น รู้สึกว่าตัวเองดูหลกหลิกและมีพิรุณมาราวกับกบิลเขารู้ว่าตอนนี้ข้างในใจฉันมันกำลังตื่นเต้นขนาดไหนที่ต้องมาจ้องตากับเขา

"เฮ้ย เราจริงใจทุกคำพูดนะ แล้วก็ไม่ได้ไปทำใส่ใครมั่วๆ ด้วย ปกติก็ไม่ต้องลงทุนจีบใครขนาดนี้"

คำพูดเขามันดูน่าหวั่นไหวเป็นบ้า แต่ดูจากหน้าตาแล้วก็น่าจะจริงละนะ... เขาหล่อออกขนาดนี้ แต่ดันมาชอบฉันที่แสนจะธรรมดา

"จะพอหล่อเลือกได้ ไม่ได้ขอให้มาชอบสักหน่อย"

"ก็ทำไงได้ ชอบไปแล้วนี่นะ แล้วเกวอะชอบเราบ้างยัง"

จู่ๆ ก็ถามบ้าอะไรเนี่ย ฉันตามอารมณ์คนตรงหน้าไม่ทันเลยจริงๆ จึงเลือกที่จะผล็อกของอีกฝ่ายออก เพราะต้องกลั้นหายใจกับระยะห่างระหว่างเราจนแทบจะขาดใจตายอยู่แล้ว โคนรูทหนักขนาดนี้มันก็ต้องมีใจบางกันบ้างปะ

"เรื่องอะไร!" ฉันกลับเกลื่อนด้วยเสียงดังตีเนียนมองไปทางอื่น แต่ฉานกลับไม่ได้สลดแถมยังแกล้งเล่นใหญ่ทำเหมือนว่าเจ็บมากที่ฉันพูดออกไปแบบนั้น

"โห เจ็บเลยนะเนี่ย คนสวยไม่รัก...นี่ไม่เคยถูกปฏิเสธเลยนะ"

"สวยเสียกับผีนะสิ...หน้าเราอย่างกับแป๊ะขี้ม"

"เฮ้ย! ใครบอก"

มือหนาของฉานยื่นมาวังโบน้าของฉันที่กำลังก้มต่ำให้เซิดขึ้น เขาใช้สองมือประคองหน้าฉันแล้วเอาแต่จ้องไม่หยุด เฮ้ย...

"หน้าตาอย่างนี้สเป็กเลยเหอะ"

ฉันควรจะเชื่อในคำพูดของเขาจ้ะหรือ ทุกวันนี้แค่มองหน้าฉันแบบไม่ยิ้มไม่หัวเราะ เขายังทำไม่ได้เลยปะ มือเล็กของฉานดันมือฉานออกจากหน้า

ก่อนจะถอนหายใจ ทำไมช่วงนี้มีแต่คนชอบล้อเล่นกับหน้าตาของฉันจังเนี่ย

ผานหัวเราะเสียงเบาเมื่อเห็นฉันพยายามต่อต้านเขาอย่างสุดความสามารถ สายตาที่เขาใช้มองฉันเหมือนกับเด็กน้อยมองของเล่นหรือไม้ก่ตึกตาที่นำเอ็นดูแบบสุดๆ ซึ่งมันทำให้ฉันเขิน เขินมากจนต้องเม้มปากตัวเองแน่นแล้วก้มลงหลบสายตาเขา ปล่อยให้บรรยากาศระหว่างเราเงียบพักใหญ่

"ฮะๆ แล้วเด็กแอดฯ สอบติดที่ไหนยัง" ผานที่เป็นเลิศด้านการกอบกู้บรรยากาศระหว่างคู่สนทนาถาม เขาคือขี้มบางๆ ให้ฉันแล้วขยับตัวถอยห่างออกไปเหมือนสงสารที่เห็นฉันเกร็งหนักมากเวลาอยู่กับเขาแบบนี้ ซึ่งก็ชอบคุณนะที่ยังเมตตา ฉันรู้สึกหายใจคล่องขึ้นนิดนึงแล้ว

"ก็ติดแล้ว..." ฉันตอบเสียงเบาหวือ เหลือบตามองผานที่ดูสนอกสนใจเรื่องของฉันมากเป็นพิเศษ

"เหวอ ติดที่ไหนอะ"

"ติดที่ KMTL อะ"

"เฮ้ย จริงอะ!! แล้วนี่เรียนคณะอะไร!"

"เออ เราสอบติดนิเทศฯ ภาพยนตร์ แต่ว่า..."

หน้าตาของผานดูตื่นเต้นมากที่รู้ว่าฉันสอบติด มันน่าดีใจขนาดนั้นเลยเหวอ

"ทำไมทำหน้าแบบนั้น สอบติดต้องดีใจไม่ใช่เหวอ"

ผานที่กำลังทำหน้าตาตื่นเต้นหยุดชะงักเมื่อเห็นฉันไม่ได้มีอาการยินดีอะไรด้วย ฉันถอนหายใจก่อนจะตอบเขาตามตรงอย่างไม่ปิดบัง

"ก็อยากจะได้ใจอยู่หรอกนะเพราะเป็นคนนะที่อยากเรียน แต่...เหมือนที่บ้านจะไม่ค่อยอยากให้เข้าอะ ที่บ้านอยากให้เรียนพวกบริหารมากกว่า"

มันเป็นครั้งแรกเลยจริงๆ ที่ฉันพูดเรื่องนี้กับคนอื่น แม้ผานจะไม่ใช้คนในครอบครัว แต่ฉันกลับสบายใจที่จะพูดกับเขามากกว่า เหมือนว่าเขาจะรู้เรื่องนี้ก็คงไม่เป็นไร...

"แล้วที่บ้านก็ยังไม่รู้ใช่ไหมว่าสอบติดนะ"

"อ้อ ถึงรู้...ก็อาจจะไม่ให้เข้า แล้วให้ไปเรียนเอกชนแทนก็ได้"

เสียงถอนหายใจของฉันคงเป็นทางเดียวที่จะระบายความรู้สึกที่อัดแน่น

ในอกนี้ออกไปได้ ฉันก้มหน้าลง ทำหน้าเศร้าเหมือนว่าโลกทั้งใบมันกำลังพังทลาย

จู่ๆ ฆานก็ลุกขึ้นยืน เขาไม่พูดอะไรแล้วหมุนตัวเดินเข้าไปในเซเว่น ฉันขมวดคิ้วนิดหน่อยเพราะสงสัยว่าเขาจะทำอะไรอีก คิดว่าเขาคงไปหาซื้อของกินเพราะหิวล่ะมั้ง ว่าแต่นี้มันก็โมงแล้วเนี่ย ฉันออกมาเซเว่นนานแล้ว ไม่ใช่เหรอ เฮียเวจะรู้รึยังนะว่าฉันแอบออกมาข้างนอกตอนดึกโดยไม่บอกใครแบบนี้

"ฆาน เรายกกลับกันหะ..." ฉันที่นั่งรอฆานหายเข้าไปในร้านสะดวกซื้อประมาณห้านาทีที่บอกเมื่อเขาเดินออกมา คำพูดหยุดชะงักค้างไม่จบประโยค เพราะคนตัวสูงถืออะไรบางอย่างที่ทำให้ฉันแปลกใจ

"สอบติดแล้วต้องฉลองสิ จะมาทำหน้าอมทุกข์ทำไมจริงมัย"

ใครจะไปคิดว่าที่ฆานเข้าไปในเซเว่นเพื่อซื้อขนมเค้กเคลือบช็อกโกแลตออกมา แถมยังปักเทียนบนมันหนึ่งเล่มอีกด้วย

"ยินดีด้วยนะที่สอบติดแล้วว่่าที่นี้สิตคนใหม่" ฆานยิ้มแล้วเดินสาวเท้าอย่างระมัดระวังที่สุดมาหาฉัน เขาใช้มือป้องเทียนเอาไว้ แล้วลากนัยน์ตาสีน้ำตาลใสของตัวเองมองฉันด้วยใบหน้าที่น่ารักที่สุด เขาจะรู้ตัวมั้ยนะว่าสิ่งที่เขาทำอยู่ส่งผลต่อใจของฉันขนาดไหน

"เปาเทียนแล้วอธิษฐานถึงเรื่องดี ๆ สิ"

"บ้า...ไม่ใช่วันเกิดสักหน่อย"

ฉันพูดออกไปเสียงสั้นๆ ที่ความจริงแล้วใจฉันนะมันสั้นยิ่งกว่า ฉันพยายามจะไม่ยิ้มที่ตัวเองดีใจมาก ไม่เคยมีใครเลยที่จะแสดงความยินดีกับฉันเรื่องที่สอบติด เขาเป็นคนแรก...และเป็นคนเดียวที่ทำแบบนี้ให้ฉัน

"อ้าว ฉลองแบบนี้ไม่ดีใจเหรอ"

ฆานทำหน้าที่ผิดหวัง ฉันรู้สึกแสบนิดหน่อยนะนะที่เห็นเขาทำหน้าแบบนั้น แต่จะให้ฉันบอกได้ยังไงล่ะว่าดีใจมากๆ ถ้าออกไปแบบนั้นเขาก็รู้หมดนะสิว่าฉันประทับใจขนาดไหน นอกจากจะใจง่ายแล้วฉันยังเป็นผู้หญิงใจบางอีก ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็แ็ดแต่ก็ฉันจะจนเข้าออดตลอด ฉันแพ้ทางฆานขนาดนี้เลยหรอเนี่ย

"ถ้าฉันแถวพอมีเวลามั้ย"

คนตัวสูงเป่าเทียนบนเค้กด้วยตัวเอง แล้วเอ่ยถามฉันหลังจากที่คิดอะไร
ขึ้นมาได้

"ไปที่ที่นั่งกับเราน้อยสิ"

ฮะ?!

5

ฝ่าดงตีน

นี่ฉันซักจะใจง่ายมากเกินไปแล้ว เพราะแค่ผานขอให้ฉันขึ้นมอเตอร์ไซด์ไปกับเขา ฉันก็ไม่ปริปากบ่นหรือโวยวายสักคำ แต่ฉันกลับรู้สึกตื่นเต้นและลุ้นอยู่ในใจว่าเขาจะพาฉันไปที่ไหนกันนะ การอยู่กับเขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าได้ออกไปผจญภัยในโลกที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

และไม่มันนานอย่างที่ตั่งตารอคอย ผานก็พาฉันมาถึงจุดหมาย

ที่ที่ผานพาฉันมาคือร้านอาหารกึ่งผับที่ตกแต่งด้วยดวงไฟสีนวลเล็กๆ ห้อยยาวไปตามเสาและคานของร้านซึ่งทำจากไม้และทาสีขาว ลักษณะเป็นเหมือนสไตล์เมดิเตอร์เรเนียน และบริเวณที่จัดไว้บริการลูกค้าก็ล้อมรอบไปด้วยน้ำ

ใช่ มันเป็นร้านอาหารกึ่งผับกลางน้ำที่หรูหราไม่เบา แต่ว่าเขาพาฉันมาที่นี่ทำไม

"เราทำงานที่นี่"

ผานบอกแค่นั้นก็เดินนำหน้าฉันไปบนสะพานไม้ที่เชื่อมไปยังโซนต่างๆ เวทีเล็กๆ ที่อยู่กึ่งกลางของร้านทำเป็นแท่นสูงขึ้นไป มีน้ำพุเล็กๆ คอยปลอ่ยน้ำ

ออกมารอบเวทีเล่นกับแสง โดยตรงด้านหน้าก็เป็นลานต้นเล็ก ๆ ที่มีคนยืนออกันเต็ม รววกกับกำลังรอกการมาของศิลปินอะไรอย่างนั้น เอ้อ วันนี้จะมีดารามาหรือ

คนตัวสูงพาฉันมายังบริเวณหลังเวทีที่เปิดโล่ง นำแปลกมากเพราะทั้งที่มีการ์ดล้อมอยู่รอบๆ แต่ฉันทกลับผ่านเข้าไปยังหลังเวทีได้อย่างง่ายดายจริงๆ เมื่อกี้ฉันก็แอบได้ยินเสียงสาว ๆ ที่ยืนอยู่หน้าเวทีส่งเสียงกรี๊ดเบาๆ ตอนเขาเดินผ่านนะ หรือว่าเขาจะเป็นคนดังของที่นี่...

ที่ด้านหลังนั้นมีโต๊ะเล็กๆ สามสี่โต๊ะเหมือนเป็นโต๊ะสำหรับให้นักดนตรีพักผ่อนกัน มีอุปกรณ์พวกเครื่องเสียง เครื่องดนตรี รวมไปถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สารพัดชนิดวางตั้งอยู่ตรงนั้น เสียงร้องอะอะดังขึ้นตอนที่ฉันทเดินจูงมือฉันออกมายืนอยู่กลางแสงไฟต่อหน้าคนกลุ่มหนึ่ง

"กูนี่ก่ามึงจะเบี้ยวไม่มาจริงฯ ซะละ"

"ก็กูบอกจะลาไป"

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าคนที่ร้องทักฉันทพร้อมกับปาถั่วใส่เขาชื่อเซน แกมตอนนี้เขายังมีลูกที่แตกต่างไปจากเมื่อตอนกลางวันโดยสิ้นเชิง คนหัวเกียบนแต่งตัวด้วยชุดสีดำตั้งแต่หัวจรดเท้า เขากรีดตาด้วยทำให้ดูดิบๆ เก๋อ้นๆ ขึ้นแต่เพราะหน้าไทยคมๆ ของเขาล่ะมั้งเลยทำให้ดูหล่อดี ดูไม่ซัดตา อารมณ์เหมือนเวลากลางคืนเขาจะเทรินดาร์กกลายเป็นใครอีกคน แต่เวลากลางวันก็จะเป็นอีกแบบ ซักเริ่มไม่แน่ใจแล้วแะว่าคนตรงหน้าอายุไล่เลี่ยกับฉันจริงๆ รีเปล่า เขาดูโตโตเมื่อเทียบกับฉันที่ดูลนลานเพราะรู้สึกแปลกที่แปลกทางไปหมด

"ลาท่าไรละ มึงจะเบี้ยวทิ้งเพื่อนได้ใจวะ ไม่มีมือกลองแล้วจะให้กูเอาป๊อบมาตีแทนงัย"

เห็นที่ว่านี่จะเป็นวงดนตรีที่ฉันทเคยพูดไว้ คนที่ลุกขึ้นมาพูดเถียงกับฉันทอย่างไม่กลัวกรงนั้นตัวไม่ได้สูงมากกว่าฉันทเท่าไรนัก นอกจากนั้นเขายังมีหน้าตาดี ๆ เหมือนเป็นคนจีนด้วย

"แล้วนั่นมึงพาใครมาด้วยวะ"

อีกคนหนึ่งที่นั่งหลบมุมสูบบุหรี่อยู่ตรงนั้นเอ่ยถาม ดูจากการที่เขา

มีปีกห้อยคอ เขาต้องเป็นมือกีตาร์แน่ๆ แถมหน้าตายังดูดูๆ ไม่เห็นเหมือนมือกีตาร์ที่ฉันเคยเห็นในทีวีหรือที่เคยอ่านในนิตยสารเลยอะ ปกติแล้วมือกีตาร์ต้องทะเล้นแล้วก็มีเสน่ห์ เจ้าชู้นิดๆ ไม่ใช่เหรอ แต่คนตรงหน้าฉันที่ไว้ผมยาวเลยปากลับดูเถื่อนและน่ากลัวแปลกๆ

"เฮอ...? นี่มึงไปลักพาตัวเขามาทำไมวะ"

เซนเป็นฝ่ายที่ทักฉันก่อน แล้วเขาก็หันไปถามผมานต่อ คนตัวสูงไม่ได้พูดอะไร เขาแค่อยกไหล่แล้วดึงข้อมือฉันให้เดินไปนั่งตรงที่ว่าง เอ่อ จะให้ฉันนั่งตรงนี้จริงๆ นะเหรอ ร่วมโต๊ะกับผู้ชายท่าทางแปลกๆ สามคนนี่เนี่ยนะ

"มึงไม่รู้เหรอเงาพวกลูกน้องไอวินมันซุ่มอยู่ที่นี่ รอเอาเรื่องมึง"

"เอาเรื่อง?" ฉันเป็นฝ่ายโผล่ขึ้นมาตรงกลางวงด้วยความตกใจ

สีหน้าของเซนไม่สู้ดีนัก เขาขมวดคิ้วมุ่นเหมือนไม่สบายใจอย่างมากกับการมาปรากฏตัวของฉันแล้วพูดต่อ

"มีเรื่องกับใครไม่มี ดันมีเรื่องกับลูกชายเสียสิบขาใหญ่ถิ่นนี้เงาไมล์จริงๆ"

เดี๋ยวนะ นี่ย่าบอกนะว่าวินคนนั้นคือเพื่อนฉันที่นอนเป็นผักอยู่ในโรงพยาบาล ถ้างั้น...พวกนักดนตรีที่ป่าเล่าให้ฟังคือวงของผมานั้งนี้เหรอพระเจ้า มันจะบังเอิญอะไรขนาดนั้น

ผานทำสีหน้าเฉยชามากราวกับว่าเรื่องที่ลูกน้องของวินมาดักกรออย่าสหาทาเขาเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว คนตัวสูงดูสนใจเรื่องเครื่องดื่มของฉันมากกว่าเพราะเขาเดินไปหยิบน้ำแข็งใส่แก้วแล้วเทน้ำอัดลมส่งให้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แต่ฉันไม่มีอารมณ์จะดื่มน้ำหรือกินนะ ถ้าเรื่องที่วินบอกจะเอาคืนเป็นเรื่องจริงมันก็น่ากลัว...

แม้ว่าที่ผ่านมารวินจะทำตัวดีกับฉันในฐานะเพื่อนมาก แต่เขาก็ค่อนข้างเป็นคนเอาแต่ใจ แล้วยิ่งเขาเป็นนักกีฬาเทควันโดมาตั้งแต่เด็ก เรื่องจะให้ยอมแพ้ที่นี่ได้เลยวินไม่มีทางยอมรามือจนกว่าจะได้เลือดหัวของพวกเขาอย่างที่บอกไว้ ซึ่งถ้าหากคนพวกนั้นเห็นฉันเข้าล่ะก็...พวกเขาจะต้องจำฉันได้แน่ๆ แล้วเรื่องที่แอบหนีมาตอนกลางคืนโดยไม่บอกใครก็จะต้องรู้ไปถึงหูป้าหนักกว่านั้นก็อาจจะรู้ไปถึงหูเสี่ยเว!!! ฉันทักหัวพี่ชายคนโตยิ่งกว่าพ่อซะอีก!

"ผาน เราอยากกลับบ้านแล้ว..."

"แต่ยก่อนดิ เกวยังไม่ได้อยู่ของขวัญที่เราจะให้เลยนะ"

ฉันไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรเรื่องทั้งหมดยังงี้ดี หน้าฉันคงแสดงออกว่ารู้สึกกังวลมากจนผวานเองก็จับสังเกตได้ในเวลาต่อมา เขาเลื่อนเก้าอี้ตัวใกล้ๆ ฉันแล้วทิ้งตัวลงนั่ง

"มีเรื่องอะไรไม่สบายใจรีเปล่า"

คำถามนั้นมันทำให้ฉันอึดอัด แต่ก็ไม่มีทางอื่นอีกแล้วนอกจากต้องยอมบอกความจริงเขาไปก่อนที่เรื่องมันจะเลยเถิด

"คือ...วินกับเราเป็นเพื่อนกัน"

"ว่าไงนะ!!"

ไม่ใช่แค่ผวนหรือที่ทำความเสียตักใจอย่างนั้น แม้กระทั่งเพื่อนๆ สมาชิกในวงของเขาก็ทำหน้าตกใจไม่แพ้กัน

"เรารู้เรื่องที่เรอกับวินดีกัน แล้วเรากับวินก็เป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกันด้วย เราไปเยี่ยมวินมาวันนี่ วินดูเหมือนจะแค้นเธอมาก"

"เธอเนี่ยนะเป็นเพื่อนกับไอ้เหี้ยนั่น ไอ้โห...หน้าตาดูไม่น่าคบเด็กเถรเลยนะ"

สมาชิกในวงของผวนที่หน้าเหมือนคนจีนร้องออกมา เขาหัวเราะอย่างนึกสนุกแล้วหักข้อนิ้วเหมือนเตรียมพร้อมจะมีเรื่อง

นี่อย่ามาเหมารวมฉันด้วยเชียว ฉันแค่เป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกันกับวิน อาจจะไปมหาสนุกกันบ้างบางครั้งเพราะพ่อแม่ของเราสนิทกัน แต่ฉันไม่ได้เกี่ยวข้องนะ ฉันไม่ได้เป็นศัตรูกับพวกเขาด้วยสักหน่อย

"ไอ้เจตน์ ตลกมากมัย" ผวนหันมองเพื่อนตาเขียวบัดเหมือนจะสั่งให้หุบปาก แล้วเลื่อนสายตากลับมาหาฉันเพื่อตั้งใจฟังต่อ

"วินเป็นนักกีฬาเทควันโดของโรงเรียนด้วยนะ...พอเขากับป้าเรารู้จักกันแล้วพ่อวินเองก็มีอิทธิพลพอตัวเลยด้วย เราว่ากลับกันเถอะจะได้ไม่ต้องมีเรื่องกันอีกไง แล้วอีกอย่างถ้าวินรู้เรื่องที่เราออกมาตีๆ แบบนี้ เราอาจจะ...เดือดร้อน เธอเองก็เหมือนกัน"

ฉันพยายามพูดเกลี้ยกล่อมให้ผวนยอมพาฉันกลับไปส่งบ้าน เขาน่าจะเข้าใจนะว่าฉันเครียดและกังวลแค่ไหน นอกจากจะกังวลว่าตัวเอง

อาจถูกเล่นงานที่ออกมานอกบ้านตึกๆ ฆานเองก็อาจจะต้องเจ็บตัวด้วย...
ฉันเพิ่งสังเกตเห็นเองว่าหลังมือของเขาพันผ้าพันแผลเอาไว้

เขาคือมือกอลองคนนั้นที่ป้าบอกว่ากระโดดลงมาจากเวทีแล้วเอา
ขวดเบียร์ตีหัววิน ฉันไม่อยากจะจินตนาการเลยว่าการปะทะกันของทั้งสองฝ่าย
มันจะรุนแรงและป่าเถื่อนแค่ไหน ที่สำคัญที่สุดคือฉันไม่อยากเห็นฆานต้อง
เจ็บตัวอีก...แต่ก็ไม่กล้าที่จะพูดออกไปตรงๆ

"หึ อย่างนั้นสินะ"

ฆานพยักหน้าหลังจากที่ฟังเรื่องทั้งหมดจบ แต่แววตาและท่าทีของเขา
ไม่ได้ดูเหมือนตัดสินใจใหม่เลย เขายังยืนยันคำเดิมคือให้ฉันอยู่รอดูของขวัญ
ที่เขาจะให้ฉันก่อน

โธ่ ฉันสอบติดแต่ก็ไม่ได้แปลว่าจะได้เรียนสักหน่อย จะทำให้เป็น
เรื่องใหญ่ทำไมนะ

"ทำไมเธอทำท่าเหมือนไม่กลัวเลย วินอาจจะเรียกพวกมารุมยำเธอก็ได้
เรากลับกันเหอะ"

"ไม่เอาอะ วันนี้เราไม่ได้มาเรื่องสักหน่อย เรามาฉลองที่แถวได้ที่เรียน
แล้วทำไมเราต้องหนีด้วย"

"เธอไม่กลัวตายเลยหรอใจ ถึงเธอไม่กลัวแต่เราก็กั้วนะ ถ้าวินรู้ว่า
เรามาที่นี่ เขาอาจจะเอาไปฟ่องป้าหรือเฮียเราก็ได้ พี่ชายเราน่ากลัวมาก
เลยนะ อย่าเสี่ยงเลย"

ฉันพยายามชักแม่น้ำทั้งห้ามาพูดเพื่อให้เขาเปลี่ยนใจ แต่ร่างสูง
ของฆานกลับย่องตัวลงมาจนสายตาของเราอยู่ระดับเดียวกัน มือหนานั้น
เอื้อมมาจับไหล่ฉันทั้งสองข้างเหมือนจะบอกให้ฉันใจเย็นลงและตั้งสติ
ซึ่งมันได้ผล...ฉันนั่งขึ้นในขณะที่มองสบตากับเขา

"ฆานไม่ปล่อยให้แกวเป็นอะไรไปหรอก ไว้ใจฆานสิ นะ"

"แต่ว่า..." ฉันไม่ควรจะเชื่อถือคำพูดของเขา เรายังรู้จักกันไม่ดีพอ แต่
ทำไมฉันกลับรู้สึกสงบลงได้แบบนี้

"ให้เราให้ของขวัญแกวก่อน แล้วเราจะพากลับไปส่งบ้านอย่างปลอดภัย"
ถึงเขาจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ แต่มันก็...

"ทิม เจตน์ เซน เตียวคุยกับกูเรื่องเพลงที่จะเล่นวันนี้หน่อยนะ กูอยากเปลี่ยนเพลง"

ฉานยังคงตื้อตึง เขาไม่ฟังอะไรฉันอีกแต่หันกลับไปพูดกับกลุ่มเพื่อน เป็นการสรุปกลายๆ ว่าฉันจะไปไหนไม่ได้จนกว่าเขาจะทำธุระของตัวเองเสร็จ

"เฮ้ย พวกมึงเตรียมขึ้นคิวต่อไปเลย"

พี่ผู้ชายคนหนึ่งที่ดูน่าจะเป็นคนรันคิวการแสดงตะโกนเรียก

เซน ฉาน และกลุ่มเพื่อนนักดนตรีของเขาจึงลุกเตรียมเพื่อจะขึ้นไปบนเวที เหลือแต่ฉันที่อยู่ด้านหลังกับความคิดว่าฉันว่าจะออกไปจากสถานการณ์บ้าง นี่ยังไงดี

"เกวรอเราอยู่หลังเวทีนะ"

"ฉาน..." ฉันเรียกฉานด้วยสีหน้าอ่อนวอนและจริงจังที่สุดเพื่อขอให้เขาเห็นใจแล้วขอมฟังฉันสักนิด

"เราไม่ปล่อยให้เธอเจ็บตัวหรือได้แผลกลับบ้านหรอก รอเราอยู่หลังเวทีนะ เดี่ยวเรากลับมา"

"เดี๋ยว..."

"ครับ"

ฉานที่กำลังจะขึ้นไปบนเวทีหยุดตามเสียงเรียกของฉัน ฉันที่มีสีหน้า ว่าวุ่นค่อยๆ ควบคุมสติตัวเองแล้วลุกขึ้นเดินไปหาเขา มือเล็กของฉันดึงมือฉานข้างที่มีผ้าพันแผลมาจับไว้ ก่อนจะก้มหน้าพูดเสียงเบาอย่างประหม่า หัวใจเต้นดังตุบๆ จนหูอื้อตาลายไปหมด

"อย่าเจ็บตัวนะ..."

"ครับ"

เสียงอ่อนโยนเจือด้วยเสียงหัวเราะของเขาทำให้ฉันผ่อนคลายลง มือหนาของฉานยื่นมาบีบหัวฉันเบาๆ แล้วผลัดเดินตามกลุ่มเพื่อนขึ้นเวที

ฉันถอนหายใจยาว อยากจะหายตัวไปจากตรงนี้ เพราะความรู้สึกข้างในใจมันเริ่มเพิ่มพูนขึ้นอย่างน่ากลัว

มันเป็นไปแล้ว...มันเกิดขึ้นแล้วจริงๆ ความเป็นห่วงที่ฉันมีให้คนตัวสูงจอมยุ่งนั้น ฉันเพิ่งบอกให้ฉานรู้ว่าเขาทำให้ฉันรู้สึกดีกับเขาในเวลาอันรวดเร็ว

ฉันหวั่นไหวในใจ และเป็นห่วงกลัวว่าเขาจะเจ็บตัวซะยิ่งกว่าฉันโดนที่บ้านทำโทษ นี่ฉันชอบเขาจริงๆ แล้วสินะ...การตกหลุมรักครั้งแรกของฉันมันเกิดขึ้นกับผู้ชายคนนี้ได้ยังไงกัน

เสียงเฮັดดังลั่นเรียกความสนใจของฉันให้หลุดจากความคิดฟุ้งซ่าน ฉันเคลื่อนย้ายตัวเองไปนั่งบนลังไม้ที่ตั้งอยู่ด้านหลังเวที ตรงมุมที่มีกล่องเครื่องดนตรีวางระเกะระกะและกล่องไฟตั้งบังไว้อยู่ จากมุมนี้ฉันมองเห็นคนตัวสูงในชุดเสื้อยืดสีดำกำลังก้าวเข้าไปแย่งไมค์มาจากมือของเซน ฆาน ยิ้มมุมปากอย่างกวนๆ ก่อนจะกรอกเสียงใสไม่คัลงไป

"ถึงพวกมึง... ลูกจ๊อกที่มาตามเคลมให้โอวิน"

เสียงของฆานดังกังวานไปทั่วทั้งผับ ความเงียบเข้าปกคลุมไปทั่วบริเวณเวทีแสดงดนตรีสด แต่หัวใจของฉันนี้สีกลับเต้นรัวด้วยความกลัวจับจิตจับใจเลย

"กูจะร้องเพลงนี้ให้คนที่กูชอบ ถ้าพวกมึงจะมาเอาเรื่องกูที่ทำลูกพี่มึง รอให้จบเพลงนี้ก่อนแล้วกูจะปรานีละเว่นโทษตายให้..."

บ้าไปแล้ว!! ไหนว่าจะไม่เจ็บตัวกลับมาไง การพูดจาแบบนี้มันหาหาใส่หัวตัวเองซัดๆ ทำไม่ถึงได้ทำร่างแบบนี้!!

"แต่ถ้าไม่... กูจะใช้สันตินยันหน้าพวกมึงเรียงตัว"

สิ้นประโยคของฆาน เสียงโห่ร้องและผิวปากก็ดังไปทั่วทั้งบริเวณ ฉันกัตรีมฝีปากแน่นมองคนตัวสูงที่อยู่กลางสปอตไลท์อย่างเป็นกังวล เขาพูดจากวนบาทาใส่อีกฝ่ายได้ไง ไม่กลัวตายหรือ สาบานเลยว่าเขาจะไม่รอดกลับมาในสภาพปกติแน่

ฆานไม่ได้สนใจว่าคำพูดของตัวเองจะปลุกโทสะของฝ่ายตรงข้ามยังไง เขาแค่เดินไปนั่งประจำที่มีกล่องพร้อมกับตั้งไมค์ให้ลงมาอยู่บริเวณปากของเขา เซนที่เห็นว่าฆานจะร้องเพลงจึงเลือกไปหยิบกีตาร์มาสะพาย และเดินไปยืนอยู่ข้างเวทีกับนายทิมคนผมยววนั้น เพื่อให้ตรงกลางเป็นที่สำหรับฆาน

จังหวะดนตรีช้าๆ ไม่เร็วแต่หนักแน่นเริ่มบรรเลง ทำนองของเพลงมันคุ่นหุมมาก แต่จังหวะของกลองและกีตาร์ส่งให้เพลงนี้เป็นแนวร็อกมากกว่า

ที่ฉันคุ้นเคย จนกระทั่งฉันทิ้งเพลงออกมา

เสียงของเขานุ่ม เเขย้มหวาน สายตาแพรวพราวเรียกเสียงกรี๊ดของสาว ๆ
ที่มาตามเกาะขอบเวทีจนแน่นขนัด แต่รู้อะไรมั๊ย สายตานั้นมันมาหยุดที่ฉัน
ที่นั่งอยู่ข้างเวที

"อย่าเพิ่งสงสัย ฟังฉันท่อนก่อน อย่าเพิ่งใจร้อน เดินหนีไป แค่เพียงไม่นาน
อยากให้ความจริงข้างใน ที่อยู่เฉยๆ เพราะฉันเองยังไม่กล้า ชักช้าเพราะ
กลัวเขินอาย แค่อบสายตา ก็หวั่นไหวไปทั้งหัวใจ..."

คนทั่วทั้งผับต่างพากันร้องผสานเสียงในช่วงท่อนสุด รวากับจะช่วย
ส่งกำลังใจให้ฉันทิ้งเพลงถึงสาวที่ชอบได้สำเร็จ...และหวังว่าเสียงร้องนั้น
จะส่งตรงถึงหัวใจผู้หญิงคนนั้น

"ให้เป็นดอกไม้จะเข้าใจมั๊ย ให้เป็นจดหมายอาจยังไม่ซึ่งใจ ถ้าฉันก็คง
ไม่ดีสักเท่าไร ถ้าแต่งเป็นคำร้องจะดีมั๊ย บอกผ่านทำนองเธอคงจะเข้าใจ
ถ้าเป็นอย่างนั้น จะบอกให้เธอได้ฟังว่าทั้งหัวใจ ฉันรักเธอ..."

ตึกตัก ตึกตัก

นี่หัวใจฉันเต้นแรงขนาดนี้เลยหรอ...ฉันได้ยินเสียงหัวใจชัดเจนพอๆ
กับเสียงของฉันทิ้งก้องอยู่ในหู หน้าฉันคงจะร้อนและแดงมากสินะ เขา
ถึงได้หัวเราะออกมาแบบนั้น น่าอายชะมัด ฉันหวั่นไหวกับเขาง่ายดายขนาดนี้
ได้ยังไง

สายตาของฉันทับฉานประสานกันอยู่นานในขณะที่เขาตึกตอก เขา
ไม่ได้หันไปมองกล้องที่ตีแต่ก็ยั้งตีได้ถูก มันน่าทึ่งมั๊ยล่ะ เขาไม่ละสายตา
จากฉันเลยแม้แต่วันทีเดียว

"จะดีกว่ามั๊ย ถ้าเธอรู้ว่าจะไม่ต้องเสียใจ ถ้าบอกคำนั้น พรุ่งนี้จะเป็น
เช่นไร..."

และนั่นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาหลบหมัดที่พุ่งมากกลางอากาศไม่ทันก็เป็นได้

ผัวะ!!!

เสียงกรีดดังลั่นไปทั่วทั้งร้าน ความซุลมุนวุ่นวายเกิดขึ้น พวกลูกน้องของวินขึ้นมามตะลุมบอนอยู่บนเวที ฉันเห็นเซนกระโดดถีบขาลอยใส่อกใครคนหนึ่ง เจตน์ใช้คอบสฟาดเข้าที่กลางหน้าอีกคนอย่างมันมือ ส่วนทิมเองก็ไม่ค่อยหน้า เขาขีดหมัดใส่หน้าของอีกฝ่ายอย่างรุนแรง ที่เขาบอกว่าคนเจียบๆ มักหมัดหนักนี่ทำจะจริง น่ากลัวเป็นบ้า

เสียงหมัดกระทบเนื้อดังไปทั่ว แต่ที่ดูจะแย่ที่สุดก็คือคนที่พุ่งเข้ามาหาฉันทันที เขาสอยคางคนตัวสูงไปได้อีกหมัดหนึ่ง แต่ก็ถูกสวนกลับมาอย่างรุนแรงจนฉันคาดไม่ถึง

ทันทีที่ฉันทั้งสติได้ เจ้าตัวก็ลุกขึ้นกระโดดถีบอีกฝ่ายจนกระเด็น ฉันทันทีเข้าไปซัดเขาอย่างไม่ปราณี แคมใช้ไม้กลองที่ถือติดมือตัวเองฟาดเข้าตักอีกคนจนเลือดไหลออกมา ถ้าอยู่ในนิยายที่ฉันเคยอ่านฉันคงชื่นชมว่าเขาสู้ได้เก่งและเท่มาก แต่เมื่อมาอยู่ในสถานการณ์จริง...มันป่าเถื่อนมากจนฉันกลัว

ฉันช็อกตาค้าง จากที่แรกที่ตั้งใจจะวิ่งหนี เขาก็ดันก้าวไม่ออก จนในที่สุดฉันทันทีเป็นฝ่ายพุ่งตัวเข้ามาหาฉันทันพร้อมทั้งลากข้อมือฉันให้ติดร่างแหไปด้วย!!!

"ฉันทัน!!"

ฉันร้องเสียงลั่นเมื่อตัวเองต้องวิ่งอย่างบ้าคลั่งเพื่อหนีกลุ่มคนที่วิ่งตามมา ฉันทันพยายามจะไม่หันกลับไปมองด้านหลังเพราะพวกนั้นอาจจำฉันได้ แล้วแรงควายของผู้ชายกับแรงผู้หญิงธรรมดาอย่างฉันมันก็ต่างกันมากนะ นี่ฉันทันแทบจะก้าวขาตามฉันทันไม่ทันอยู่แล้ว!!

ด้วยความชำนาญพื้นที่หรืออะไรก็แล้วแต่ ฉันทันพาฉันทันลัดเลาะออกมาจากนอกร้านได้สำเร็จ เขารีบเข็นรถมอเตอร์ไซด์ของตัวเองออกมาแล้วสตาร์ทเครื่อง โชคดีที่เจ้าเวสปายังรักดี เพราะมันไม่อแงและขับพาเราบึ่งหนีออกมาได้ทันเวลา

"เกือบตายแล้วมัยละ" ฉันทันร้องออกมาอย่างโล่งอก เขาขับรดด้วย

ความเร็ว ลมเย็นๆ พัดผ่านเราจนฉันล้มพับได้

"เพราะเธอไม่ใช่เธอที่ปากดี"

ฉันแหวเสียงลั่นใส่เขาแข่งกับแรงลมที่ตีเข้าหน้า ฉานร้องอะเสียงดังลั่น
ฉันเลยต้องขยับไปไกลๆแล้วก็ตะโกนอีกครั้ง

"เพราะเธอนั่นล่ะที่ปากดี!" ฉันตะโกนอย่างเหลืออด รู้สึกโมโหที่เขา
ไม่ฟังคำเตือนของฉันแล้วยังพาฉันมาเจอเรื่องชวยอีก นี่เป็นคืนที่หนักหนา
สำหรับฉันมาก ฉันควรจะฟาดมือใส่เขาสักป้าบให้หายโมโห แต่...

"ฮ่าๆๆๆ"

ฉานกำลังหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เขาไม่ทุกข์ร้อนอะไรทั้งนั้น ต่อให้ฉัน
ขว้างมือไปที่หลังเขา เจ้าตัวก็คงจะเอาแต่หัวเราะเหมือนเมื่อกี้เราไม่ได้เสียงตายมา
เซอะ ยังมีหน้ามาหัวเราะ! ได้ข่าวว่าฉันด่าเขาไม่ใช่หรือไง ไม่เอาละ ไม่ตีเขา
ให้เจ็บมือดีกว่า!

เวสป่าของฉานขับออกมาจากร้านจนถึงถนนเส้นไหนฉันก็ไม่แน่ใจนัก
รอบๆข้างเราไม่มีรถผ่านมาแม้แต่คันเดียว ถนนก็เงียบเชียบและไร้ผู้คน
มือของฉานเย็นเฉียบจากอากาศเย็นและความเร็วของรถที่พุ่งทะยานไม่มีเบรก

ฉานคงจะรู้มั้งว่าฉันหนาว เขาเลยขับมอเตอร์ไซค์มือเดียวแล้วใช้มือใหญ่
ของเขากุมมือทั้งสองข้างของฉันเอาไว้ในท่าเกาะเอว ฉานอยากจะได้มือออก...
แต่มันก็อุ่นดีนะ

ขับต่ออีกไม่นาน ในที่สุดจุดหมายที่เจ้ามอเตอร์ไซค์คันเก่งของฉาน
พาฉันมาถึงก็คือ...ถนนที่ฉันทำยางแตก! ฉันมองซ้ายมองขวาาก่อนจะพบว่า
ตรงหน้าฉันนั้นเป็นตึกคล้ายกับหอพัก นี่เขาคงจะไม่ได้พาฉันมาที่หอของเขา
หรือใช้มัย...

"ขึ้นมาดิ"

ฉานร้องบอกหลังจากที่ดับเครื่องรถแล้ว ฉานกะพริบตาปริบแล้วมอง
หน้าเขาคล้ายกับหอพักอย่างตื่นตกใจ พระเจ้า!! เรื่องอะไรที่ฉานจะต้องขึ้นไป
บนนั่นกับเขา! ถึงฉานจะเริ่มยอมรับนิดๆ ว่าตัวเองอาจจะชอบเขาขึ้นมาบ้าง
แต่ฉันไม่ได้มาเพื่อเสียตัวให้เขาอะ!!

"เราจะกลับบ้าน" ฉานบอกเสียงหนักแน่นแล้วเม้มปากเป็นเส้นตรง

อย่างดื้อดึง

ฉานพยักหน้าเบาๆ แต่ก็กั๊กมือเรียกฉันให้ขึ้นไปด้านบนกับเขาอยู่ที่ เขาฟังภาษาไทยไม่ออกหรือยังไง ฉันจะกลับบ้านล่ะ!

"เราจะกลับบ้าน"

ฉันไม่เสียเวลาต่อปากต่อคำกับเขานึก แม้ว่าเขาจะไม่ไปส่งฉันก็ช่างปะไร ฉันกลับบ้านเองได้ ก็แค่เดินมันไม่ได้ไกลนักหรอก! (เหอ!)

"เกว"

เสียงเข้มๆ ของฉานเรียกชื่อฉันอีกครั้ง คราวนี้ร่างสูงของเขาเดินมา ขวางหน้าฉันไว้ สีหน้าของฉานจริงจังมากเหมือนจะดูว่าอย่าดื้อ แต่ฉันก็ยังดึงดันที่จะเดินหนีเขา ซึ่งนั่นทำให้ฉานต้องเอื้อมมือมาคว้าต้นแขนฉันเอาไว้ ความรู้สึกซึ้นๆ และๆ ที่แขนทำให้ฉันต้องเลื้อนสายตาลงไปมอง

ฉันพบเลือด...เลือดสีแดงสดที่ไหลออกมาจากมือของเขา

"ห้องรกหน่อยนะ"

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าฉันจะยอมตามฉานขึ้นมาบนห้องของเขาจนได้ หอพักของฉานนั้นเป็นห้องขนาดประมาณ 4x5 เมตรซึ่งถือว่าค่อนข้างเล็ก มีห้องน้ำในตัว เตี้ยงนอนวางตรงกลางแบบเปิดประตูเข้ามาก็เจอเลย มีชั้นหนังสือและชั้นวางซีดีอยู่ที่ซีกด้านขวาของห้อง และบนพื้นกระเบื้องก็มีเสื้อผ้าและหนังสือวางระเกะระกะอยู่สี่ห้าชิ้น

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองโง่มากเลยที่ยอมตามเขาขึ้นมาบนห้อง อันตรายจะตายไปที่จะอยู่กับเขาสองต่อสอง แถมถ้าจะว่ากันตามตรง...ฉานก็ไม่ต่างอะไรกับคนแปลกหน้า ฉันเจอกับเขาแบบจริงๆ จังๆ แค่สองวันเท่านั้น นี่ฉันจะโดนทำอะไรมิติมีร้ายริเปล่าเนี่ย!!

"นั่งรอตรงนี้ก็ก่อนนะ ขอไปค้นกล่องยาก่อน"

ฉานว่าและชี้ให้ฉันนั่งบนเตียงของเขาที่พับผ้าห่มไว้อย่างลวกๆ ซึ่งฉันไม่เลือกนั่งใกล้เตียงแน่นอน ฉันเลยทรุดตัวลงนั่งกับพื้นบริเวณกลางห้องใกล้กับหนังสือที่กระจัดกระจาย

ที่แรกฉันคิดว่าเขาคงอ่านหนังสือไปเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่ฉันคิดผิด...

หนังสือที่วางอยู่บนพื้นมันคือหนังสือเรียนว่าด้วยเรื่องกลไกการซ่อมเครื่องยนต์แบบต่างๆ ซึ่งฉันดูแล้วน่าจะเป็นหลักสูตรขั้นสูง

"นิสัยไม่ดี"

"ฮะ?!" ฉันผล็อยร้องตกใจเพราะฉานเข้ามานั่งติดอยู่ด้านหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ คางเรียวยาวของเขาวางอยู่บนไหล่ฉัน พร้อมกับเสียงกระซิบที่ทำให้ฉันขนลุกซู่ไปทั้งตัว

"แอบดูของคนอื่น"

ฉันรู้สึกหวิวๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเพราะความใกล้ชิด ใช้นิ้วผลักหัวเขาออกไปโดยลื้มสังเกตไปเลยว่าเขามีแผลเล็กๆ ที่หางคิ้วด้วย นี่คิ้วเขาแตกด้วยเหรอนีเย อี๊ย ไหนว่าตัวเองจะไม่เจ็บตัวกลับมาไง แล้วทำไมถึงได้มีแผลเยอะแยะไปหมด

"ทำร้ายคนเจ็บได้ไง อูย..."

"ขอโทษ"

ฉันบอกเสียงเรียบแทบจะไม่รู้สึกรู้สึที่ทำให้เขาเจ็บ แถมยังออกจะโมโหอยู่ไม่น้อยที่เขาทำตัวเองเจ็บตัว ฉานเบะปากทำท่าเหมือนจะงอน แต่สุดท้ายเขาก็ผล็อยยิ้มออกมาเมื่อมองหน้าบูดบึ้งของฉัน เจ้าตัวร้ายหันไปเปิดกล่องปฐมพยาบาล พร้อมกับหยิบขวดยานี้นั่นออกมาวางเรียงท่าทางดูทุลัดทุเลเพราะมือข้างหนึ่งเลือดอาบ น่ากลัวมากกว่าจะเป็นบาดทะยัก

"จะนั่งดูเฉยๆ ไม่คิดจะช่วยเลยเหรอร้าบ"

เสียงร่ำเริงของฉานถามขึ้นมา ทำให้ฉันสะดุ้งนิดหน่อยเพราะมัวแต่มองการกระทำของอีกฝ่าย พอถูกถามแบบนี้ฉันก็ไม่รอช้าที่จะดึงมือฉานมาล้างแผลด้วยน้ำเกลือให้ ก็ที่ฉันตามเขาขึ้นมา ก็เพื่อการนี้ไม่ใช่เหรออ

บรรยากาศเงียบสนิท มีเพียงฉันที่พยายามก้มหน้าจูดๆ ไม่สบตาสีน้ำตาลใสของอีกฝ่าย ฉันจัดการล้างแผลและใส่ยาให้เขาโดยไม่ปรึกษาพูดอะไร แต่ฉานคงทนไม่ได้ เขาต้องเป็นคนพูดหรือจบประโยคทุกครั้ง เพราะไม่ชินกับความเงียบ

"กลัวมั๊ยวันนี้ เราขอโทษนะ"

"...เธอป่าเถื่อนมากรู้ตัวมั๊ย"

เมื่อมีช่องให้ฉันได้ว่าเขา ฉันก็ไม่รอช้าที่จะพูดตำหนิถึงการกระทำ
ของฉานเลย

"แถวคงไม่คั่นกันนะ...พวกเรามันเด็กคู่ เป็นลูกผู้ชาย ฆ่าได้แต่หยามไม่ได้"

ฉันขมวดคิ้วอย่างไม่เห็นด้วยและออกปากค้านความเห็นอีกฝ่ายในทันที

"ไม่ใช่ไม่เข้าใจแล้วก็ไม่ใช่ว่าไม่คั่น เราก็เคยเห็นมาบ้าง...แต่เรา
ไม่โอเคที่เธอตัดสินใจด้วยการใช้กำลัง แล้ว...มันก็ครั้งแรกที่เราต้องอยู่
ในสถานการณ์เสี่ยงตายแบบนี้"

ฉานไม่ได้พูดตอบอะไรกลับมา นั่นทำให้ฉันเป็นฝ่ายเงยหน้าขึ้นไป
มองเขาเสียเอง และสิ่งที่ฉันกำลังเห็นก็คือรอยยิ้มบางๆ ของฉานที่ดูเหมือน
กำลังพอใจอะไรสักอย่าง นี่ฉันตำเขาอยู่นะ แต่ทำไมเจ้าตัวถึงได้เอาแต่ยิ้ม
ชอบเหวอที่มีคนมาตำ เป็นบ้าไร้เงอะ?

"แถวไม่กลัวเราวันนี้ใช่ไหม"

"ไม่กลัวกับบ้าแล้ว" ฉันตอบอย่างซื่อตรงแล้วใช้ส้อมตักลงไปแช่ แต่
ฉานกลับนิ่งและพูดต่อว่า

"ที่เรามีเรื่องกับเพื่อนแถวเรามีเหตุผลนะ พวกไอ้วินนะมันเข้ามาอะอะ
ทำน้กเลงในร้านเมื่อวันก่อน แถมลวนลามพนักงานหญิงด้วย ไอ้เซนมัน
ทนไม่ได้ก็เลยเข้าไปมีเรื่อง เราเห็นท่าไม่ดีแยกทั้งคู่ออกไม่ได้ก็เลยคว่ำของ
ใกล้มือมาพาดก็เท่านั้น"

"แล้วไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะตาบอด พิการ หรือตายบ้างเหวอ"

"คิด ถ้ารู้ว่ามันเป็นเพื่อนแถวอาจจะไม่ทำ แต่ก็...ทำไปแล้ว แก้ไชอะไร
ไม่ได้ นอกจากต้องยอมรับความรู้สึกผิด"

ฉันหยุดมือที่กำลังพันผ้ารอบๆ มือหนาของฉาน สะดุดใจกับคำพูดที่
ไม่คิดว่าจะออกมาจากปากเขา

"รู้สึกผิดด้วยเหวอ"

"รู้สึกดี เราไม่ได้เป็นคนเลวขนาดที่ว่าจะฆ่าใครให้ตายคามือก็ได้ปะ
เราโตมากับพระพุทธศาสนานะ ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่แม่งจะชอบมองเราในแง่
นั้นอยู่แล้วก็เหอะ ไว้เราจะไปเยี่ยมไอ้วินแล้วก็รับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลให้
แถวว่าแบบนี้แฟร์มัย"

"ไปหาเขาก็หลบตื่นให้พ้นแล้วกัน กร่างชะขนาดนั้น"

ฉันแหวะเขาด้วยความหมั่นไส้ ก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อ
ฉานทำหน้าที่เหมือนโดนยาขม กว่าจะรู้ว่ากำลังโดนฉนเทศนาและรู้สำนึกว่า
สิ่งที่ตัวเองทำมันไม่ใช่เรื่องดีก็ต้องให้เสียเวลาพูดตั้งนานนะ คนบ้า

ความเจ็บเข้าปกคลุมอีกครั้ง ฉันจัดการแผลที่มีฉานเสิร์จ ต่อมา
ก็แผลที่คิ้วของเขา ฉันใช้คอตตอนบัดจุ่มน้ำเกลือแล้วค่อยๆ แตะที่ปากแผล
โดยลื้มไปเลยว่าเราใกล้กันขนาดไหน รู้สึกตัวอีกที่ฉานก็เงยหน้าขึ้นมา
มองฉันแล้ว แถมจุมูกโต้งๆ ของเขายังเฉียดจุมูกฉันไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

"เอ่อ...เราว่าเธอคงทำแผลต่อเองได้"

ฉันกระแอมแล้วแกลังทีเนี่ยนถอยห่างออกมา แต่แล้วสิ่งที่เฝ้าคาดคิด
ก็เกิดขึ้น ร่างบางของฉนถูกจับกดลงไปนอนกับพื้นโดยมีร่างสูงของอีกฝ่าย
ขึ้นคร่อมอย่างรวดเร็ว

ฉันเบิกตากว้าง ช็อกกับสิ่งที่ฉานทำ รู้สึกมึน ตกใจ และโกรธที่ตัวเอง
โง่ตามเขาขึ้นมาถึงในห้อง!! แล้วแบบนี้ฉันจะทำยังไงดี!!!

"ฉาน!" เสียงของฉนดังมารวกับจะตะคอกให้อีกฝ่ายถอยออกไป

หากแต่เจ้าของรอยยิ้มนั้นก็ไม่ได้ทำตามที่บอก เขาจ้องมองฉนลึก
เข้ามาในตาจนเหมือนกับจะทะลุทะลวงทุกสิ่งไป นัยน์ตาสีน้ำตาลใสนั้น
ร้ายกาจนัก!!!

"เราชอบแถนะ"

คนตัวสูงบอกเสียงเรียบ ใบหน้าจริงจังไร้ซึ่งท่าทีขี้เล่นเหมือนปกติ
ทำเอาฉนที่อยู่ใต้ร่างสูงของเขาแทบหยุดหายใจ แค่คำพูดง่าย ๆ ไม่กี่คำแต่
ทำให้รู้สึกหวิวๆ ไปทั่วห้องได้ด้วยเธอ

"ถะ...ถอยออกไปก่อน"

ฉนพยายามทำใจดีสู้เสือแล้ว แต่ว่าฉานแข็งแกร่งกว่านั้นลิบลิ้นเท่า
นอกจากจะไม่ขยับออกไป เขายังโน้มหน้าเข้ามาใกล้มากขึ้น ลมหายใจร้อนๆ
ของเขาเป่ารดหน้าฉน แถมนายตัวดียังไม่ปล่อยให้ฉนได้ตั้งสติด้วย
สื่อ ฉนกำลังถูกเขารังแก หัวใจฉนมันทำงานหนักเกินไป

"เป็นแฟนกันนะ"

เขากำลังขอฉันเป็นแฟนเธอ!! ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองถูกسابให้แข็ง เป็นรูปปั้น ทำอะไรไม่ได้นอกจากกะพริบตาถี่ๆ เพื่อเรียกสติตัวเองว่าไม่ได้ กำลังฝันไป

เอาสิ! ฉันขอทำผู้หญิงทั่วประเทศ ถ้าใครได้มาสบตาผานในเวลาสั้น บรรยากาศแบบนี้ มันต้องมีใจเต้นและเขวไปบ้างไม่มากก็น้อยล่ะ...แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเขาคงจะลुकออกไปก่อน มาขอผู้หญิงเป็นแฟนในโพสิชั่นแบบนี้ มันไม่ดีเลยนะ

"นะ..."

ผานกระซิบบอกด้วยเสียงหวานๆ ที่ทำให้ฉันเป็นบ้า เขาไปจับลูกไม้ ออกอ่อนแอเพียงแค่นี้เสียงและสายตามาจากไหนเนี่ย พลังทำลายล้างรุนแรง เกินไปแล้ว ฮือ

"คำตอบอะว่าไง"

พอเห็นฉันเงิบคนตัวสูงก็ไล่ต้อนต่อ เขาโน้มหน้าลงมาจนแทบชิด อมยิ้มน้อยๆ แล้วคาดคั้นเอาคำตอบที่น่าพึงพอใจ

"เอ่อ...บ้างย้! เพิ่งรู้จักกันได้สองวันเองนะ!"

"งั้นถ้ารู้จักกันมากกว่าสองวัน...ก็โอเค ตกหลงใหลมัย"

เขาเป็นคนที่ดีมากๆ หรือเป็นคนฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องกันแน่เนี่ย ฉันดึงมือเล็กของตัวเองจนหลุดออกจากมือหนาแล้วใช้มันผลักหน้าอกของผาน ออกไป แต่ด้วยน้ำหนักตัวหรือความแข็งแรงบ้างอะไรก็แล้วแต่ เขายังคงอยู่ที่เดิม หน้านิ่งมองฉันตาไม่กะพริบ

"เราขอตามจับเกวอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ ได้เปล่า เราโคตรมีความสุขเลย"

ท่าทางเฉยคอมอง สายตาอ่อนๆ และเสียงหวานๆ นี่มันโคตรขี้ใจเลย ฮือ

ไม่ เกว!! เธอห้ามใจอ่อน เธอจะแพ้ลูกอ่อนเขาไม่ได้!!! เพราะถ้าเธอแพ้... คินนี่เธออาจไม่ได้กลับไปอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง!

"ถ้าชอบเราจริงๆ ก็ลुकออกไปนะ เราไม่ใช่ผู้หญิงไม่ดีที่จะมาทำอะไรแบบนี้ เธอไม่เคยได้ยินเธอ ถ้าอยากได้ผู้หญิงดีๆ มันก็ต้องอดทน ให้เกียรติ และรอนนะ"

ผานึงชะงักไปเพราะคำพูดชักแม่น้ำทั้งห้าของฉัน เขาทำท่าที่เหมือน
ครุ่นคิดก่อนจะพยักหน้ารับ

"อ้อ ก็จริงนะ"

"ใช้มั้ย ที่นี่ก็ลูกออกไปได้แล้ว เราจะได้กลับบ้านสักที"

ร่างของฉันพยายามที่จะลุกขึ้น แต่ว่าร่างสูงไม่ได้ยอมแต่โดยดี เขายังหยุดนิ่งแข็งเป็นหินไม่ขยับ จนฉันเริ่มจะหงุดหงิดแล้วนะ พุดตั้งเยอะแยะไม่เข้าใจจริงๆกัน เห็นใจกันบ้างเถอะพ่อคุณเอ๊ย ฉันเองก็ใจบางหัวน้ไขวกับเขาง่ายอยู่แล้ว อย่าให้ฉันต้องแพ้ทางเขามากไปกว่านี้เลยนะ ขอกันดีๆ เชื้อกันเถอะนะ นะ...

"ผาน!" ฉันเรียกเขาเสียงดังเมื่อไม่มีที่ท่าว่าเจ้าของชื่อจะขยับไปไหน รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะร้องไห้แล้วชักดิ้นชักงอ ขอร้องให้เขาสงสารหัวใจฉันบ้าง

"เราเห็นด้วยกับเกวนะ แต่ว่า..."

"อะไรอีกอะ" ฉันถามเสียงอ่อย รู้สึกเหนื่อยมากๆ กับการจะพูดกับเขาให้รู้เรื่อง

และเมื่อเราสองสบตากัน...

"เราอยากจูบเกว"

สิ้นประโยคนั้นรวดเร็วกว่าที่จะทันตั้งตัว ไหล่ของฉันก็ถูกกดด้วยมือหนาสองข้างพร้อมกับริมฝีปากร้อนๆ ของผานที่ประกบลงมาอย่างจวบจ้วง! ฉันไม่เคยมีประสบการณ์ ไม่เคยมีแฟน แต่อยู่ดีๆ บทจะได้จูบก็ได้กันง่ายๆ อย่างนี้เนี่ยะ!!!

สติของฉันกระเจิดกระเจิงเพราะรสสัมผัสที่ไม่คุ้น ผานเป็นผู้นำที่ใจร้ายและไม่ปรานีกับคนอ่อนหัดอย่างฉัน เขารุกเต็มที่และไม่มีท่าทีว่าจะยอมหยุดง่ายๆ ปลายลิ้นร้อนนั้นสอดเข้ามาในโพรงปากและนั่นทำให้ฉันแทบจะหยุดหายใจ มันแน่นหน้าอก ฉันหายใจไม่ทัน เหมือนคนใกล้ตายตอนที่เขาแรงไว้สัมผัสนั้นพร้อมกับมือที่หมุนคลึงตรงหัวไหล่ฉัน!

ผัวะ! ผัวะ!!

มือข้างที่ว่างพยายามทาบหลังอีกฝ่ายเพื่อให้เขาถอนจูบออก แต่ไม่

...ไม่มีการสิ้นใจหวนอะไรทั้งนั้น ฆานยังคงนั่งเฝ้ายอกกับปากของฉฉน! เขาหลับหลับตาทำราวกับว่าจะบังคับให้ฉฉนยอมโอนอ่อนตามเขาให้ได้!! และต่อให้ฉฉนจะดิ้นแทบตายแค่ไหนเขาก็จะไม่มื่อวันหยุด ฆานจะทำตามใจตัวเองโดยไม่สนความรู้สึกใดๆ ของฉฉนทั้งนั้น เขามั่นคนใจร้าย...เขามั่น...

น้ำใสๆ เริ่มไหลอาบแก้ม...ฉฉนสะอื้นจนตัวสั่นตอนที่ฆานหยุดริมฝีปากของตัวเองและผละออกมามองฉฉนที่กำลังร้องไห้

"เกว"

ฉฉนหวนที่ฆานกำลังมองฉฉนอย่างรู้สึกผิด ฉฉนก็ยกเท้าขึ้นถีบห้องอีกฝ่าย ออกแล้ววิ่งออกไปจากห้องของเขาอย่างรวดเร็ว แข่งเขาฉฉนสิ้นไปหมดตัวก็ร้อนเหมือนถูกไฟเผา สติสตงก็แทบไม่เหลือ และที่น้ำเจ็บใจที่สุดก็คือต่อให้ฉฉนต่อต้านกับรสสัมผัสของเขา แต่ในใจของฉฉนมันกลับหวนไห้หวนอย่างไม่ให้อภัย

ไอ้หัวใจบ้า!! เลิกเต้นแรงๆ เวลาอยู่กับเขาสักที ฮือ ทั้งๆ ที่เขาใจร้ายใช้กำลังบังคับฉฉน แต่ทำไมหัวใจฉฉนมันยังคงเต้นแรงไม่หยุดแบบนี้

"เกว! เกว!!!"

เจ้าของห้องตามมาเร็วกว่าที่คิด เพราะทันทีที่ฉฉนวิ่งลงมาถึงด้านหน้าหอพักของเขา ร่างสูงของฆานก็พุ่งมาจากด้านหลังรั้งร่างของฉฉนเอาไว้ ใบหน้าเขาเป็นกังวลเพราะเห็นน้ำตาที่ยังไหลไม่หยุด

"พารากลับ...นะ"

ฉฉนบอกเขาเพียงสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงขอร้อง ดึงแขนออกจากมือหนาที่เคยจับตรึงฉฉนเอาไว้ ฆานไม่ได้พูดอะไร เขาแค่พยักหน้ารับและเดินไปจูงมอเตอรืไซค์ออกมา

ฉฉนซ้อนมอเตอรืไซค์ฆานกลับบ้านโดยนั่งหันหลังให้เขาตลอดทาง มีหลายครั้งที่ฉฉนคิดว่าตัวเองจะร่วงตกลงไป แต่ด้วยความโกรธทำให้ฉฉนไม่สามารถหันหน้าไปซ้อนท้ายเขาได้ๆ ได้ แค่หน้าเขาก็ยังไม่ยอมกมองเลย

เพราะฉะนั้นทันทีที่มอเตอรืไซค์จอดอยู่ใกล้ๆ บ้านตรงบริเวณที่ลับตาคน ฉฉนก็รีบกระโจนลงจากรถแล้วพุ่งตัวเข้าไปในบ้านโดยไม่พูดอะไรกับอีกฝ่ายอีก

6

กักบริเวณ

ถึงฉันจะโกรธเขาจนน้ำตาไหลอาบแก้มเพราะทำอะไรไม่ได้ แต่พอเข้ามาในห้องของตัวเองฉันกลับเอื้อมมือแตะริมฝีปากที่ยังร้อนผ่าวของตน ทำตัวอย่างกับนางเอกนิยาย! ฉันเคลิ้มไปกับรสสัมผัสของเขา มันน่าเจ็บใจ เป็นบ้าที่ไม่ว่าเจ้าตัวจะทำอะไร มันก็ส่งผลต่อจิตใจของฉันเสมอ

ฉันชอบเขา...และเกลียดเขาในเวลาเดียวกัน คนใจร้ายคนนั้นเป็นผู้ชายประเภทที่ทำให้ฉันพ่ายแพ้ย่อยยับ

ปัง ปัง ปัง!

แผ่นหลังที่แนบอยู่กับประตูสะดุ้งโหยงเพราะแรงเคาะที่พอจะถล่มเข้ามาได้ ฉันรีบเอื้อมมือไปเปิดประตูห้องนอนตัวเองก่อนจะพบเสี้ยวและเจ้าเบลีย์นอนอยู่หน้าประตู แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้นคือนิ้วตบึกฉันไปอยู่ในมือเสี้ยวได้ยังไง!

"ไปไหนมา"

เสี้ยวถามเสียงดังมากจนฉันคิดว่าเขาจะปลุกให้คนทั้งบ้านตื่นหรือยังไง แต่โชคดีที่ห้องของป้ากับแม่อยู่ชั้นล่าง พวกท่านคงไม่ได้ยินหรอก

"เฮีย เบลก็บอกแล้วไงว่าเกวมันไปเซเว่น"

เจ้าเบลที่เห็นเฮียเวทำทำดูใส่ฉันรีบเข้ามาห้ามทัพ เฮียเวเห็นสายตาดูๆ ไปหาเจ้าเพื่อสั่งให้เจียบ ไม่นั่นเธอก็จะโดนหางเลขไปด้วยอีกคนที่ยอมปล่อยให้ฉันให้ออกไปข้างนอกตึกๆ ตื่นๆ แบบนี้

"ตึกตึ้นปานนี้ไปเซเว่นทำไม เบลก็เหมือนกัน เป็นพี่ทำไมไม่ห้ามน้อง ออกไปค้ำมีดมันอันตรายไม่รู้บ้างรึไง"

ไม่บ่อยหรอกนะที่จะเห็นเฮียเวดูใส่เจ้าเบลขนาดนี้ แถมท่าทางที่พร้อมจะเอาเรื่องนั่นก็ทำให้ทั้งฉันและพี่สาวรู้สึกเหมือนตัวหดเล็กลงไปเรื่อยๆ เพราะมันอันตรายจริงอย่างที่พี่ชายว่า ถ้าฉันไม่ฝืนตื้อตึงจะออกไปให้ได้ ฉันก็คงจะไม่เสียจูบแรกให้ผานแบบนี่

"แล้วไหนของ ไปเซเว่นมาทำไมไม่มีของ แล้วไปเซเว่นบ้ออะไรหลาย ชั่วโมง"

เฮียเวตวัดเสียงถามอย่างเอาเรื่อง พยายามจับผิดอย่างไม่เกรงใจกันเลย ลักนิต ฉันเม้มปากแน่นแล้วจ้องตาพี่ชายตัวเองกลับ รู้สึกหวาดหวั่นอยู่ไม่น้อย แต่ก็ยังสู้ด้วยการโกหกต่อไปแบบหน้าด้านๆ

"เกวกินหมดแล้ว"

แต่ใช้ว่าเราจะเชื่อคำของฉัน เฮียเวยังคงจ้องฉันด้วยสายตาดูจับผิดแบบสุดๆ แต่เมื่อเห็นฉันไม่สะทกสะท้าน ร้างสูงของเฮียเลยเบียดฉันที่อยู่ตรงประตู แล้วเดินเข้ามาข้างในอย่างถือวิสาสะ เจ้าเบลที่เดินตามหลังมาเลยรีบดึงประตูห้องปิดเพื่อกันไม่ให้เสียงของพวกเราดังไปถึงชั้นล่าง

"เรื่องออกไปตึกๆ ข้างมันก่อน เรามาอธิบายอีเมลนี้ดีกว่า"

อีเมล? ยังไม่ทันที่ฉันจะได้ทำความเข้าใจว่านี่มันเรื่องบ้ออะไรกัน เฮียเวก็จัดการเปิดหน้าจอโน้ตบุ๊กพร้อมกับโชว์อีเมลผลสอบแอดมิชชั่นของฉัน ฉันเบิกตากว้างแล้วมองหน้าเฮียสลักับเจ้าเบล ดูท่าว่าพี่ทั้งสองจะรู้เรื่องที่ฉันสอบเข้าคณะนิติฯ หมดแล้ว

"เฮียมาอยู่กับโน้ตบุ๊กเกวทำไม" ฉันพยายามจะเปลี่ยนประเด็นออกไป เป็นเรื่องที่พี่ชายเข้ามาอยู่กับของส่วนตัวของฉัน แต่ทว่าเสียงตวาดนั้นก็กลับทำให้ฉันหุบปากจับด้วยความตกใจ

"มันใช่เรื่องที่จะมาถามย้อนเสียมั้ย!"

"เสีย ใจเย็น ค่อยๆ คุยกันดีกว่า" เจ้เบลเดินเข้ามาแทรกกลางพยายาม โน้มน้าวเสียเวให้ใจเย็น แต่พี่ชายฉันไม่มีทางยอมแพ้หรอก เขาเป็นพวกชอบเอาชนะ แล้วก็ทำตัวเหมือนเป็นเจ้าของชีวิตฉันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

"จะให้ใจเย็นได้ไง เสียเงินให้ไปเรียนพิเศษตั้งเท่าไร? กลับมาเลือกสอบเข้าคณะที่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้แบบนี้เนี่ยนะ แล้วยังจะปิดบังไม่ยอมบอกพวกเราอีก เสียไม่เคยสอนน้องให้เป็นเด็กโกหกนะ"

เสียเวหันกลับไปตะคอกเสียงลั่นใส่เจ้เบล แล้วหันสายตามมาจ้องฉันอย่างกับจะฆ่าให้ตาย ฉันไม่เข้าใจเลย แต่ฉันเลือกเรียนคณะที่ชอบ มันจะต้องเป็นเรื่องใหญ่จนบ้านแตกขนาดนี้เลยหรือ อีกร้อยคนละนิตะฯ ไม่ได้ตรงไหน

"เรียนนิเทศไม่ได้หมายความว่าต้องเดินกินรำกินอย่างเดียวนะ เรียนนิเทศมีอะไรอีกตั้งเยอะแยะ เสียเวเรียนบริหารมาจะรู้อะไร"

"ไอ้เกว! ผิดยังไม่สำนึก ยังจะเถียงอีก!!!"

แขนเล็กของฉันถูกกระชากอย่างแรงด้วยมือหนาของเสียเว เสียจับฉันเหมือนจะสั่งให้สงบสติอารมณ์ แต่ฉันไม่ไหวแล้ว ฉันทนความกดดันแบบนี้ไม่ได้อีกแล้ว

"เกวชอบของเกว อยากเรียนคณะนี้แล้วมันผิดตรงไหนอะ เกวไม่อยากเป็นเหมือนพ่อ แม่ เสีย หรือว่าเจ้ แคแตกต่างมันก็ผิดด้วยหรือ"

ฉันพยายามจะเถียงสู้แม้ว่าน้ำตาจะเริ่มเอ่อล้นเต็มขอบตา บรรยากาศภายในห้องอัดอัดเพราะความเจ็บที่คืบคลานเข้ามา เสียเวปล่ยแขนฉันเป็นอิสระ แต่ไม่ได้มีท่าทีลดละที่จะเอาผิดฉันเลยแม้แต่นิด เขายกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าฉันอย่างสั่งสอน

"แต่แกพูดเองว่าจะเข้าคณะบริหารฯ ไม่ก็เศรษฐศาสตร์เพื่อมาสานต่อธุรกิจบ้านเรา!!"

"เกวไม่ใช่เสียกับเจ้ถึงจะทำได้ทำตามใจปากกับแม่ เกวไม่ใช่คนฉลาดแบบเสียกับเจ้ เกวไม่ชอบคำนวณ เรียนไปก็ไม่รุ่ง เกวขอทำในสิ่งที่ตัวเองรักไม่ได้หรือไง!! นี่มันชีวิตเกวนะ ทำไมเกวเลือกเองไม่ได้!! จะต้องบังคับกัน

อีกนานแค่นี้เห็นถึงจะยอมมาให้แกวมี่ชีวิตเป็นของตัวเองได้!!"

"พูดจาเห็นแก่ตัวแบบนี้ได้ยังไง เงินที่แกเอาไปลงเรียนพิเศษมันเงินที่เสียส่งเสียให้ไม่ใช่อะไร"

ถูก!! เงินที่ส่งฉันไปเรียน GAT-PAT เรียนเสริมต่างๆ มาจากรายได้จากร้านของเฮีย แต่อย่างน้อยฉันก็ควรมีสิทธิ์เลือกทางเดินของตัวเองบ้างสิ ตั้งแต่ ม.ปลาย ฉันเกลียดที่ต้องไปนั่งเรียนกวดวิชาคณิตศาสตร์จะตายไปสูตรอะไรก็ไม่รู้เยอะแยะไปหมด ฉันก็ต้องอดทนเรียนเพราะเฮียออกเงินให้ฉันเกลียดที่จะเรียนสายวิทย์-คณิตก็ต้องทนเรียนสามปีเพราะเฮียบอก แล้วชีวิตมหาลัยที่เป็นตัวตัดสินใจอนาคตของฉัน ฉันจะเลือกเองบ้างไม่ได้เลยหรือ

"ไม่ต้องเรียนมันแล้ว ม.รัฐ ฟรังก์นี้เฮียจะพาแกไปสมัครเข้าเอกชน"

ฉันรู้สึกผิดหวังและเสียใจอย่างที่สุดจนไม่อาจกลืนน้ำตาได้อีก ฉันสะอื้นตัวโยน เจ็บลบททำเหมือนจะเดินเข้ามาปลอบฉัน แต่ก็ถูกเฮียเว้าห้ามด้วยหางตาเลยหยุดชะงัก ทำไมพี่ชายฉันต้องมาวางอำนาจบาตรใหญ่ขนาดนี้ด้วย คนเป็นพี่น้องกันก็ควรจะรับฟังกันแล้วเข้าใจกันไม่ใช่หรือ...

"ถ้าเป็นบ้านอื่นเขาคงดีใจไปแล้วที่ลูกสาวสอบติด ม.รัฐ แถมยังเป็นคณะที่มีชื่อเสียงอันดับหนึ่งของประเทศ แต่นี่อะไร...มีใครสนใจบ้างมั๊ยว่าแกต้องการอะไร"

คำพูดนั้นทำให้เฮียเหมองฉันด้วยสายตานิ่งๆ ซึ่งน่ากลัวที่สุด เฮียกัดริมฝีปากตัวเองแน่นตอนที่พนมหายใจออกมา

"ปากตัวอย่างนี้ก็ไปสรวรภาพกับป้ากับแม่เองแล้วกัน"

"เป็นพี่ทำไมไม่สนับสนุนน้อง ทำไมไม่เข้าใจแกบ้าง!!"

"สนับสนุนให้แกเลือกเส้นทางผิดๆ นะหรือ"

"มันชีวิตแกนะเฮีย! เฮียเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมายุ่ง!!"

เสียงตวาดดังลั่นนั้นทำให้เฮียชะงักค้างไปชั่วอึดใจ นัยน์ตาสีดำที่คล้ายคลึงกันกับฉันมีประกายความเสียใจเจืออยู่ แต่ฉันไม่สนอีกแล้ว ตอนนี้ชีวิตมันเป็นของฉัน ฉันควรได้เลือกได้ตัดสินใจอะไรเองบ้าง!

"แกอยากใช้ชีวิตที่เป็นของตัวเองมากใช่มั๊ย ได้ งั้นใช้ชีวิตช่วงนี้ทบทวนสิ่งที่แกเอามาเถียงเฮียป่าวๆ ไปเลยไป แกวโดนกักบริเวณ แล้วก็โดนยึดโทรศัพท์

ด้วย!!!"

สิ้นเสียงเฮียเว ร่างสูงของเขาก็เข้ามาคว้าโทรศัพท์มือถือที่ฉันทิ้งไว้บนเตียงไป

"เฮีย!!!"

"สามวันนี้ห้ามแกออกไปไหนนอกจากไปกับคนในบ้าน แล้วอย่าให้เฮียจับได้เที่ยวว่าออกไปทำอะไรค่าๆ มีดีๆ คนเดียวอีก!!!"

ปึง!!!

เฮียเวกับเจ้เบลออกไปจากห้องฉันโดยไม่เหลืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ใดๆ อย่างที่พูดไว้ นี่ชีวิตฉันเข้าถึงจุดพีคสุดของความตราบมาแล้วหรือยัง...

สองวันมาแล้วที่ฉันไม่ได้ไปไหน แม้ว่าเฮียเวจะพยายามลากฉันให้ออกไปสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนอย่างที่บอกไว้แต่โชคยังดีที่แม่กับป้าห้ามไว้ก่อน เฮียเวเลยยอมลดราวาศอกไม่เข้ามาข้องแวะกับฉันในช่วงสองวันที่ผ่านมา

ฉันเองก็เลือกที่จะเก็บตัวอยู่ในห้อง ต่อต้านทุกๆ คนด้วยความรู้สึกผิดหวังและไม่เข้าใจ ฉันรู้ณะว่าการปิดกั้นตัวเองไม่ยอมคุยกับใคร ไม่ยอมลงไปกินข้าวด้วยกันเหมือนทุกวันมันเป็นการประท้วงที่ขี้เง่ามาก แต่ฉันก็แค่อยากให้ใครสักคนเข้าใจ...อยากให้เห็นความคิดเห็นของฉันบ้างก็เท่านั้นเอง

"เกว ป้าเข้าไปนะ"

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นไม่นานป้าก็เปิดประตูเข้ามา ก่อนจะวางขนมปังที่เอามาด้วยไว้ข้างหัวเตียง ป้าทุดนั่งลงตรงที่วางบนเตียงพร้อมกับเอื้อมมือมาลูบหัวฉันที่โผล่พ้นออกมาจากผ้าห่มเพียงเล็กน้อย

"ทำไมหนูยังไม่อาบน้ำ แต่งตัวอีกล่ะลูก ลงไปกินข้าวเย็นกันดีกว่ามั๊ย"

"ป้าไม่โกรธเกวหรอกที่ไม่สบคณะที่ป้ากับแม่บอก"

"ไม่โกรธแต่ก็ไม่เห็นด้วย ป้าไม่เห็นด้วยที่เกวจะเรียนนิเทศ"

"งั้นป้าขึ้นมาทำไม จะมาบังคับให้เกวไปเข้าเอกชนอีกคนหรือ"

ฉันถ้ามกลับไปเสียดู้อี้ รู้สึกน้อยใจเป็นบ้า แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากต้องซ่อนหน้าที่เปื้อนคราบน้ำตาลาไว้ใต้ผ้าห่ม

เสียงถอนหายใจของป้าดังขึ้นเหมือนกับระอาลูกสาวแต่ก็ยังเอ็นดู

ท่านเอื้อมมือมาลูบหัวฉันก่อนจะพูดด้วยเสียงอ่อนโยนเหมือนเป็นการปลอบฉันที่แอบร้องไห้ให้ได้ผ้าห่ม

"เวมั้นหวังดีกับเกวมมาก ๆ เลยนะหนูไม่รู้เหรอ"

"หวังดียังไง เฮียเวกี้แค่อยากบงการชีวิตเกวกี้เท่านั้น"

ฉันเถียงกลับแทบจะทันที แคนึกหน้าเฮียเวกี้ทำให้ฉันโกรธจนไม่อยากจะอยู่ร่วมใต้ชายคาเดียวกันอีกแล้ว

"เวมั้นก็แค่อยากให้เกวกี้ได้สิ่งดีๆ อยากให้เกวกี้มีชีวิตดีๆ ไม่ต้องไปเป็นลูกน้องใคร ไม่งั้นมันจะส่งเสียเราไปเรียนพิเศษแพงๆ ทำไมตั้งหลายทีที่เกวกี้ล้มแล้วหรือว่าพี่ชายหนูเป็นคนขับรถไปรับไปส่งที่ที่เรียนพิเศษทุกวัน เลยนะ"

ฉันยังคงสะอื้นปิดปากเงียบและฟังสิ่งที่ป้าพูดต่อไป ต่อให้ในใจจะมือคุดและไม่เห็นด้วยเพราะกำลังทะเลาะกับเขา แต่ถ้าพูดกันไปแล้ว... พี่ชายฉันก็ทุ่มเทเวลาช่วงหนึ่งให้ฉันอย่างไม่เคยปริกบั่นจริงๆ

"อย่างเรื่องที่หนูขับรถพี่เขาชนข้างเสา ถึงเวจจะโกรธจะแกล้งแฆแฆหนูไปบ้าง แต่จริงๆ แล้วพี่เขาน่ะแค่ห่วงกลัวว่าน้องสาวจะเป็นอะไรไปเลย ไม่ยอมให้ขับรถอีก แล้วที่เขาโมโหขนาดนั้นเรื่องเกวกี้เข้าเน็ตฯ ก็เพราะว่าหนูปิดบังเรื่องนี้ไม่บอกพี่เขาต่างหากล่ะ มันคาดหวังแล้วก็รอฟังข่าวดีจากปากหนูมาตลอดเลยนะ ก็คงจะผิดหวังมากที่หนูพยายามกันพี่เขาออกไปแล้วยังมีเรื่องที่แอบไปข้างนอกดีๆ อีก เวมั้นโกรธก็เลยสั่งกักบริเวณเรานั่นแหละ"

"แต่เนี่ยมันชีวิตเกวนะป้า ทำไมไม่ให้เกวกี้ตัดสินใจบ้าง เกวกี้ต้องใช้ชีวิตตามที่เฮียเวจวางแผนให้ตลอดเลยรี๊ใจ"

คราวนี้ฉันเปิดผ้าห่มออกให้ป้าเห็นหน้าตาที่ผ่านกรร็องให้มาตลอดสองวัน ตาฉันบวมมากไม่ต่างจากปลาทอง ซึ่งป้าก็หัวเราะกับสภาพหน้าตาฉันที่ดูไม่เจ็ด

"คนเป็นพ่อแม่เป็นพี่น้องก็ยอมอยากให้เกวกี้ได้สิ่งที่ดีที่สุดไม่ใช่เหรอ เวมั้นไม่ยอมให้เราต้องผิดหวังหรือล้มเหลว ที่เกวกี้บอกว่าไม่ถนัดเรียนคำนวณ ป้าเชื่อว่าไฉ่เวไม่ปล่อยให้เกวกี้สอบตกแน่ ซี้คร้านมันจะช่วยติวช่วยสอนเราเต็มที่ แต่ลองมองอีกมุมหนึ่งดูนะ ถ้าเกวกี้ไปเรียนคณะอื่น เวจจะเศร้าที่ไม่สามารถช่วย

อะไรก็ได้้นอกจากนั่งมองเฉยๆ จริงมั๊ย และยิ่งเศร้ายากกว่าที่หนูไม่ยอมทำให้
พี่มีส่วนร่วมในชีวิตอีกแล้ว"

ฉันไม่เคยคิดในมุมนี้มาก่อน พี่ชายตัวแสบของฉันเนี่ยจะคิดอะไรที่
ละเอียดอ่อนแบบนั้นเป็น ฉันขมวดคิ้วยุ่งทำหน้าที่เหมือนไม่ยอมเชื่อ ป้าจึงยิ้ม
แล้วเล่าต่อไป

"พี่ชายเรามันไม่มีน้ำยา ทำเป็นก็แค่เรื่องบริหารกับคำนวณ มันก็ต้อง
ห่วงกลัวจะช่วยซัพพอร์ตน้องสาวคนเล็กของมันไม่ได้เป็นธรรมดา แต่หนูรู้มั๊ย..."

"..."

"ว่ามันเป็นห่วงหนูแล้วก็รักหนูที่สุดเลยนะ"

คำพูดของป้าเหมือนเป็นน้ำที่ค่อยๆ ซิลมอารมณ์ที่ลูกโซนไม่ต่างจาก
ไฟของฉัน ฉันค่อยๆ คิดตามป้าอย่างใจเย็นแล้วมันก็คงจะจริงอย่างที่ป้าว่า
เสียเวลาจะทำรุนแรงไปบ้างเวลาที่ฉันไม่ให้ความสำคัญเขา แต่สิ่งที่เขา
ทำลงไปก็เพราะเป็นห่วงฉันล้วนๆ...เขาเป็นพี่ชายฉัน ให้ต่อต้านยังงี้สุดท้าย
แล้วเขาก็ยังเป็นพี่ชายคนโตของฉันอยู่ดี แล้วคนอย่างเสียเวนะนี้จะแสดง
อาการเป็นห่วงฉันแบบพี่ชายทั่วๆ ไป ไม่มีทางหรอก พี่ชายฉันนะขึ้นตัวพ่อ!
พูดเป็นห่วงก็ไม่ใช่เป็น น้อยใจหรืออย่าหวังว่าจะบอก คงได้แต่เก็บความรู้สึกต่างๆ
ลุ่มกันเอาไว้แล้วระเบิดตูมออกมาจนบ้านแทบแตก!

"ป้าว่าหนูไปอาบน้ำแต่งตัวแล้วลงไปกินข้าวกันดีกว่า เรามีเรื่องต้อง
คุยกันนะ"

"อื้อ"

ป้าเดินออกไปจากห้องนอนฉันแล้ว ฉันจึงค่อยๆ ลุกขึ้นเดินไปหยิบ
ผ้าเช็ดตัวแล้วเปิดตู้เสื้อผ้าเพื่อเตรียมเสื้อผ้าไปอาบน้ำ แต่จู่ๆ เสียงก๊อกแก๊ก
บางอย่างก็ดังขึ้นตรงริมระเบียง และเมื่อฉันชะเง้อคอผ่านประตูตู้เสื้อผ้า
ที่เปิดไว้ออกไปดูก็ต้องตกใจสุดขีด!

"ฉาน!!"

ฉันเรียกเขาเสียงดังจนเจ้าตัวที่พุ่งเข้ามาในห้องต้องรีบยกมือขึ้นมา
อุดปากฉันเอาไว้ เขา...เขาป็นขึ้นมาบนระเบียงห้องนอนฉันได้ไง แกมบน
ชั้นสองอีก!!!

"มาได้ไง!"

เสียงร้องตกใจของฉันคงทำให้เขาขำมาก เพราะเจ้าตัวกำลังอมยิ้ม แล้วก็เสียงคอมมอสั่งราวฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า เฮ้ย ลืมไป หน้าตาฉันแย่มากเลยนี่นา

"หน้าบวมเป็นชาลาเปาเลยเนอะ"

ทำไมเขาต้องมาเห็นฉันในสภาพนี้ด้วยเนี่ย เอ๊ะ แล้วนี่ฉันกำลังโกรธเขา เรื่องที่เขาขโมยจูบฉันอยู่ไม่ใช่เหรอ!!

"น่ารักจังเลย เหมือนปลาทองเลย ฮ่าๆ"

ไ้อ้บ้านี้...บังอาจเอามือมาบีบแก้มฉันเหรอ! ฉันยกมือตีมือของผานที่พยายามบีบแก้มฉันให้ทำปากจู๋ มันคงตลกและสนุกสำหรับเขามากสินะ

"มาทำไม ปีนเข้าบ้านคนอื่นนะผิดกฎหมายนะ"

ฉันว่าเสียงเขี้ยวและดันเขาออกไปก่อนจะปิดประตูระเบียง แต่ผานกลับโหวตตัวทัน เขาแทรกตัวกลับเข้ามาในห้องฉันอีกครั้งพร้อมกับเดินสำรวจห้องนอนฉันอย่างถือวิสาสะ เฮ้ย!!

"นี่!!" ฉันแหงนใส่ผานที่กำลังเดินสำรวจห้องตัวเอง เขามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าต่างที่วางหนังสือนิยายเป็นตั้งๆ ของฉัน

มันไม่ดีเลยนะที่เขาเข้ามาอยู่ในห้องฉันแบบนี้ ถ้าใครมาเห็นเข้าจะทำยังไง! คิดได้ดังนั้นฉันก็เดินเข้าไปหาผาน แต่ขณะที่กำลังจะเอื้อมมือไปลากแขนเขาให้ออกไป คนตัวสูงก็พลิกตัวกลับมาเสียก่อน

"เราเป็นห่วง เลยแวะมาดู"

คำว่าห่วงทำให้ฉันหยุดมือที่กำลังจะลากเขาออกไป ถึงมันจะไม่ได้เป็นคำพูดสวยหรูอะไร แต่ความจริงใจที่แสดงออกผ่านน้ำเสียงและแววตานั้นก็ทำให้ฉันรู้สึกอ่อนไหวอย่างง่ายดาย

ไม่ได้การ ฉันยังโกรธเขาอยู่ แล้วการที่จะมาร้องให้ต่อหน้าผานที่มิต่างจากคนแปลกหน้านั้นมันก็ไม่เท่าเอาซะเลย ฉันไม่อยากเป็นคนอ่อนแอ

"ห่วง จะมาห่วงทำไม..."

"ข้อแรก"

ผานโพล่งขึ้นมาขัดคำพูดของฉัน ดวงตาสีน้ำตาลใสจ้องมาที่ฉัน และ

คำพูดทุกคำของเขามันดูจริงจังมาก

"ห่วงตัวเอง กลัวว่าจะถูกโกรธที่เผลอไปจูบเธอ"

มะ...ไม่ต้องพูดตรงขนาดนั้นก็ได้อ

"เรารู้สึกผิดมากที่เผลอจูบเธอ"

ไม่ต้องย้ำเรื่องจูบบ่อยขนาดนั้นก็ได้อ แค่ได้ยินคำว่าจูบ สายตาฉันมันก็คอยจะไปหยุดที่ริมฝีปากบางของอีกฝ่ายอยู่เรื่อย บ้าเอ๊ย!

"ข้อสอง...เราห่วงเธอ ได้ยินมาว่าทะเลาะกับที่บ้าน"

"เธอ...รู้ได้ยังไง"

ผานักให้หลบแทนคำตอบ เขายังคงจ้องฉันโดยไม่ละสายตาไปไหน

"ส่วนข้อสาม ห่วงตัวเองอีกนั่นละ กลัวจะบ้าตายซะก่อนถ้าไม่ได้เห็นหน้าเธอ"

แม้ว่าคำพูดของผานมันจะฟังดูแปลกๆ และเห็นแก่ตัว แต่มันกลับมีความหมายที่ทำให้หัวใจฉันพองขึ้นเรื่อยๆ

"บ๊อบบ๊อบ..."

"ถ้าคิดว่าบ้าจริงๆ ก็อย่ายิ้มสิ"

"..."

"หยุดยิ้มนะ แนะ...แนะ ยังไม่หยุดอีก แนะ!!!"

โอ๊ย ฉันยอมแพ้เขา ฉันเผลอยิ้มออกไปจนได้ ก็ใครใช้ให้เขามาจ้องหน้าแล้วแกล้งกันแบบนี้เล่า เอ้อ แล้วฉันจะวางฟอร์มว่าโกรธเขาให้เนียนได้ยังไงล่ะ

"เห็นแกวยิ้มได้แบบนี้ค่อยสบายใจหน่อย"

ฉันก็แปลกใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงยิ้มออกมาง่ายขนาดนี้ ทั้งๆ ที่วันก่อนยังรู้สึกเหมือนตกรอกอยู่เลย เหตุผลมันต้องมาจากคนตัวผู้ที่กำลังมองฉันแล้วยิ้มเป็นตาแป๊ะอยู่แน่ๆ

"แกว ลงมากินข้าว!"

ฉันสะดุ้งเล็กน้อยเพราะเสียงเรียกที่ตั้งมาจากด้านล่าง ผานเองก็ตกใจจนหันไปมองตามสายตาฉันเหมือนกัน ให้ตายสิ ฉันนี่กว่าจะมีคนเปิดประตูห้องเข้ามาซะแล้ว

"ทุกคนรอเกวอยู่นะ เลิกหมกตัวเป็นนางห้องเถอะ"

พอพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา จู่ๆ รอยยิ้มบนใบหน้าก็ค่อยๆ เลือนหายไป
ไม่ว่าผานจะรู้เรื่องที่บ้านฉันได้ยังไงมันก็ไม่ได้อำคัญกับสถานการณ์ตอนนี้
อีกแล้ว

นั่นสินะ ฉันต้องลงไปกินข้าวกับที่บ้านแล้วเริ่มต้นคุยกันอย่างจริงจัง
กับปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วนี่นา แต่ไม่รู้ทำไมนะ ฉันถึงรู้สึกหวั่นใจและ
ไม่สบายใจเลยที่จะต้องลงไป

"ไปเถอะ มีคนที่คิดถึงเกวมมากกว่าเราอีกตั้งหลายคนเชียวนะ"

เขาพูดมันก็เหมือนง่ายหรอกนะ แต่ที่จริงมันไม่ง่ายอย่างนั้น ฉัน
ผลจากผานแล้วทั้งตัวลงนั่งที่ปลายเตียง พยายามคิดหาคำพูดที่จะอธิบาย
ให้ทุกคนเข้าใจ แต่ก็คิดไม่ออก

"เราไม่อยากจะผิดหวัง...เราคิดว่าถ้าพูดให้ทุกคนเข้าใจ เขาน่าจะยอมรับ
การตัดสินใจของเราและร่วมยินดีไปกับเราได้ แต่จากที่ลองพูดแล้ว...มัน
ทำให้เราเสียใจมากนะที่ไม่มีใครยอมรับฟังความคิดเห็นเรานะ"

ร่างสูงของผานที่ยืนมองฉันมาจากโต๊ะอ่านหนังสือเดินมาหาฉันที่
นั่งอยู่ปลายเตียง คนตัวสูงค่อยๆ ย่อตัวลงมาจนนั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าฉัน
เสียงนุ่มนวลของผานดังขึ้น

"เราขอมือเกวหน่อยสิ"

แม้ฉันจะสงสัยว่าเขาขอมือฉันไปทำไม แต่ฉันก็วางมือลงบนมือหนา
ของผานช้าๆ แล้วคนตัวสูงก็ยิ้ม เขาจับมือฉันเอาไว้แล้วเริ่มร่ายคาถา
ประหลาดๆ

"เพียง!" ในตอนท้ายสุดผานก็เป่าลมใส่มือพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมา
มองฉัน "เรื่องดีๆ กำลังจะเกิดขึ้น สบายใจเถอะ"

เขารู้ได้ยังไงว่าจะมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นกับฉัน เขาไม่ใช่ผู้วิเศษสักหน่อย

"คนอื่นๆ จะต้องเข้าใจ เอาหัวไ้ผานเป็นประกันเลย"

คำว่าเอาหัวไ้ผานเป็นประกันกับการยิ้มยิงฟันตาเหยีของเขา มัน
ไม่น่าจะรับประกันอะไรได้ แต่...มันกลับทำให้ฉันสบายใจและเชื่อว่าทุกอย่าง
จะต้องโอเคตามที่เขาบอก

"อืม!"

ฉันพยักหน้ารับคำถามมาก่อนจะลุกขึ้นเพื่อเดินลงไปข้างล่าง เสียงเรียกของเขาดังขึ้นอีกครั้งทำให้ฉันหันกลับไปมอง คนตัวสูงนั่งอยู่ตรงริมระเบียงพร้อมกับส่งยิ้มสวยมาให้

"เรื่องเมื่อวันก่อนเราขอโทษนะ"

"..."

"ขอโทษนะครับ จะไม่ทำตัวเกรแบบนั้นอีกแล้ว คินดีกันนะ"

คนบ้า...แค่ยกมือไหว้ขอโทษแล้วชูนิ้วก้อยไปมาแบบนั้นคิดว่าฉันจะลืมเรื่องจุกๆอย่างนั้นหรือ แต่ก็เอาเถอะ ใหนๆ เขาก็ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นและมีกำลังใจจะไปคุยกับคนในครอบครัวแล้วนี่ หายโกรธก็ได้ แต่แค่ครั้งเดียวหรอกนะ เพราะถ้ามีครั้งหน้าที่เขากลับทำใจร้ายกับฉันอีก ฉันจะโกรธเขาจริงๆ ด้วย

"มากินข้าวกันลูก แม่ลงมือเข้าครัวเองเลยนะ มีแต่ของโปรดหนูทั้งนั้นเลย"

ทันทีที่ฉันลงมาจากห้อง ภาพที่ฉันเห็นก็คือโต๊ะกินข้าวเต็มไปด้วยกับข้าวฝีมือแม่ซึ่งเป็นเมนูที่ฉันโปรดปราน เจ้เบลกำลังช่วยยกจานมาวางบนโต๊ะและเหลือบมองฉันพร้อมส่งยิ้มมุมปากให้ ป้ากำลังแจกช้อนส้อมให้ทุกคน ส่วนเฮียเว...เขากำลังนั่งคุกเข่ายกมือขึ้นเหนือหัวในปากคาบซ้อนอยู่ใกล้ๆ กับโต๊ะกินข้าว

ฉันยืนเกาะเก้าอี้ที่เป็นที่นั่งประจำของตน รู้สึกคิดถึงบรรยากาศการกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากัน ทั้งๆ ที่ตัวเองเพิ่งจะเริ่มการประท้วงไปแค่สองวันเท่านั้น

"เวมันลงโทษตัวเองที่ทำตัวไม่ดีใส่หนู" ป้าเป็นคนอธิบายการกระทำของเฮียเว

แม้ว่าเฮียเวจะยังหลบตาฉันและฉันเลือกที่จะเบนสายตาดูหนีเพราะเรากำลังโกรธกัน แต่มันก็อดไม่ได้จริงๆ ที่ฉันจะให้ของขวัญที่ขายตัวเองอย่างง่ายดายนี่ เขายอมลงทูนั่งรับบทลงโทษประจำบ้านของเราโดยไม่ปริปากบ่น ทั้งที่

อายุของพี่ชายฉันก็ไม่ใช่ว่าเด็กเจ็ดแปดขวบแล้วด้วย

"เวจะได้ขึ้นมานั่งกินข้าวก็ต่อเมื่อหนูบอกว่าพอนะ"

แม่ที่ยกกับข้าวจานสุดท้ายมาวางบนโต๊ะบอก ท่านหัวเราะนิดหน่อย แล้วเลื่อนเก้าอี้นั่งลงข้างป้า เฮียเวยังคงก้มหน้างุดๆ อยู่

"ให้ถอดข้าวไปเลยก็ได้แหละ เजूวดี สมน้ำหน้า จะได้เลิกทำรุนแรงกับสาวๆ ในบ้านสักที"

"!!!"

ฉันเชื่อเลยว่าเฮียเวคงอยากจะได้คุยซอในปากทั้งแล้วปะทะฝีปากกับเจ้เบล แต่เขาทำไม่ได้ใจจนกว่าฉันจะอนุญาต มันเป็นกฎของบ้านที่ป้ากับแม่ตั้งเอาไว้ ถ้าหากว่าเราเกิดทะเลาะกัน คนที่มีสิทธิ์สั่งให้ยุติการลงโทษคือคนที่พร้อมจะให้ภัยอีกฝ่ายแล้ว

"มา กินข้าวกันเถอะ"

เสียงประกาศจากป้าเป็นอันได้ฤกษ์กินข้าวกันแล้ว เจ้เบลเริ่มตักข้าวแบ่งใส่จานทุกๆ คน ส่วนเฮียเวก็ทำได้แค่นั่งคุกเข่าก้มหน้าอยู่กับพื้น ยิ่งเห็นก็ยิ่งรู้สึกอนาถเนอะ พี่ชายสุดหล่อของฉันซึมเป็นหมาหงอยเขียว

"เฮียเว ลูกขึ้นมากินข้าวกันเถอะ"

ฉันรู้ว่าทุกคนกำลังลอบยิ้มที่ฉันยอมปริปากพูดกับเฮียเวก่อนร่างสูงของเฮียเวค่อยๆ ลูกขึ้นยืน แม้ว่าเขาจะเสียวหลักไปบ้างเพราะนั่งคุกเข่าอยู่นาน แต่เฮียเวก็นั่งลงข้างๆ ฉันจนได้

เราไม่ได้พูดอะไรกันอีก การกินข้าวเป็นไปอย่างเงียบๆ...

จนกระทั่งเฮียเววางช้อนลง มือหนาของเฮียเวเอื้อมมาลูบหัวฉันพร้อมกับพูดเสียงเบา

"เฮียขอโทษนะ"

เพียงแค่คำพูดนั้นของพี่ชาย ฉันก็ปล่อยน้ำตาตกลงมาใส่จานข้าวอย่างห้ามไม่อยู่

"ฮึ๊กๆ" ฉันปล่อยโฮสะอึกสะอื้นกลางวงข้าวอย่างไม่อายใคร

สถานการณ์ในตอนนี้นั้นเหมือนกับเรื่องที่เคยเกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ไม่มีผิด ตอนที่ฉันเพิ่งจะอยู่ ป.5 ฉันก็ร้องไห้ที่โต๊ะทานข้าวแบบนี้เหมือนกัน

'ฮือ เกวเกลียดคณิต...เกวไม่เรียนแล้วได้มัย เกวเกลียดเลข ฮือๆ'

ในตอนนั้นฉันร้องไห้สะอึกสะอื้นเสียงดังลั่นบ้านเพียงเพราะโจทย์คณิตศาสตร์สุดหินที่ได้รับมาเป็นกำรบ้าน ฉันนั่งมออยู่กับสมุดกำรบ้านตัวเอง ตรงโต๊ะกินข้าว นานกว่าชั่วโมงก็ยังไม่สามารถแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ข้อแรกได้

เสียเวลาที่ตอนนั้นยังไม่เข้าเรียนมหา'ลัยเพราะดรอปรเรียนรับหน้าที่เป็นอาจารย์สอนกำรบ้านคณิตศาสตร์กิตติมศักดิ์ให้ฉันเพราะว่างอยู่คนเดียว ฉันสาบานเลยว่าไม่มีอาจารย์สอนคณิตศาสตร์คนไหนจะดูและโหดได้เท่าเสียเวอีกแล้ว

'ก็บอกให้แทนค่าๆ จะมานั่งร้องไห้เอาอะไรวะตัวเล็ก'

เสียเวว่าเสียดูแล้วเริ่มใช้ไม้บรรทัดชี้ไปตามโจทย์ที่เขียนไว้บนหน้ากระดาษ

'ฮือ เสียเวบ้า เสียเวสอนไม่รู้เรื่อง เสียเวทำเกวเกลียดคณิต เกวเกลียดคณิตแล้ว ฮือๆ'

ตอนนั้นฉันพริ้มตาโทษเสียเวว่าที่ฉันแก้โจทย์กำรบ้านไม่ได้ก็เป็นเพราะเสียเวนั่นแหละที่สอนไม่รู้เรื่องแล้วเอาแต่ดู

วันรุ่งขึ้นฉันทำกำรบ้านไม่เสร็จและไม่ได้ส่งคุณครูตามกำหนด ฉันถูกครูด่าหนักหนอยเรื่องนี้ เย็นวันต่อมาฉันจึงต้องรีบกลับบ้านมาทำกำรบ้านที่ค้างไว้

ปีากับแม่ไม่ว่างเพราะยุ่งอยู่กับงานที่ร้าน ส่วนเจ้าเบลกี้ไปเรียนพิเศษค่าๆ หนูนแหละกว่าจะกลับ ฉันไม่สามารถพึ่งพาใครได้นอกจากเสียเวที่อยู่บ้านเฉยๆ ต่อให้เสียเวจะเป็นอาจารย์ที่ดูที่สุดในโลก ฉันก็ไม่มีที่พึ่งอื่นใดอีกแล้ว ฉันจึงเดินไปที่ห้องเสียเวเพื่อขอร้องให้เสียเวช่วยอีกครั้ง

แต่รู้อะไรมัย สิ่งที่ฉันเห็นในวันนั้น...ภาพของพี่ชายสุดหล่อจอมเกเรของฉัน เขากำลังฝึกสอนคณิตศาสตร์อยู่ในห้องนอนของตัวเอง โดยมีตุ๊กตามิกกี้เมาส์เล็กๆ ที่ฉันเอามาวางไว้บนเตียงเสียเวเมื่อนานมาแล้ว (ฉันเชื่อว่าคุณมิกกี้จะทำให้เสียเวหลับฝันดีนะ) ตีต่างเป็นนักเรียน เสียเวพริ้มตาสอนเจ้ามิกกี้เมาส์ว่าจะแก้โจทย์ปัญหาเมื่อวานยังงัย เมื่อสอนวิธีนี้จบเสียเวก็เริ่มสอนวิธีอื่นอีก กลายเป็นว่าเสียเวใช้เวลาเมื่อคืนในการคิดหาวิธีกว่าสิบรูปแบบ

มาสอนให้เด็กโง่คณิตศาสตร์อย่างฉันเข้าใจ

ฉันได้แต่แอบมองเสียเวรอยู่นอกห้องตาปริบๆ มองความพยายามของพี่ชายฉันที่สรรหาวิธีที่ดีที่สุดมาสอนน้องสาวโง่ๆ ของเขา

ณ ปัจจุบัน...เสียเวรเองก็ยิ่งพยายามสรรหาสิ่งที่ดีที่สุดให้น้องสาวของเขาเหมือนในวันวาน ฉันพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมวันนั้นเสียถึงโกรธมากจนถึงขั้นตะคอกใส่ เพราะเสียเวรอนาคตไว้ให้ฉันอย่างดีแต่ฉันกลับผลกใส่เขาออกไป แล้วบอกว่าไม่ต้องการให้เขาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตอีก ฉันเชื่อว่าถ้าฉันเลือกเรียนตามที่เสียเวรบอก ฉันจะมีอนาคตที่สดใสแน่ เพียงแต่ตอนนี้ฉันโตขึ้นแล้ว... ฉันไม่ใช่เด็กน้อยในวันวานที่เอาแต่พึ่งพี่ชายตัวเอง ฉันอยากจะลองขอโอกาสสักครั้งที่จะได้เลือกในสิ่งที่ใช่สำหรับฉัน แม้มันจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน แต่ขอแค่ให้ฉันได้ลองหน่อยเถอะ ถ้าฉันล้ม...ฉันก็ยินดีที่จะยอมรับกับการตัดสินใจของตัวเอง

"เสียเว...ฮึกๆ"

ฉันร้องไห้หนักขึ้นในขณะที่พยายามจะกลั้นกรองคำพูดเพื่อสื่อสารกับทุกคน แต่ดูเหมือนฉันจะหยุดน้ำตาตัวเองไม่ได้ ในที่สุดเสียเวก็ต้องดึงฉันเข้าไปกอดบอบอบในอ้อมแขนอันแข็งแรงและอบอุ่นนั้นเพื่อให้ฉันหยุดร้องไห้

ฉันรู้ว่าอ้อมแขนของเสียเวไม่มีทางทิ้งฉันไปไหน ต่อให้ฉันเลือกเส้นทางใดเสียก็จะต้องอยู่ตรงนี้ เป็นพี่ชายที่รักของฉัน และฉันก็เสียใจจริงๆ ที่คิดไปว่ากรที่เขามาอยู่ง่วนววยกับฉันเป็นกรบกรชีวิต ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเสียก็แค่เป็นห่วงฉันมากๆ เท่านั้น

"เสียขอโทษ...เสียขอโทษนะ" เสียงอ่อนโยนของเสียเวทำให้ฉันยิ่งหยุดสะอึกสะอื้นไม่ได้

ฉันกอดเสียแล้วซุกหน้าอยู่ที่อกของพี่ชาย น้ำตาทำให้เสื้อราคาแพงของเสียชื้น ฉันเชื่อว่าเสียเวไม่ชอบใจนักหรือที่ฉันทำเสียเขาเลอะน้ำหูน้ำตา แต่เพราะฉันเป็นน้องสาวของเขา เสียเวจึงไม่เคยว่าอะไร เราพร้อมที่จะให้อภัยกันและกันเสมอ ก็เราเป็นพี่น้องกันนี่นา

ภาพที่ฉันกับเสียเวอดกันทำให้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นอดยิ้มออกมาไม่ได้ เจ็บลเดินเข้ามาหาเราสองคนก่อนจะกอดฉันจากด้านหลัง แม่และป้าจึง

เข้ามาร่วมวงแล้วกอดพวกเราเอาไว้ กลายเป็นว่าตอนนี้พวกเราอกตักัน
กลมดิกเลย

"เสียขอโทษนะที่อารมณ์เสียใส่แก เสียใจร้อนเกินไป เสียรู้สึกผิดแล้ว
เสียเสียใจจริงๆ"

"แกก็ขอโทษที่ไม่ได้บอกเสียเรื่องที่เรียน แต่...แกอยากเรียนที่นี้
จริงๆ นะ"

"เออ รู้แล้ว เสียยอมแกแล้วตัวเล็ก อะไรก็ได้ แต่เราอย่าทะเลาะ อย่า
เป็นพี่น้องที่ไม่คุยกันอีกเลยนะ"

มือนาของเสียเวเอื้อมมาโยกหัวฉันทั้งๆ ที่แขนอีกข้างยังรัดตัวฉัน
ไว้แน่น เสียงหัวเราะของเจ้าเบล ป้า และแม่ทำให้ฉันค่อยๆ คลี่ยิ้มออกมา
ในที่สุด

"เราคืนดีกันแล้วใช่ไหม เสียไม่โกรธน้องแล้วนะ"

ฉันซ่อนสายตามองเสียด้วยท่าทางที่ออดอ้อนสุดๆ ฉันรู้ว่าเสียแพ้เวลา
ฉันอ้อน ใครก็แพ้เวลาฉันอ้อนทั้งนั้นแหละ

"เสียจะโกรธแกได้นานสักแค่ไหนเชียว ถ้าจะโกรธ...โกรธเรื่องทำรดเสียพัง
ชะยังดีกว่า"

"ไว้เรียนจบแล้วจะชดใช้ให้นะ"

"กว่าแกจะเรียนจบ รดเสียก็เนาพอดี"

"งั้นยกหนี้ให้เลยแล้วกัน เนอะ"

"มะเหงกลี!"

อูย...ฉันถูกกำปั้นเสียเวเคาะใส่หัวเบาๆ มันเจ็บนิดหน่อยเพราะแรง
พี่ชายฉันมหาศาล แต่ก็ถือว่าคุ้มละนะ

ฉันไม่คิดเลยว่าเรื่องดีๆ จะเกิดขึ้นได้หลังจากที่เราสองคนพี่น้อง
ทะเลาะกันใหญ่โตจนบ้านแทบแตก ฉันคิดว่ามันจะยุ่งยากกว่านี้ซะอีกกับ
การปรับความเข้าใจกัน ก็คิดดูสิ ฉันไม่พูดกับเสียเวตั้งสองวันเชียวนะ
ทะเลาะกันให้ตายยังไงเราก็ไม่เคยทำเม็นใส่กันนานกว่าอาทิตย์นึงเลย
ฉันคิดว่าพี่ชายฉันจะโกรธฉันมากจนอยากตัดพืดัดน้องกันแล้วซะอีก

แต่ที่ไหนได้...มันกลับไม่ใช่อย่างที่ฉันคิด ปมปัญหาทุกอย่างคลี่คลาย

ได้ง่ายตายราวกับพลิกฝ่ามือ เป็นไปได้หรือเปล่านะว่าจะ เป็นเพราะมนตร์ ของฉานที่เสกเอาไว้ บ้า น่า ฉานก็คือฉาน เขาไม่ใช่พ่อมดที่เสกคาถา มหัศจรรย์อะไรแบบนั้นได้สักหน่อย

"คืนดีกันแล้ว งั้นกินข้าวเถอะทุกคน เบลหิวจะแย่ะ"

เจ้าเบลร้องบอกพร้อมกับปรบมือสามที่เหมือนเป็นการปิดวาระประชุมใหญ่ ของครอบครัว แม่ที่อยู่ใกล้เจ้าเบลที่สุดหรือที่ตามองลูกสาวคนกลางก่อนจะแซว อย่างซ้ำๆ

"ก็เรื่องกินตลอดแหละเรา"

"โอ้ แม่...!"

มื้ออาหารนี้ฉันควรตั้งชื่อให้มันว่า มื้อแห่งการคืนดีและเสียงหัวเราะนะ มีความสุขจังเลย

หลังจากที่มีอาหารเย็นแห่งการคืนดีผ่านพ้นไป ฉันกับเจ้าเบลก็ช่วยกัน เก็บจานมาล้าง (บ้านเราไม่จ้างแม่บ้าน เพราะแม่บอกว่างานบ้านลูกผู้หญิง ต้องทำให้เป็น เราสองคนพี่น้องจึงต้องช่วยกันทำตลอด)

ตลอดการกินข้าวพวกเราคุยกันแต่เรื่องมหา'ลัยที่ฉันสอบเข้าได้ว่า ดียังไง มีคนดังคนไหนบ้างที่เรียนอยู่คณะนี้ แล้วเขาเรียนกันยังไง ควรจะ ไปเข้าหออยู่ที่ไหน เป็นอันสรุปได้ว่าฉันสามารถเรียนในที่ที่อยากเรียนได้แล้ว

แต่มันน่าแปลกใจมัธยมละที่ทุกๆ อย่างดูเหมือนจะง่ายขึ้นราวพลิกฝ่ามือ ความคิดของทุกๆ คนในบ้านเปลี่ยนไปได้ยังไงในเวลาเพียงแค่สองวัน ทั้งๆ ที่ แต่ก่อนหัวเด็ดตีนขาดยังไงอนาคตของทายาทบ้านโชควรวาทีนก็คือการสืบทอด ธุรกิจและขยายกิจการของที่บ้านต่อเท่านั้น แล้วอะไรที่ทำความคิดทุกคน เปลี่ยนไปกันละ

แน่นอน มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรือเพราะการประทุงของฉันแต่อย่างใด

"เพราะนายฉาน ลูกน้องคนใหม่ของเราช่วยนะ เจ้กับเฮียก็เลยคุยกับ ป้ากับแม่ง่ายขึ้น"

คำตอบจากปากเจ้าเบลทำเอาฉันทั้งที่ ทั้งเสียวสันหลังวาบไปเลย ที่เดียว!!!

ฉาน...ลูกน้องคนใหม่ของร้านเราจิ้งหรีด!!!
"เนี่ย เพิ่งย้ายของเข้าที่พัคนงานเมื่อตอนเย็นนี่เอง"
WHAT?!!! ไม่ตลกเลยนะ!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623068.html>